

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΔΕΛΑΣ ΡΟΤΖΕΡΣ

Χρόνια παιδιά

№ 100 ΔΡ 5

πρώτους Χριστιανικούς χρόνους έως
μας...

ΤΙ ΛΕΕΙ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο λαός μας διατηρεί πράγματι την
πρόληψη αυτή με μεγάλη προσήλωση. Τον
Μάιο μήνα είναι εξαιρετικά ελάχιστα οι
γάμοι που θα γίνουν στην Ελλάδα... Πολλ
λές χρονιές μάλιστα, όπως αναφέρει η έ
πίσημος στατιστική, δεν γίνεται και κα
νένας!

Και σ' αυτό το σχετικό με τους γά
μους ελληνικό δημοτικό τραγούδι γίνε
ται με τρόπο μνεία της πρόληψης αυ
τής:

Για μύρισε λουλουδι και άνθη του Μαΐου
τον Μάη και 'Απρίλη κι' όλο τον Θεριστή,
γιατ' ήρθε να σε πάρω, μη γένεσαι μικρή
Θερή και 'Αλουάρη κι' όλο τον Αύγουστο
ήρθε για να σε πάρω, μην κόψεις τ' άρρωστο...

Ενώ δηλαδή ο νέος του τραγουδιού άγ
γέλλει κατά τον Μάιο στην καλή του ότι
την άγαπητή και θάρρη να την πάρη, την
συμβουλεύει συγχρόνως να περιμένη να πε
ράση ο μήνας αυτός, καθώς και μερικοί
άλλοι και οι έρωτες, ο Αύγουστος, όποτε
θα πάη να την κάνει δική του...

Είλες, πραγματικά περίεργο, το ότι ενώ
ο λαός μας πιστεύει ότι ο Μάιος είναι ο
μήνας που ανθίζουν μαζί με τα λουλου
δια και οι έρωτες, ότι κατά την διάρ
κειά του πλέκονται τα τρυφερότερα νεο
νικά είδύλλια, έπιμένει να τον θεωρή ως
τελείως ακατάλληλο για την τέλεσ γα
μων.

Να και το σχετικό δημοτικό τραγούδι
που παραδέχεται ότι ο Μάης είναι ο μή
νας που περιπλέκει τα νέα παλληκαρία
«στής κόρης τις άγκάλες»:

Έμπηκε ο Μάης, έμπηκε ο Μάης μήνας,
ο Μάης με τα τριαντάφυλλα κι' ο 'Απρίλης με
(τα ρόδα).

Μάη μου, Μάη δροσερέ κι' 'Απρίλη λουλουδάτε,
'Απρίλη ροδοφόρε, Μάη μου κανακάρη,
π' όλον τον κόσμο γέμισες μ' άνθη και με λου
(λουδία,

κι' έμένα με περίπλεξες στής κόρης τις άγκάλες.
Και όμως, όσοι μπλέχτηκαν στα δί
χτυα της άγάπης δεν έχουν το δικαίωμα
να έπισημοποιήσουν τον δεσμό τους αν
δεν περάση ο Μάης.

Χαρακτηριστικώτατο είναι και το γε
γονός ότι σε πολλά μέρη της Ελλάδος
αποφεύγουν κατά τον Μάιο όχι μόνο τους
γάμους, αλλά και κάθε σοβαρή έπιχείρ
ση...

Γι' αυτό και κατά την Πρωτομαγιά έ
πικρατεί η συνήθεια να γίνονται μερικές
συμβολικές πράξεις, για να αποδιώχεται
ή κακή έπιθρία του μηνός.

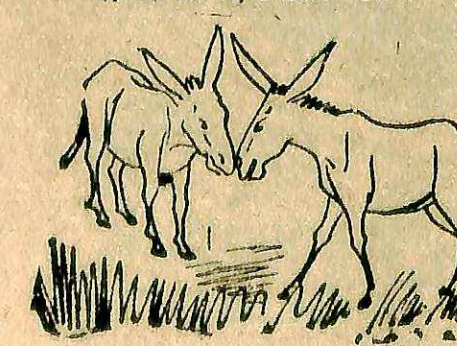
Έτσι, σε πολλά μέρη συνηθίζουν να
τρών την Πρωτομαγιά σκόρδο για να ά
ποδιώξουν την δασκανία και να πίνουν
το «άμυλο του νερού», νερό δηλαδή που έ
φερε από την πηγή τα ξημερώματα μια
παρθένα που δεν μίλησε σε κανένα...

Η ΑΓΙΑ ΠΑΥΛΟΣ... ΜΑΥΡΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ!

Την περίεργη πρόληψη του να μην γί
νονται γάμοι τον Μάιο, ένισχυει και η
παρακάτω λαϊκή παροιμία που λέγεται
κυρίως στην Θεσσαλία και άπευθύνεται
στις νέες άνύπαντρες κοπέλλες:

Το Μάη πίνε το νερό,
τον Θεατή το ξύδι,
τον 'Αλουάρη το κρασί,
να δής το παλληκάρη.

Με την παραπάνω παροιμία οι χωρι
οί της Θεσσαλίας έννοούν ότι οι νέες

της παντρειάς που δουλεύουν στους ά
γρους κάτω από τον καυστικό ήλιο, πρέ
πει να περάσουν τον Μάιο, τον 'Ιούνιο,
και τον 'Ιούλιο κυτώντας τη δουλειά
τους και μόνο τον τελευταίο αυτόν μή
να να σκεφθούν για παντρεία.

Στην Πελοπόννησο πάλι πιστεύεται ότι
τον Μάιο δεν πρέπει να γίνονται γάμοι,
γιατί κατά τον μήνα αυτόν γιόρτάζεται η
μνήμη της 'Αγίας Μαύρας...

Έχουν δηλαδή την πρόληψη ότι η ά
γία αυτή με το τόσο δυσώδυνο όνομα θα
έματάινε τα ωραία όνειρα που θάκαναν
οι νεόνυμφοι και θα «εμαύριζε» τον γά
μο τους!

Στην Γορτυνία έκτός από τον Μάιο
δεν έγίνονταν γάμοι και τον Σεπτέμβριο,
γιατί όπως έπιστευαν, οι μέρες της ζωής
των νεονύμφων θα κόβονταν σαν τα στα
φύλια...

Βαθιά ριζωμένη στον λαό μας είναι
έπίσης και η πρόληψη ότι γάμοι που γί
νονται σε δίσεκτα έτη — όπως το έ
φετεινό — και μάλιστα Μάιο μήνα, εί
νε καταδικασμένοι σε άποτυχία και προ
μηνύουν μεγάλες συμφορές για το άντρώ
που του άφήρησε την πρόληψη αυτή!

ΜΗΝ ΠΑΝΤΡΕΥΕΣΘΕ ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ!

Οι κάτοικοι της Πελοποννήσου πι
στεύουν ακόμη ότι οι γάμοι όχι μόνο δεν
πρέπει να γίνονται ποτέ τον Μάιο, μα
και όταν γίνουν πρέπει να είναι πανσέλη
νος. Κατά την λαϊκή δηλαδή έκφραση, ο
γάμος πρέπει να γίνεται στην «γέμισι

του πεγγαριού...

Το έθιμο αυτό είναι πανάρχαιο και το
έχουν κληρονομήσει οι Πελοποννήσιοι ά
πό τους αρχαίους Έλληνες οι οποίοι τε
λούσαν τους γάμους των «πλησιφαούς
της σελήνης ούσης».

Στην 'Εφιγείνια έν Αύλιδα μάλιστα,
την περίφημη τραγωδία του Εϋριπίδη, η
'Εφιγείνια πρόκειται να παντρευθή τον
'Αχιλλέα «όταν σελήνης εύτυχής έρθη κύ
κλος», όταν δηλαδή είναι πανσέληνος.

ΚΑΥΜΟΙ ΚΑΙ ΠΟΘΟΙ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η άπαγορευτική αυτή των γάμων πρό
ληψη, όπως είναι έπόμενο, δεν ένδοσάζει
τα νέα ζευγάρια που γνωρίζονται κατά
τον Μάιο, άναπνήθηκαν και θιάζονται να
ένωθούν με τα δεσμά του 'Υμεναίου.

Άπεναντίας, τους άνάδει άβάσταχτους
έρωτικούς καύμους και πόθους... Και τρα
γουδά τότε ο νεός στην λιγερή του — παρα
κάτω το δημοτικό τραγούδι — παρα
καλώντας τον Μάη να «διαβιάση» τους
χαιρετισμούς του στην καλή του, στολί
ζοντάς την με τα άνθη του:

Μάη μου, Μάη δροσερέ κι' 'Απρίλη λουλουδάτε,
'Απρίλη ροδοφόρε, Μάη μου κανακάρη,

για μύρισε την λυγρή, για μύρισε την κόρη
(κάμπι

στέφανα να σές πλέξουν, μήνα της, με το κλίμα
να σ' έρωσουν την κλην μας με τις μυρτιάς τας
(άνθη

να πέφτουν τ' άνθη άπάνω σου, τα ρόδα στην
(ποδιά σου,

και τρία χρυσά γαυράφα τριγύρω στο λαιμό
(σου...

Όστόσο, παρ' όλες αυτές τις προλή
ψεις και τις δεισιδαιμονίες για τον Μάιο,
δεν είναι λίγα τα ζευγάρια εκείνα που ά
φιμώντας τα πατροπαράδοτα έθιμα και
τα σχόλια του κόσμου, σπεύδουν να τε
λέσουν τους γάμους των...

MIX. XANN.

ΤΑ ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ ΑΦΥΠΝΙΖΟΝΤΑΙ

ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ ΣΙΕΙΤΑΙ!
ΠΕΛΩΡΙΑ ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ
ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ.- ΕΝΑΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ
ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΔΙΑΡΚΩΣ ΕΠΑΝΩ ΑΠΟ
ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΑΣ.- ΘΑ ΜΕΤΑΒΛΗΘΗ
ΜΙΑ ΜΕΡΑ Η ΩΣΙ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ ΜΑΣ!

Ενώ στην έπιφάνεια των θαλασσών
μεινεται ο μακάβριος χορός των όδίδων
και οι δόμβες πέφτουν σαν χάλαξα από
τον ούρανο, μια άλλη άναταραχή, πιο ση
μαντική και πιο πελωρία σε έκταση, γί
νεται στα βάθος των ωκεανών.

Τα άναριθμητα ήφαιστεια της 'Ατλαν
τίδος της παμπάλαιας αυτής ήπείρου,
που είναι θαμμένη από χιλιετηρίδες στο ά
ναμεταξύ της Εϋρώπης και της 'Αμερικής,
δείχνουν κατά τους τελευταίους μήνες μια
περιεργή δραστηριότητα και φαίνονται
σαν να ζύπνησαν από το μακρό λήθαργό
τους...

ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ

Ας φαντασθούμε για μια στιγμή ότι
τα ύδατα που σκεπάζουν τον 'Ατλαντικό
έχουν φύγει από όλη την έκτασή του 'Ο
λη ή τεραστία κοιλότης, που θα άπαικα
ζυφθή τότε στα μάτια μας, μεταξύ της
'Ισλανδίας προς βορράν και του 'Ανταρ
κτικού 'Ωκεανού στο νότο, θα έχη ένα σχή
μα τελικού σίγμα (ς).

Το μεγαλύτερο βάθος αυτής της κοι
λάδος δεν βρίσκεται όμως στο μέσον της.
Τουναντίον το τμήμα αυτό καταλαμβάνε
ται από μια μεγάλη βουνοσειρά, σε σχή
μας έπίσης, που περιβάλλεται και από
τα δύο μέρη από δύο μεγάλα αλύκκια,
που την παρακολουθούν σε όλη την έκτα
σή της. Τα δύο αυτά αλύκκια, που έρι
σκονται στο άναμεταξύ της Εϋρώπης και
της 'Αμερικής διάστημα σε πολλά σημεία
έχουν βάθος 6000 μέτρων, ενώ οι κορυ
φές της μεγάλης βουνοσειράς φθάνουν σε
βάθος μόλις 1000 μέτρων από την έπιφα
νεια της θαλάσσης.

Το πιο αξιοσημείωτο είναι ότι όλα τα
νησιά που έκείνονται από τις δυτικές ά
κτές της Εϋρώπης και της 'Αφρικής ως
την 'Αμερική, το Τριστάο ντά Κούνα, η
'Αγία Ελένη, η 'Ασανσόν, η 'Μαδέρα, οι
Κανάριοι, οι 'Αζόροι, οι Φερόα, η 'Ισλαν
δία, η Ζάν Μαυέν δεν είναι τίποτε άλλο
άπό προεκβολές αυτής της βουνοσειράς
έπάνω από την έπιφάνεια της θαλάσσης.

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ

Όλα αυτά τα νησιά έχουν ήφαιστεια
γενή προέλευσι. Πριν από δώδεκα χρόνια,
το παλαιό ήφαιστειο της Τενερίφ, που ή
ταν σβυσμένο από πολλούς αιώνες, άφ
πνίσθηκε ξαφνικά, ένσπείροντας τον πανι
κό στους κατοίκους των «εύτυχισμένων
νησιών» που βρίσκονται ολόγυρα. Πέρυσι
ακόμη μια από τις 'Αζόρες μετεβλήθη
σχεδόν σε έρείπια, έπειτα από ένα τρο
μακτικό σεισμό.

Αί έκρήξεις αυτές των ήφαιστειών άπο
δεικνύουν ότι όλο το βάθος του 'Ατλαν
τικού είναι ήφαιστειογενές. Πολλές έκρή
ξεις γίνονται συχνά στον πυθμένα του,
που έκδηλώνονται είτε με έναν άναδρασμό
της θαλάσσης σε μεγάλη έκταση, είτε με
μεγάλες παλίρροιες, που φθάνουν ως τις
άκτές της Εϋρώπης και που προκαλούν
τρομακτικές καταστροφές, όπως συνέβη

στην Λισσαβόνα.

Αυτό σημαίνει ότι το βάθος των θα
λασσών σείεται και ότι η σημερινή δια
μόρφωση ώρισμένων περιοχών, όπως του
'Ατλαντικού, δεν είναι ή όριστική. Και
η άπόδειξι είναι ότι, κατά το διάστημα
των τελευταίων δεκαετηρίδων, πολλά νη
σα έβυθίστηκαν κάτω από τα κύματα,
ενώ άλλα έπρόβαλαν στην έπιφάνεια.

Ο ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝ ΤΙΔΟΣ

Κάτι παρόμοιο έγινε και με την παληή
'Ατλαντίδα, που καταποντίσθη μια μέρα,
κάτω από τα κύματα του 'Ωκεανού.

Σύμφωνα με τις ύποθεσεις που κάνουν
οι σοφοί, η 'Ατλαντίς άποτελούσα άλλω
στε μια μεγάλη ήπειρο, που συνέδεε την
Εϋρώπη με την Κεντρική 'Αμερική, από
τις 'Αντίλλες, ως την 'Ιβηρική χερσόνησο
και τη Μαυριτανική άκτή. Ένα μεγάλο
μέρος αυτής της ήπείρου καταποντίσθη έ
πειτα από ένα πρώτο κατακλυσμό και
δεν άπέμεινε άπ' αυτή παρά μόνον η 'Α
τλαντίς του Πλάτωνος, που το μέγεθος
της ήταν όσο η σημερινή 'Αγγλία και που
έχωριζόταν από την Εϋρώπη με μια σει
ρά μικρών νήσων. Πολλούς αιώνες η χιλι
ετηρίδες άργότερα, έπληθε η τελική κα
ταστροφή. Η 'Ατλαντίς, η χώρα των 'Α
τλάντων, όπου έδασίλευαν ισχυροί βασι
λεις, έξηφανίσθη άφίνοντας ως τελευταία
ίχνη της τις 'Αζόρες, τη Μαδέρα και τας
Καναρίους νήσους.

ΤΑ ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ ΔΕΝ ΕΣΒΥΣΑΝ

Οι καταποντισμοί αυτοί είναι συνήθως
στα βάθη των θαλασσών, όπου ισχυρότα
τα ήφαιστεια βρίσκονται πάντοτε σε μια
λανθάνουσα κατάσταση. Η άπειλή των
κρέματι διαρκώς έπάνω από το κεφάλι
μας και γι' αυτό την άκρίβεια, σέρνεται ύπου
λα κάτω από τα πόδια μας και μπορεί
να ξεσπάσει από τη μια στιγμή στην άλ
λη.

Γιατί τα ήφαιστεια αυτά δεν έσβυσαν.
Κάτω από το φλοιό που σχηματίζει τον
πυθμένα των 'Ωκεανών, τρέχουν πελώριες
λάβες σε διάπυρο κατάσταση, που άναζη
τούν διαρκώς την εύκαιρία να ξεχυθούν έ
ξω.

Τί πρέπει να συμπεράνουμε από όλα
αυτά; Ότι τίποτε δεν μάς έγγυάται τη
μακροβιότητα των νησιών που βρίσκονται
συναρμωμένα σ' όλη την έκταση του 'Ατλαν
τικού, μεταξύ της Εϋρώπης και της 'Αμε
ρικής. Τα νησιά αυτά μπορούν από τη μια
μέρα στην άλλη να καταποντισθούν. Και
στη θέσι τους μπορούν να άναφανούν άλ
λα, άναδυόμενα μέσα από τα βάθη της
θαλάσσης.

Η παληά προφητεία, που μιλάει για
την άνάδυσι της παληάς 'Ατλαντίδος, ί
σως πραγματοποιηθή τότε.

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Δεν ζή κανείς άπ' ό,τι τρώει,
έλλ' άπ' ό,τι χωνεύει. ('Ισπανική)
★ Όποιος τρώει με τον διάβολο,
πρέπει να κρατά μακριά τηρούνι.
(Γερμανική)

★ Η έργασία και η θλίψις δεν βρί
σκονται ποτέ κάτω από την ίδια στέ
γη. (Γαλλική)

★ Έάν θέλετε το κακό μιας γυναί
κας, άφήστε την να κάνει τις όρεξεις
της. (Κινεζική)

★ Ό ένας τρώει και ο άλλος κυττά
ζει. Αυτή είναι η πηγή πολλών άναστα
τώσεων. (Τουρκική)

★ Προτού ξυπνήσης για τον πόλε
μο, να προσευχηθής μια φορά. Προτού
έπιβιθασθής σε πλοίο για να ταξιδέ
ψης να προσευχηθής δυό φορές. Να
προσευχηθής όμως τρεις φορές προτού
παντρευθής. (Ρωσική)

20Ν.- Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ενώ το ανθρώπινο πτώμα —που
δρύνθηκε καταχωμένο στους πάγους μιας
άρκτικής περιοχής, και που από τα χαρ
τιά που δρέθηκαν μέσα στα ρούχα του
άπεδεικνύετο ότι άνηκε σε κάποιον Πά
νον Σπαρταρόπουλον, δημοσιογράφον,
που είχε ζήσει πριν δέκα ολόκληρους
αιώνες— δρισκόταν πάντοτε ξαπλωμένο
έπάνω στο στενόμακρο τραπέζι του
'Πρασίνου θαλάμου», ο καθηγητής Νι
σάδ έξακολούθησε να εξετάζει τα χαρ
τιά που κρατούσε στα χέρια του.

Είχαν περάσει δεκαέξι λεπτά από
τη στιγμή που ο ίδιος καθηγητής είχε
προσαρμόσει τα ειδικά του όργανα έ
πάνω στο γυμνό πτώμα και έκαμε και
την ένεσι του «ζωοδοτικού», όπως τό έ
λεγε, ύγρου, ενώ συγχρόνως έδίδλανε
στούς βοηθούς του, που έστέκονταν γύ
ρω του σιωπηλοί και με το δέος ζωγρα
φισμένο στα πρόσωπά τους, πως μετά
την ένεσι εκείνη, η ζωή θα ξαναρχόταν
στο πτώμα αυτό ύστερα από είκοσι
λεπτά, και τώρα περίμενε μ' άγωνία το
άποτέλεσμα...

Θ' άμείδονταν τάχα οι κόποι του,
που επί τόσα χρόνια κατέβαλε, προσ
παθώντας ν' άνακαλύψη τον τρόπο με
τον οποίον θα ξανάδινε τη ζωή στον
άνθρωπο, η θ' άπεδεικνύοντο όλα χί
μαιρες και όνειρα, όπως οι προσπάθειες
όλων εκείνων που άσχολήθηκαν πριν
άπ' αυτόν με το ζήτημα αυτό;

Είχε, δέβαινα, στο ένεργητικό του ο
Νισάδ, ο πάσφορος αυτός έπιστήμων
του τριακοστού αιώνας, το ότι κατώ
ρθωσε να παρατείνει την ζωή των συνα
νθρώπων του —από τα εκατό χρόνια
που έφθαναν ύγιεινές όλοι σχεδόν οι κά
τοικοι της γής πριν από δυό αιώνες
—ως τα εκατόν πενήντα... Τώρα, ό
μως, το πτώμα αυτό θα έδειχνε, σε λί
γα λεπτά, σημεία ζωής ή θα έμενε ψυ
χρο, άκίνητο, πεθαμένο για πάντα, έ
πάνω στο μακρόστενο τραπέζι.

Μ' όλο που οι σκέψεις αυτές έδασά
νιζαν ένδόμυχα τον μεγάλο σοφό, στούς
βοηθούς του δεν ήθελε να δείξη πως
είχε και την παραμικρότερη άμφιβολία
για το άποτέλεσμα που περίμενε. Και
καθώς εξέταζε τα παμπάλαια εκείνα,
μα άφθαρτα από το πέρασμα του χρό
νου χαρτιά, είπε κυττάζοντας το
πτώμα:

—Ο άνθρωπος αυτός, όπως φαίνε
ται από τις σημειώσεις που είναι γραμ
μένες στην ελληνική γλώσσα, μια άπ'
τις αρχαιότερες γλώσσες, όπως ξέρε
τε, έξασκούσε ένα επάγγελμα που δεν
υπάρχει από πολλά χρόνια τώρα, όπως
τουλάχιστον το έννοούσαν στην έποχή
του. Γι' αυτό όμως άκριδώς θα διαφω
τισθούμε σε πολλά ζητήματα, σχετικώς
με τον καταστρεπτικό εκείνον πόλεμο,
που έγινε πριν νίλια χρόνια και που ή
ταν ο τελευταίος πόλεμος μεταξύ άν
θρώπων. Κι' ο δυστυχος αυτός προγο
νός μας εκείνη την έποχή πέθανε, εύ
τυχώς όμως όχι από βίαιο θάνατο...

Βλέπω ακόμη και άλλα πράγματα μέ
σα σ' αυτά τα χαρτιά, που δεν κατα
λαβαίνω. Σε λίγο όμως θα ξέρω με...
νά!...

Σταμάτησε, σαν να έκόπηκε η φω
νή του... Καθώς είχε καρφωμένα τα
βλέμματά του έπάνω στο πτώμα, το
στόμα του έμεινε άνοιχτό, τα μάτια

του, που άνοιξαν ύπέρμετρα, έμειναν
άκίνητα, το πρόσωπό του έχλώμιασε
και έστράφηκε, σαν φοβισμένος, στούς
βοηθούς του:

—Κου...κου...νιέται!... μπόρεσε να
άρθρωση.

Το ίδιο φοβισμένοι και με την άγω
νία ζωγραφισμένη στο πρόσωπο και οι
βοηθοί του, πλησίασαν περισσότερο
και κύττααν άφωνοι το πτώμα...

Ναί, ο μεγάλος τους δάσκαλος δεν
είχε γελασθή. Έβλεπαν τώρα κι' αυ
τοί τα δάχτυλα των χεριών του πτώ
ματος να χάνουν την πρώτη τους ά
καμψία και να σιγοκινούνται... Το ίδιο
τώρα και τα δάχτυλα των ποδιών...

Ταραγμένοι, σαν τρελλός σχεδόν, ο
καθηγητής Νισάδ άρπαξε διαστικά μιά
άμπτουλα από τη σάκκα του και άδεια
σε το περιεχόμενο της στο στόμα του
πτώματος... Το κέρινο χρώμα του άρ
χισε άμέσως να χάνεται κι' ένα κοκκι
νωπό έπαιρνε σιγά-σιγά τη θέσι του...

Οι κινήσεις του πτώματος έγίνονταν
συνχρότες και έντονότερες τώρα σ' ό
λο του σχεδόν το κορμί, ενώ άμίλητοι,
γύρω του, ο Νισάδ και οι βοηθοί του,
παρακολουθούσαν με όρθάνοιχτα μά
τια...

Ξαφνικά, τα κατάκλειστα βλέφαρα
του πτώματος άρχισαν ν' άνοιγοκλεί
νουν σιγανά, μα άμέσως ξανάκλεισαν
βαρεία.

—Το μαύρο φώς!, διέταξε ο καθη
γητής με άπόγνωση.

Ένας από τους βοηθούς έτρεξε κι'
έπίεσε ένα κουμπί του τοίχου και ο κα
τάφωτος ως τότε «Πράσινος θαλάμος»
θυσιάθηκε για ένα δευτερόλεπτο στο
σκοτάδι, για ν' άπλωθή εύθως άμέσως
μέσα σ' αυτόν ένα άπαλό, γλυκό, χλω
μό φώς...

Άμέσως σχεδόν, τα βλέφαρα του
πτώματος άρχισαν πάλι ν' άνοιγοκλεί
νουν. Με άνοιχτά τώρα μάτια, ο άνθ
ρωπος που ξαναρχόταν στη ζωή ύστερα
από χίλια ολόκληρα χρόνια, άφού τ' ά
νοιγόκλεισε δυό—τρεις φορές ακόμη,
άρχισε να κυττάζη γύρω του με άπο
ρία. Η άπορία του μετεβλήθη σε όρδο
όταν αντίκρυσε τούς πελώριους εκεί
νους ανθρώπους που έστέκονταν γύρω
του και που ώστόσο είχαν ένα διασμένο
γαμόγελο στα χείλη τους και ο φόβος
έδωσε τη θέσι του στη ντροπή όταν εί
δε τη γύμνια του. Τινάχθηκε, άνακά
θησε στο τραπέζι και μαζεύτεκε όσο
μπορούσε, ενώ το φοβισμένο πάλι βλέμ
μα του περιεφερόταν από τον καθηγητή
στούς βοηθούς του... Εκείνοι, με το
ναμόγελο πάντα στα χείλη, τον έκύττα
ζαν άκίνητοι.

—Άσφαλός βρίσκομαι στη χώρα
των Γιγάντων!, ψιθύρισε έκείνος που
πριν λίγες στιγμές ήταν πεθαμένος.

—Όχι!, άπάντησε γλυκά ο Νισάδ.
Βρίσκεσαι άνάμεσα σε φίλους πολιτι
σμένους, από τούς οποίους δεν έχεις
τίποτε να φοβηθής...

—Τότε, φέρτε μου γρήγορα, σάς πα
ρακαλώ, χαρτί, πένα και μελάνι!...

—Οχι!, άπάντησε γλυκά ο Νισάδ.
Βρίσκεσαι άνάμεσα σε φίλους πολιτι
σμένους, από τούς οποίους δεν έχεις
τίποτε να φοβηθής...

—Τότε, φέρτε μου γρήγορα, σάς πα
ρακαλώ, χαρτί, πένα και μελάνι!...

ΟΑΝ. ΓΙΑΝ.

Πίσω από ένα φωτισμένο ΠΑΡΑΘΥΡΟ...

Δραματάκι ρεαλιστικό, χωρίς ρωμαντισμούς

Υπό Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

(Η σκηνή σε μία κοινοτάτη αστική τραπεζαρία. Στο ανοιγμα της αψιδίας "Εκείνος μπαίνει. Είναι νύχτα. "Εκείνη κάθεται στο στρώμένο τραπέζι με μιάν έφημερίδα στο χέρι).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλησπέρα.
ΕΚΕΙΝΗ: (σηκώνεται) Τι έγινε πά-
λι; Κοντεύει δύο ή ώρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (άποτομα) "Ε, και;
ΕΚΕΙΝΗ (δειλά): Άνησυχώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (στον ίδιον τόνο): Να μην
άνησυχής! Σου τώωω πη εκατό χιλιάδες
φορές! (Κάθεται).

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν μπορώ! ... Άνησυχώ
χωρίς να το θέλω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε θ' άνησυχής κάθε
δρόμω! Όσπου να συνήθισής! (μικρή
σιγή).

ΕΚΕΙΝΗ: "Εφαγες;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Άλλά .. δεν πει-
νώ. "Ηπια μιά μπόρα και κάτι πήρα έξω.

ΕΚΕΙΝΗ: Όστε να σηκώσω το τρα-
πέζι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνοντας τους ώμους
του): Όπως θέλεις...

(Σιγή)
ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει μερικά πράγματα
του τραπεζιού με νευρικές κινήσεις και
προσπαθώντας να μην κλάψη. "Εκείνος έ-
χει πάρει την έφημερίδα και διαβάζει α-
διάφορα): Ξέρεις Κώστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνει τα μάτια του απ'
το διάβασμα): Ναί...

ΕΚΕΙΝΗ (με άποφασί):...Δεν μπορώ
πιά να την υποφέρω αυτή τη ζωή!... Πές
μου, άν θαρρέθηκες και θέλεις να χωρίσω-
με...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τη διακόπτει): Πάλι τη
γκρίνια θ' άρχισής; Σε πληροφορώ ότι
δεν έχω καθόλου κέφι!

ΕΚΕΙΝΗ (μόλις συγκρατώντας τὰ δά-
κρυα): Μά δε γκρινιάζω. Συζητώ. Βλέ-
πεις, είμαι πολύ ψύχραιμη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούφ, άφσέ με, σε παρα-
καλώ. Σου είπα. Δεν έχω καθόλου όρεξη
για καυγάδες... (κάνει ν' άνοίξη την πόρ-
τα της κρεβατοκάμαρας).

ΕΚΕΙΝΗ: Με θαρέθηκες! Γιατί δεν
μου τό λες καθαρά;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σταματάει μπροστά στην
πόρτα και στρέφει το κεφάλι): Κι' άν
σου τώλεγα, τί θα είχες να κερδίσης;

ΕΚΕΙΝΗ (άνοίγει τὰ μάτια σε μιά
πλάταιά έκπληξι): Όστε λοιπόν είν' α-
λήθεια;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σε άποτομη έκρηξι): "Ε,
ναί! Τί θέλεις τώρα;

ΕΚΕΙΝΗ (κατεβάζει το κεφάλι): Τί-
ποτε. Αυτό ήθελα (ξασπάει σ' ένα βουδό
κλάμα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὰ βλέπεις; Κλαίς!.. Κι'
εγώ είμαι φυσικά υποχρεωμένος να σε
παρηγορήσω.

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι. Σ' εύχαριστώ. Δεν
θέλω πιά καμμία παρηγοριά... Διαρκώς
μου λές ψευτιές... Πάντα μου δίνεις υπο-
σχέσεις... Κι' ύστερα... άρχίζεις πάλι τὰ
ίδια. "Εχεις τώρα δέκα βραδυές που γυ-
ρίζεις στο σπίτι στις τρεις και στίς δύο.
Οί λογαριασμοί μένουν άπλήρωτοι. Ίσως
αύριο να μάς κόψουν το νερό... Δεν ξέρω
τί γίνονται τὰ λεπτά σου... "Η μάλλον
ξέρω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί ώφελουν τώρα δλ' αὐ-
τά; Γιατί τὰ λές; Για να μ' αναγκάσης
να σου ξαναπώ τις ίδιες ψευτιές και να
σου ξαναδώσω τις ίδιες υποσχέσεις που
δεν πρόκειται να τηρήσω...

ΕΚΕΙΝΗ (σά να μην τόν άκουσε κα-
θόλου):... Πώς άλλαξες τόσο;...Πώς μπο-
ρέσες ν' άλλαξης;... Μου φέρεσαι τόσο
σκληρά...τόσο άποτομα!... Δε σε νοιάζει
πιά ούτε για μένα...ούτε για το παιδί...
Τό σπίτι σου φαίνεται κόλασι... (μικρή
σιγή—ένας λυγμός που καταπίνεται).
Νά χωρίσωμε λοιπόν άφού τό θέλεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θά ήταν καλύτερα να πής
αφού δεν μπορεί να γίνη άλλοιώς.

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει πικρά): "Ε-
στώ... (μικρή σιγή—κι' έξαφνα): Την
αγάπη πολύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ένωχλημένος από ντρο-
πή): Ούφ, Μαίρη. Κατεβαίνεις πολύ στο
μάτια μου όταν κάνεις αυτές τις ερωτή-
σεις...

ΕΚΕΙΝΗ (πνιγμένη απ' το κλάμα που
άγωνίζεται πάντα να συγκρατή): Δε μ'
ένδιαφέρει!... "Εμένα .. αυτή τη στιγμή
τελειών' η ζωή μου... και θέλεις να σκε-
φτώ να κρατήσω εγωισμό;... (τρεις-τέσ-
σερες σπασμοί άναφυλλητών). Τόσο πο-
λύ σε παρέσυρε αυτή η γυναίκα... Όστε
θα μάς ξεχάσης μετά έντελώς; ... Είχα
πάντα την έλπίδα πως ήτανε κάτι περα-
στικό... Μά τό βλέπω. Δεν είναι. Πρέπει
να τό πάρω άπόφασι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὰ βλέπεις, Μαίρη;... "Αρ-
χιές πάλι τὰ ίδια... Είπες ώστόσο πως
θα συζητήσωμε ψύχραιμα.

ΕΚΕΙΝΗ: Νομίζεις πως είναι τόσο εύ-
κολο;... "Εγώ βλέπεις ...σ' αγαπώ άκό-
μα!... Ουμάσαι...Κάποτε μ' αγαπούσες
κι' εσύ!... Καθώμαστε ώρες οι δύο μας
δίπλα στην κούνια του παιδιού και μου
χαίδεες τὰ μαλλιά κι' έκανες σχέδια για
τὸ νωθό μας... (την πνίγει το κλάμα). "Ε-
γώ... να τό ξέρης... δε θ' άντέξω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, ναί! Σε πιστεύω!...
Πρέπει να σε πιστεύω. Είμαι καλύτερα
... "Από τώρα κι' ύστερα... ό,τι μου λές
θα τό πιστεύω! Κι' έχεις δίκιο. Τότε θ'
αλλάξουν όλα για μένα!... (πέφτει στον
ώμο του άποκαωμένη). Ρί ν τ ω

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκινημένος): Κι' όμως
εσύ τό πρότινες να χωρίσωμε...

ΕΚΕΙΝΗ (μιλεί πάντα σιγά και με
φωνή που τρέμει): "Εγώ;... "Αφού μου εί-
πες καθαρά πως με θαρέθηκες, τί άλλο
μπορούσα να κάνω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σου τό είπα...γιατί...γιατί
να, ήμουν πολύ ένκευρισμένος. Γι' αυτό.
ΕΚΕΙΝΗ (καταλαβαίνει πως της δι-
καιολογείται): Δε λές αλήθεια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά σε θαδαίω.
ΕΚΕΙΝΗ (με ψευτική χαρά): Όστε
δε με θαρέθηκες;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με προσπάθεια): Μά όχι.
Μην είσαι παιδί. (Την πιελιάζει και της
χαϊδεύει το κεφάλι). "Ελα, ήσυχασε...
Πάμε να κοιμηθούμε. Είμαι κι' εγώ πολύ
κουρασμένος και πρέπει να ζυπνήσω
πρωί... Θά τελειώσουν όλα πιά. Σ' όρ-
κίζομαι.

ΕΚΕΙΝΗ (δυναμώνοντας άποτομα τη
φωνή της): Λες ψέματα! Λες ψέματα,
όπως κάθε φορά...όπως πάντα! Μόνος σου
τό είπες πριν. Άναγκάζεσαι να λες ψε-
ματα και να δίνεις υποσχέσεις που ξέρεις
από πριν πως δεν πρόκειται ποτέ να τη-
ρήσης!... Δεν είν' έτσι;... Τό είπες!

ΕΚΕΙΝΟΣ (που τὰ νεύρα του έχουν
τσакίσει): Μαίρη, σύνελθε πιά. Κάνε μου
τη χάρη. Μη με βασανίζης. Δεν άντέχω
κι' εγώ!...

ΕΚΕΙΝΗ (ήσυχια και τρυφερά με ξα-
φνική μετάπτωσι): Με συγχωρείς. Δεν έ-
πρεπε να στά πώ αυτά. Γιατί... τί ση-
μασία έχει πως μου λές ψέματα. "Εγώ
γι' αυτά τὰ ψέματα πρέπει να σου χρο-
στάω εύγνωμοσύνη!... Τί φταίς εσύ που
δε μ' αγαπάς πιά;... Δε φταίς! Μά εγώ
δεν μπορώ να τό καταλάβω!... Καί σε
βασανίζω! "Εχεις δίκιο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μαίρη...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ναί. "Ετσι είναι. Σε
βασανίζω. Άντι να σου πώ ...εύχαρι-
στώ!... Κι' έπειτα... για να μου λές ψε-
ματα... θα πη πως με σκέπτεσαι... πως
ένδιαφέρεσαι και για μένα λίγο... "Ε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει): Μικρό
μου παιδί. Άν ήξερες πόσο νοιάω τον
εαυτό μου σχημα!... Πόσο πονώ και πό-
σο ντρέπομαι που σε πικραίνω... Συγχώ-
ρεσέ με, Μαίρη. Θά έπιβληθώ στον εαυτό
μου...Θ' αλλάξουν όλα από αύριο. Πίστε-
ψέ με!... (της σηκώνει έλαφρά το κεφάλι
και την κυττάζει στο μάτι). Με πιστεύ-
εις;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ναί! Σε πιστεύω!...
Πρέπει να σε πιστεύω. Είμαι καλύτερα
... "Από τώρα κι' ύστερα... ό,τι μου λές
θα τό πιστεύω! Κι' έχεις δίκιο. Τότε θ'
αλλάξουν όλα για μένα!... (πέφτει στον
ώμο του άποκαωμένη). Ρί ν τ ω

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκινημένος): Κι' όμως
εσύ τό πρότινες να χωρίσωμε...

ΕΚΕΙΝΗ (μιλεί πάντα σιγά και με
φωνή που τρέμει): "Εγώ;... "Αφού μου εί-
πες καθαρά πως με θαρέθηκες, τί άλλο
μπορούσα να κάνω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σου τό είπα...γιατί...γιατί
να, ήμουν πολύ ένκευρισμένος. Γι' αυτό.
ΕΚΕΙΝΗ (καταλαβαίνει πως της δι-
καιολογείται): Δε λές αλήθεια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά σε θαδαίω.
ΕΚΕΙΝΗ (με ψευτική χαρά): Όστε
δε με θαρέθηκες;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με προσπάθεια): Μά όχι.
Μην είσαι παιδί. (Την πιελιάζει και της
χαϊδεύει το κεφάλι). "Ελα, ήσυχασε...
Πάμε να κοιμηθούμε. Είμαι κι' εγώ πολύ
κουρασμένος και πρέπει να ζυπνήσω
πρωί... Θά τελειώσουν όλα πιά. Σ' όρ-
κίζομαι.

ΕΚΕΙΝΗ (δυναμώνοντας άποτομα τη
φωνή της): Λες ψέματα! Λες ψέματα,
όπως κάθε φορά...όπως πάντα! Μόνος σου
τό είπες πριν. Άναγκάζεσαι να λες ψε-
ματα και να δίνεις υποσχέσεις που ξέρεις
από πριν πως δεν πρόκειται ποτέ να τη-
ρήσης!... Δεν είν' έτσι;... Τό είπες!

ΕΚΕΙΝΟΣ (που τὰ νεύρα του έχουν
τσакίσει): Μαίρη, σύνελθε πιά. Κάνε μου
τη χάρη. Μη με βασανίζης. Δεν άντέχω
κι' εγώ!...

ΕΚΕΙΝΗ (ήσυχια και τρυφερά με ξα-
φνική μετάπτωσι): Με συγχωρείς. Δεν έ-
πρεπε να στά πώ αυτά. Γιατί... τί ση-
μασία έχει πως μου λές ψέματα. "Εγώ
γι' αυτά τὰ ψέματα πρέπει να σου χρο-
στάω εύγνωμοσύνη!... Τί φταίς εσύ που
δε μ' αγαπάς πιά;... Δε φταίς! Μά εγώ
δεν μπορώ να τό καταλάβω!... Καί σε
βασανίζω! "Εχεις δίκιο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μαίρη...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ναί. "Ετσι είναι. Σε
βασανίζω. Άντι να σου πώ ...εύχαρι-
στώ!... Κι' έπειτα... για να μου λές ψε-
ματα... θα πη πως με σκέπτεσαι... πως
ένδιαφέρεσαι και για μένα λίγο... "Ε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκινημένος): Κι' όμως
εσύ τό πρότινες να χωρίσωμε...

ΕΚΕΙΝΗ (μιλεί πάντα σιγά και με
φωνή που τρέμει): "Εγώ;... "Αφού μου εί-
πες καθαρά πως με θαρέθηκες, τί άλλο
μπορούσα να κάνω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σου τό είπα...γιατί...γιατί
να, ήμουν πολύ ένκευρισμένος. Γι' αυτό.
ΕΚΕΙΝΗ (καταλαβαίνει πως της δι-
καιολογείται): Δε λές αλήθεια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά σε θαδαίω.
ΕΚΕΙΝΗ (με ψευτική χαρά): Όστε
δε με θαρέθηκες;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με προσπάθεια): Μά όχι.
Μην είσαι παιδί. (Την πιελιάζει και της
χαϊδεύει το κεφάλι). "Ελα, ήσυχασε...
Πάμε να κοιμηθούμε. Είμαι κι' εγώ πολύ
κουρασμένος και πρέπει να ζυπνήσω
πρωί... Θά τελειώσουν όλα πιά. Σ' όρ-
κίζομαι.

ΕΚΕΙΝΗ (δυναμώνοντας άποτομα τη
φωνή της): Λες ψέματα! Λες ψέματα,
όπως κάθε φορά...όπως πάντα! Μόνος σου
τό είπες πριν. Άναγκάζεσαι να λες ψε-
ματα και να δίνεις υποσχέσεις που ξέρεις
από πριν πως δεν πρόκειται ποτέ να τη-
ρήσης!... Δεν είν' έτσι;... Τό είπες!

ΕΚΕΙΝΟΣ (που τὰ νεύρα του έχουν
τσакίσει): Μαίρη, σύνελθε πιά. Κάνε μου
τη χάρη. Μη με βασανίζης. Δεν άντέχω
κι' εγώ!...

ΕΚΕΙΝΗ (ήσυχια και τρυφερά με ξα-
φνική μετάπτωσι): Με συγχωρείς. Δεν έ-
πρεπε να στά πώ αυτά. Γιατί... τί ση-
μασία έχει πως μου λές ψέματα. "Εγώ
γι' αυτά τὰ ψέματα πρέπει να σου χρο-
στάω εύγνωμοσύνη!... Τί φταίς εσύ που
δε μ' αγαπάς πιά;... Δε φταίς! Μά εγώ
δεν μπορώ να τό καταλάβω!... Καί σε
βασανίζω! "Εχεις δίκιο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μαίρη...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ναί. "Ετσι είναι. Σε
βασανίζω. Άντι να σου πώ ...εύχαρι-
στώ!... Κι' έπειτα... για να μου λές ψε-
ματα... θα πη πως με σκέπτεσαι... πως
ένδιαφέρεσαι και για μένα λίγο... "Ε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει): Μικρό
μου παιδί. Άν ήξερες πόσο νοιάω τον
εαυτό μου σχημα!... Πόσο πονώ και πό-
σο ντρέπομαι που σε πικραίνω... Συγχώ-
ρεσέ με, Μαίρη. Θά έπιβληθώ στον εαυτό
μου...Θ' αλλάξουν όλα από αύριο. Πίστε-
ψέ με!... (της σηκώνει έλαφρά το κεφάλι
και την κυττάζει στο μάτι). Με πιστεύ-
εις;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ναί! Σε πιστεύω!...
Πρέπει να σε πιστεύω. Είμαι καλύτερα
... "Από τώρα κι' ύστερα... ό,τι μου λές
θα τό πιστεύω! Κι' έχεις δίκιο. Τότε θ'
αλλάξουν όλα για μένα!... (πέφτει στον
ώμο του άποκαωμένη). Ρί ν τ ω

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκινημένος): Κι' όμως
εσύ τό πρότινες να χωρίσωμε...

ΕΚΕΙΝΗ (μιλεί πάντα σιγά και με
φωνή που τρέμει): "Εγώ;... "Αφού μου εί-
πες καθαρά πως με θαρέθηκες, τί άλλο
μπορούσα να κάνω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σου τό είπα...γιατί...γιατί
να, ήμουν πολύ ένκευρισμένος. Γι' αυτό.
ΕΚΕΙΝΗ (καταλαβαίνει πως της δι-
καιολογείται): Δε λές αλήθεια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά σε θαδαίω.
ΕΚΕΙΝΗ (με ψευτική χαρά): Όστε
δε με θαρέθηκες;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με προσπάθεια): Μά όχι.
Μην είσαι παιδί. (Την πιελιάζει και της
χαϊδεύει το κεφάλι). "Ελα, ήσυχασε...
Πάμε να κοιμηθούμε. Είμαι κι' εγώ πολύ
κουρασμένος και πρέπει να ζυπνήσω
πρωί... Θά τελειώσουν όλα πιά. Σ' όρ-
κίζομαι.

ΕΚΕΙΝΗ (δυναμώνοντας άποτομα τη
φωνή της): Λες ψέματα! Λες ψέματα,
όπως κάθε φορά...όπως πάντα! Μόνος σου
τό είπες πριν. Άναγκάζεσαι να λες ψε-
ματα και να δίνεις υποσχέσεις που ξέρεις
από πριν πως δεν πρόκειται ποτέ να τη-
ρήσης!... Δεν είν' έτσι;... Τό είπες!

ΕΚΕΙΝΟΣ (που τὰ νεύρα του έχουν
τσакίσει): Μαίρη, σύνελθε πιά. Κάνε μου
τη χάρη. Μη με βασανίζης. Δεν άντέχω
κι' εγώ!...

ΕΚΕΙΝΗ (ήσυχια και τρυφερά με ξα-
φνική μετάπτωσι): Με συγχωρείς. Δεν έ-
πρεπε να στά πώ αυτά. Γιατί... τί ση-
μασία έχει πως μου λές ψέματα. "Εγώ
γι' αυτά τὰ ψέματα πρέπει να σου χρο-
στάω εύγνωμοσύνη!... Τί φταίς εσύ που
δε μ' αγαπάς πιά;... Δε φταίς! Μά εγώ
δεν μπορώ να τό καταλάβω!... Καί σε
βασανίζω! "Εχεις δίκιο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μαίρη...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ναί. "Ετσι είναι. Σε
βασανίζω. Άντι να σου πώ ...εύχαρι-
στώ!... Κι' έπειτα... για να μου λές ψε-
ματα... θα πη πως με σκέπτεσαι... πως
ένδιαφέρεσαι και για μένα λίγο... "Ε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει): Μικρό
μου παιδί. Άν ήξερες πόσο νοιάω τον
εαυτό μου σχημα!... Πόσο πονώ και πό-
σο ντρέπομαι που σε πικραίνω... Συγχώ-
ρεσέ με, Μαίρη. Θά έπιβληθώ στον εαυτό
μου...Θ' αλλάξουν όλα από αύριο. Πίστε-
ψέ με!... (της σηκώνει έλαφρά το κεφάλι
και την κυττάζει στο μάτι). Με πιστεύ-
εις;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ναί! Σε πιστεύω!...
Πρέπει να σε πιστεύω. Είμαι καλύτερα
... "Από τώρα κι' ύστερα... ό,τι μου λές
θα τό πιστεύω! Κι' έχεις δίκιο. Τότε θ'
αλλάξουν όλα για μένα!... (πέφτει στον
ώμο του άποκαωμένη). Ρί ν τ ω

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκινημένος): Κι' όμως
εσύ τό πρότινες να χωρίσωμε...

ΕΚΕΙΝΗ (μιλεί πάντα σιγά και με
φωνή που τρέμει): "Εγώ;... "Αφού μου εί-
πες καθαρά πως με θαρέθηκες, τί άλλο
μπορούσα να κάνω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σου τό είπα...γιατί...γιατί
να, ήμουν πολύ ένκευρισμένος. Γι' αυτό.
ΕΚΕΙΝΗ (καταλαβαίνει πως της δι-
καιολογείται): Δε λές αλήθεια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά σε θαδαίω.
ΕΚΕΙΝΗ (με ψευτική χαρά): Όστε
δε με θαρέθηκες;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με προσπάθεια): Μά όχι.
Μην είσαι παιδί. (Την πιελιάζει και της
χαϊδεύει το κεφάλι). "Ελα, ήσυχασε...
Πάμε να κοιμηθούμε. Είμαι κι' εγώ πολύ
κουρασμένος και πρέπει να ζυπνήσω
πρωί... Θά τελειώσουν όλα πιά. Σ' όρ-
κίζομαι.

ΕΚΕΙΝΗ (δυναμώνοντας άποτομα τη
φωνή της): Λες ψέματα! Λες ψέματα,
όπως κάθε φορά...όπως πάντα! Μόνος σου
τό είπες πριν. Άναγκάζεσαι να λες ψε-
ματα και να δίνεις υποσχέσεις που ξέρεις
από πριν πως δεν πρόκειται ποτέ να τη-
ρήσης!... Δεν είν' έτσι;... Τό είπες!

ΕΚΕΙΝΟΣ (που τὰ νεύρα του έχουν
τσакίσει): Μαίρη, σύνελθε πιά. Κάνε μου
τη χάρη. Μη με βασανίζης. Δεν άντέχω
κι' εγώ!...

ΕΚΕΙΝΗ (ήσυχια και τρυφερά με ξα-
φνική μετάπτωσι): Με συγχωρείς. Δεν έ-
πρεπε να στά πώ αυτά. Γιατί... τί ση-
μασία έχει πως μου λές ψέματα. "Εγώ
γι' αυτά τὰ ψέματα πρέπει να σου χρο-
στάω εύγνωμοσύνη!... Τί φταίς εσύ που
δε μ' αγαπάς πιά;... Δε φταίς! Μά εγώ
δεν μπορώ να τό καταλάβω!... Καί σε
βασανίζω! "Εχεις δίκιο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μαίρη...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ναί. "Ετσι είναι. Σε
βασανίζω. Άντι να σου πώ ...εύχαρι-
στώ!... Κι' έπειτα... για να μου λές ψε-
ματα... θα πη πως με σκέπτεσαι... πως
ένδιαφέρεσαι και για μένα λίγο... "Ε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει): Μικρό
μου παιδί. Άν ήξερες πόσο νοιάω τον
εαυτό μου σχημα!... Πόσο πονώ και πό-
σο ντρέπομαι που σε πικραίνω... Συγχώ-
ρεσέ με, Μαίρη. Θά έπιβληθώ στον εαυτό
μου...Θ' αλλάξουν όλα από αύριο. Πίστε-
ψέ με!... (της σηκώνει έλαφρά το κεφάλι
και την κυττάζει στο μάτι). Με πιστεύ-
εις;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ναί! Σε πιστεύω!...
Πρέπει να σε πιστεύω. Είμαι καλύτερα
... "Από τώρα κι' ύστερα... ό,τι μου λές
θα τό πιστεύω! Κι' έχεις δίκιο. Τότε θ'
αλλάξουν όλα για μένα!... (πέφτει στον
ώμο του άποκαωμένη). Ρί ν τ ω

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκινημένος): Κι' όμως
εσύ τό πρότινες να χωρίσωμε...

ΟΙ ΓΑΜΟΙ

"Εφτασε, λοιπόν, η μεγάλη στιγμή. Οί
μικρές παρεξηγήσεις μεταξύ του ζευγους
διελύθηκαν ως άνοξιατικά σύννεφα. Το
άντρον του Ύμναιου έπερίμενε να στε-
γάσει — επί τέλους — την εύτυχία των
δύο εύτυχών ύπάρξεων.

"Η Σουσου, φυσικά, ήθελε οί γάμοι
της ν' άποτελέσουν ένα παταγώδες κοσμι-
κό γεγονός. "Ηθελε και κάτι περισσότε-
ρον. Να μέινουν είν' την ιστορίαν της νεω-
τέρας "Ελλάδος ως ένας σταθμός.

— Με έννοεις, Μηνά;

— Ναί, βέβαια.

— "Ετσι θά γίνη.

— "Εχεις δίκιο, Σουσου.

— Ο άξιότιμος κ. Μηνάς, πανηγύς έκ
φύσεως, άδίκημένος από τις περιστάσεις,
υπεκρίνεται τόν θάλακα μόνον από έξυπνά-
δα. Γι' αυτό τις περισσότερες φορές έ-
συμφωνούσε άπολύτως με την Σουσου και
υπερεθεματίζε, μάλιστα, είν' τις πιο έ-
ξωφρενικές στιγμές της. Είχε μπροστά
του ένα σκοπό. Άπό κει και πέρα δεν
τον ένδιέφερε ποιόν δρόμο έπρεπε ν' ά-
κολουθήσει για να φτάσει. Άκολουθούσε
τά μονοπάτια της ευφύας. Άλλά όχι στα
νίως έμπαινε είν' την λεωφόρον της θλα-
κής και άδιαφορών για τὰ σχόλια του
κόσμου, έτραβούσε προς τόν σκοπόν του
μεγαλοπρεπής, έπιβλητικός και άπτύ-
τος. Καμμία φορά όμως προσπαθούσε να
αναχαιτίσει τούς καλπασμούς της φαντα-
σίας της Σουσου.

"Ετσι, στα σχέδια που του άνέπτυσ-
σε η γόσσια της όδοι Πατριάρχου Ίωα-
κείμ, έφερε με διακριτικότητα το χέρι στη
φαλάκραν και την έξυσε έλαφρώς με τρό-
πον κάπως διστακτικόν:

— Ναί, αλλά...

— Τί αλλά;

— Άν καλέσουμε στους γάμους μας,
αγαπητή μου Σούζυ, αυτούς που λές, δεν
μπορούμε να είμεθα άπολύτως βέβαιοι
ότι θα παρευρεθούν όλοι.

"Ερώθημα θυμού άνέθηκε στα μάγου-
λα της μεγάλης δεσποίνης. Τού έρριξε έ-
να βλέμμα περιφρονήσεως και ύστερά
του έγύρισε άξιοπρεπώς την πλάτη:

— Βλάξ!

— Σούζυ...

— Άνόητε!

— Μά σε παρακαλώ...

— "Η Σουσου έπήρε τὰ φασμαίν της &

πάνω από το τραπέζακι, τὰ έπλησίασε
στην άκρη της μύτης της και τόν έκτύπησε
με έμφανείς τις άποχρώσεις του αίκτου
στο έλέμμα:

Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

«Η κόμισσα ντε Ζυραρντεν δεν έδραβεύθηκε ποτέ, σε κανέναν διαγωνισμό καλλονής. Έν τούτοις, παρ' όλα τα τριανταπέντε χρόνια της, θεωρείται σήμερα όχι μονάχα η ωραιότερη γυναίκα της Γαλλίας, αλλά ίσως και όλου του κόσμου. Είπε, λοιπόν, πολύ ενδιαφέρον να μάθουμε από το στόμα της πώς κατάρθωσε να διατηρήσει τόσο καλά την όμορφή της.

ΔΥΟ ΕΙΔΗ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Σε μία συνέντευξη, την οποίαν έδωσε τελευταίως σε πρεις Αμερικανούς δημοσιογράφους, που ήσαν επίτηδες απ' την πατρίδα τους, αφού η φήμη της όμορφιάς της έφθασε ως εκεί, η κυρία ντε Ζυραρντεν είπε τα εξής:

«Υπάρχουν δυο είδη καλλονής: Εκείνη που μας έδωσε ο καλός Θεός και εκείνη που προσπαθούμε ν' αποκτήσουμε μέσα μας. Όλες ανεξαιρέτως οι γυναίκες καταβάλουν παντός είδους προσπάθειες για να διατηρήσουν την όμορφή που έχουν ή για ν' αποκτήσουν αυτήν που τους έ-

στέρησε η φύσις.

«Για να περιποιηθώ μία γυναίκα την όμορφή της δεν έχει ανάγκη από τις εφευρέσεις της σύγχρονης χημείας, που προκαλούν μονάχα μιαν εφημερη δελτίασι. Υπάρχουν απειρά προιόντα της φύσεως, που αν χρησιμοποιηθούν καταλλήλως, μπορούν να δώσουν παρά πολύ ικανοποιητικά αποτελέσματα.

«Κατά τα άλλα, εγώ εφαρμόζω τους εξής κανόνες υγιεινής, στους οποίους κατά την γνώμη μου, όφειλω την διατήρησι της όμορφιάς μου:

«Το βράδυ, πέτω ένωρίς στο κρεβάτι, με το στομάχι πάντα ελαφρό και κοιμούμαι σε προσκέφαλο παραγμισμένο με άνθη λυκίσκου.

«Δεν διαβάζω ποτέ στο κρεβάτι, όπως κάνουν πολλοί με την δικαιολογία ότι διαφορετικά δεν μπορεί να τους πάρη ο ύπνος, και προτού κατακλιθώ πλένω πάντα τα μάτια μου με λίγο βορικό ή χαμόμηλο.

ΠΡΟΧΕΙΡΗ ΑΛΧΗΜΕΙΑ

«Το χειμώνα, μόλις ξυπνήσω, πίνω τον χυμό από πέντε πορτοκάλια και το φθινόπωρο ένα ποτήρι του κρασιού γεμάτο χυμό από νωπά σταφύλια. Είναι το καλύτερο μέσον για να διατηρή κανείς το στομάχι του σε καλήν κατάστασι, επομένως δε και την επιδερμίδα του.

«Το πράσο, που δεν άρσει στον πολύν κόσμο ως τροφή, παρ' όλο τον πλούτο που έχει σε βιταμίνες και θερμίδες, είναι από τους σπουδαιότερους συντελεστές στην διατήρησι της καλλονής. Με τον χυμό ή το απόσταγμα του βρέχω συχνά το σώμα μου κι έτσι το δέρμα παίρνει την ασπράδα του κρίνου.

«Το πρόσωπό μου το πλένω τακτικά με απόσταγμα από διάφορα λουλούδια του αγρού, που δεν στοιχίζουν τίποτε, αφού μ' έναν μικρό περίπατο μπορεί κανείς να μαζέψω άφθονα απ' αυτά. Και το απόσταγμα το κατασκευάζω μόνη μου, πράγμα που μπορεί να μάη κάθε γυναίκα, αρκεί να συμβουλευθώ τον φαρμακοποιό της.

ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

«Προσπαθώ να μην ταραζομαι ποτέ, ακόμη και όταν λαβαίνω την πιο δυσάρεστη είδησι. Γιατί δεν υπάρχει μεγαλύτερο δηλητήριο της καλλονής από την ταραχή και την σφοδρή συγκίνησι.

«Καθημερινώς, έντελώς μόνη μου, κάνω τουλάχιστον μιάς ώρας περίπατο, φορώντας παπούτσια με πολύ χαμηλά τακούνια. Είναι ο μόνος τρόπος για να διατηρή κανείς ελαστικότητα το βάδισμά του, και το συνιστώ πολύ σε όσες κάνουν την καθιστική ζωή του γραφείου.

«Μόλις παρουσιάστηκε η πρώτη ρυτίδα (γιατί δηλώγω ότι έδοκίμασα κι αυτή την πίκρα) εφρόντισα άμέσως να την εξαλείψω με ελαφρότατο μασάζ, όπως θα έστρωναν με τα δάχτυλα ένα ξαρωμένο μεταξωτό χαρτί.

«Φροντίζω ώστε να χαμογελάω πάντα με τα χείλη και όχι με τα μάτια, για ν' αποφεύγω τον σχηματισμό ρυτίδων

γύρω από τα μάτια, οι οποίες δεν εξαλείφονται εύκολα.

«Τέλος, έχω να πω δυο λόγια για το χορό. Ο χορός είναι δέδαια καλός γιατί γυμνάζει όλο το σώμα και του διατηρεί την ελαστικότητα. Όταν όμως παρατείνεται πολύ, φέρνει το αντίθετο αποτέλεσμα. Γι' αυτό δεν χορεύω συχνότερα από μία φορά την εβδομάδα και όχι παραπάνω από τρεις έως τέσσερις φορές.

ΜΙΑ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

Οι έντολες αυτές της ώραιδερης γυναίκας του κόσμου μας φέρνουν στη μνήμη τους κανόνες υγιεινής που ακολουθούσε η διάσημη αιδώς Λίνα Καβαλλιέρι, η «ωραία των ωραίων» όπως την αποκαλούσαν στην εποχή της.

«Όταν, μόλις ξυπνήσετε, ο καθρέφτης σας λέη ότι το πρόσωπό σας δεν είναι δροσερό και ρόδινο, το καλύτερο που έχετε να κάμετε είναι να ξαναπέσετε στο κρεβάτι και να κοιμηθείτε ότο μπορείτε ακόμα.

«Αν θέλετε να έχετε μαλλιά άπαλα και μεταξένια να τα λούζετε τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα με χλιαρό νερό στο οποίο να έχετε προηγουμένως δράσει αρκετό δενδρόλιβανο.

«Για να διατηρήσετε την δροσερότητα και τη χάρη του στόματός σας να κάμετε καθημερινώς ελαφρό μασάζ από τη βάση της μύτης έως τις γωνίες του στόματός.

«Το ελαφρό μασάζ είναι επίσης απαραίτητο για να διατηρήται το πρόσωπό σας πάντα δροσερό και ναχουν τα μάγουλά σας ρόδινο χρώμα.

«Αν, μετά τα τριάντα χρόνια, η μύτη σας αρχίση να γίνεται γυαλιστερή και να κοκκινίζει, να της βάξετε θερμά υγρά επίθεματα και θα ξαναβρθ το πρώτο της χρώμα.

«Τέλος, για να διατηρήσετε την ζωρότητα και τη λάμψη των ματιών σας, είναι απαραίτητο να τα πλένετε κάθε πρωί με άφθονο άνθονερο.

Ποια είναι τώρα η γυναίκα αυτή, που βλέποντας τα πρώτα συμπτώματα όχι των γηρατειών άλλ' απλώς της ωριμότητας, δεν θα σπεύση να εφαρμόση τις παραπάνω συμβουλές, για να διατηρήση το «θείον δώρον» που της έχρισεν η φύσις;

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ

—Κάποιος κλέβει στο παιχνίδι. Για λόγους λεπτότητας δεν αναφέρω το όνομά του, αν όμως ξανακλήψη θα του δώλω και το άλλο μάτι!

ΜΙΑ ΣΤΗΛΗ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

«Η σκηνή σ' ένα δημόσιο γραφείο:

Ο τμηματάρχης: (με ύφος αυστηρό)—Κύριε, θέπουλε, έκαματε κάτι για το οποίο αξίζει να τιμωρηθίτε αυστηρά. Με εξαπατήσατε.

Ο υπάλληλος — Πώς; πότε σας εξηπάτησα, κύριε τμηματάρχα;

Ο τμηματάρχης — Χθές. Ένώ έμιλούσαμε, δεν θυμούμαι πιά γιατί, μου είπες ότι θα ήθελες να πας στην κηδεία της πεθεράς σου.

Ο υπάλληλος — Μάλιστα.

Ο τμηματάρχης — Κι' εγώ σου έδωσα άδεια να λείψης το απόγευμα.

Ο υπάλληλος — Μάλιστα.

Ο τμηματάρχης — Εσύ όμως δεν έπηγες σε καμιά κηδεία της πεθεράς σου, αλλά έπερασες όλο το απόγευμα στο καφενείο.

Ο υπάλληλος — Μάλιστα.

Ο τμηματάρχης — Λοιπόν! Αυτό είναι ή δεν είναι άπια;

Ο υπάλληλος — Καθόλου, κύριε τμηματάρχα.

Ο τμηματάρχης — (έξω φρενών)— Πώς; Μου λές ότι πέθανε ή πεθερά σου...

Ο υπάλληλος — Με συγχωρείτε, κύριε τμηματάρχα. Δεν σας είπα ότι πέθανε ή πεθερά μου, αλλά ότι θα ήθελα να πάω στην κηδεία της, δηλαδή να πεθάνη για να πάω στην κηδεία της. Κι' εσείς έπροθυμοποιηθήκατε να μου δώσετε άδεια...

Η ΑΡΡΩΣΤΗ

«Ένας χωρικός χτυπά στο σπίτι ενός γιατρού:

—Γιατρέ, ποσα θα μου πάρετε για νάρητε να δητε τη γυναίκα μου, στο τριακοστό πέμπτο χιλιόμετρο απ' εδώ;

—Έκατο δραχμές.

—Δεν έχω παρά μονάχα εξήντα δραχμές.

—Καλά. Πάμε.

—Ανεβαίνουν και οι δυο στο αυτοκίνητο του γιατρού. Ύστερα από το τριακοστό πέμπτο χιλιόμετρο ο χωρικός σηκώνεται.

—Έδω είναι, είπε.

—Και πού είναι ή άρρωστη;

—Δεν υπάρχει καμμία άρρωστη. Ήμουνα βιαστικός. Αν έπαιρνα ένα ταξί θα πλήρωνα, μαζί με την επιστροφή, του διακόσιες σχεδόν δραχμές. Τώρα το ταξίδι μου, μου στοιχίσε εξήντα δραχμές μόνο. Ευχαριστώ και καλή αντάμωσι.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΧΑΙΡΕΤΟΥΣΕ

«Ένας λοχαγός είχε τιμωρήσει ένα δεκανέα με είκοσαήμερο κράτησι. Όταν ο δεκανέας έτελείωσε την ποινή του, συνητήθη ένα πρωί με τον λοχαγό του στο προαύλιο του στρατώνος και δεν τον έχαιρε.

—Ε, δεκανέα! Δεν χαιρετάς; του φωνάζει ο λοχαγός.

Και ο δεκανέας του άπαντά με άφέλεια:

—Ενόμιζα κύριε λοχαγέ, πώς τώρα πιά είμαστε τσακωμένοι!

ΕΣΘΗΡ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Δραματικό ρομάντσο βγαλμένο από τις βιβλικές παραδόσεις

Υπό ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ντείλω εκεί από όπου δεν έγυρισε ποτέ κανείς.

Ο Αμάν, που τα μάτια του έλαμπαν, έδωσε οδηγίες στον άξιωματικό και τον έδιωξε.

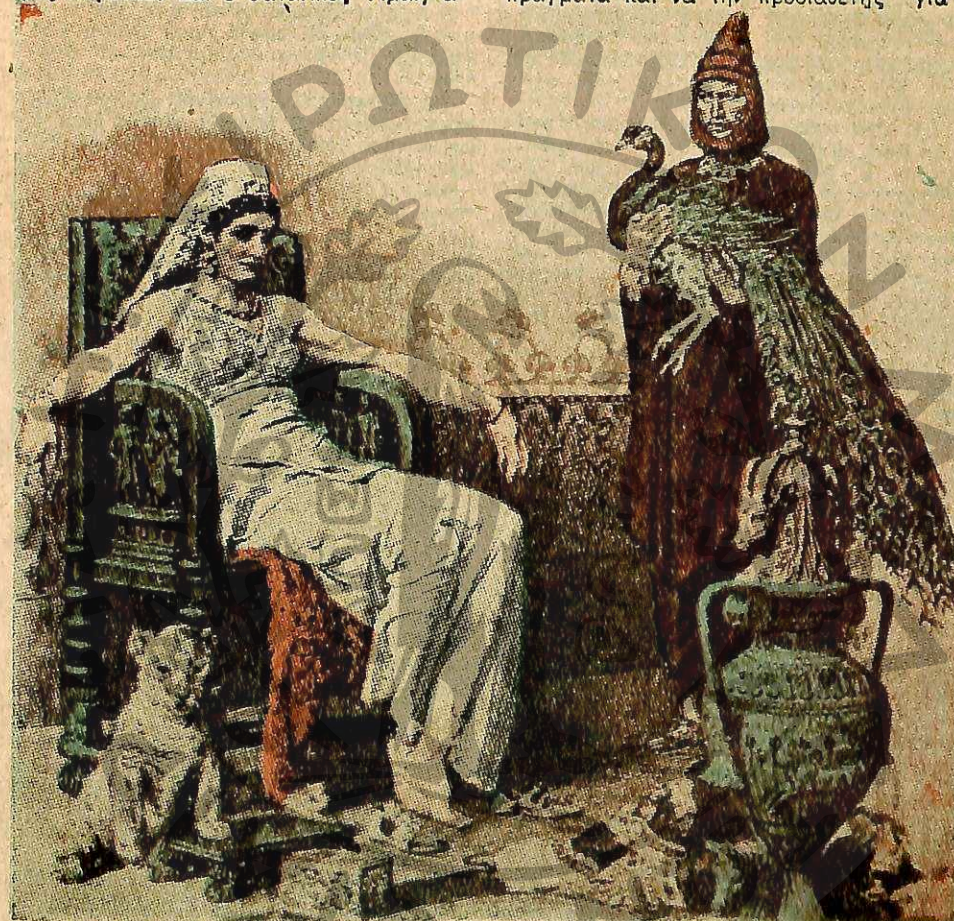
Ηρθε το βράδυ και ή απελπισία έσφιξε πονεμένες ψυχές και δάκρυα αλλάκωναν ωχρά μάγουλα. Η Άστίν, ξεμυχώντας στον πόνο έδρεχε τα προσκέφαλά της με δάκρυα. Ο Άσουήρος, κλεισμένος στο δωμάτιό του, είχε έγκραταλείψει την αξιοπρέπεια του βασιλιά. Και με τις αδυναμίες ενός άπλου θνητού, έπρόσφερε τον φόρο του στον θεό της αγάπης. Ο σοφός Μαρδοχαίος έκπληκτος κι' ο ίδιος για εκείνο που έκανε, θρηνούσε σαν ένα μικρό παιδί, ενώ ή Έσθήρ, ασφυκτιώντας στην σκέψη πώς ήταν μακριά του, άφηνε απελτισμένους στεναγμούς και έχυνε ποτάμι τα δάθερμα ούκρια.

Κανείς, αλήθεια, δεν ξέρει καλά την καρδιά του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΕΣ

«Αλλά και δυο άλλοι ακόμη, ο τρομερός Μερουκάν και ο σατανικός Αμάν, ά-

Οι σκλάβες της Έσθήρ είχαν κάνει, ότι μπορούσαν για να φανή άραιότερη...

γρύπνουσαν επίσης, καταστρώνοντας τα άποτροπία σχέδια τους, που διόριανε εκείνες τις έρωτευμένες ψυχές στο μαρτύριο μιάς απελπισίας ατελείωτης.

Όταν οι άνθρωποι των άνακτόρων άπεσύρθησαν στα διαμερίσματα τους και έπεκράτησε ήσυχία σ' αυτά, ο αρχικατάσκοπος Νεσός, έγγλύστρησε προς τον διάδρομο που έφερνε προς την δυτική πλευρά του κτιρίου, μπήκε σ' ένα δωμάτιο σκοτεινό και χτύπησε τρεις φορές το δάπτεδο με το πόδι του. Ένας στεναγμός, προφανώς κάποιο σύνθημα, άπήντησε άμέσως. Και τότε ο αρχικατάσκοπος, με φωνή σιγαλή, είπε:

—Λοιπόν, Ροσάν,

—Εκάναμε κατά τις διαταγές σου, άφέντη και κλείσαμε την Έσθήρ σε δωμάτιο ιδιαίτερο. Ο αρχιευνούχος Άγαί διέταξε να κάνομε και σ' αυτήν, ότι και σ' όλες τις άλλες, αλλά δεν έδειξε κανένα ενδιαφέρον για το άτομό της.

—Φαίνεται ότι δεν το άρσε.

—Άσφαλώς δεν την έκρινε άνωτερη από τις άλλες και δεν έπίστεψε πως μπορεί να κερδίση το θρόνο.

—Τόσο το καλύτερο, τόσο το καλύτερο... Συναγύρισε στη θέση σου και παραμόνευε διαρκώς... Προσπάθησε να την λησμονήσουν όλοι και να μνη την ζήτηση κανείς. Δηλαδή θα την περιποιήσαι, χωρίς να άναφέρης ποτέ το όνομά της. Αν δεν σε ρωτήσουν δεν θα τους μιλήσης γι' αυτήν. Αν την ξεχάσουν, δεν θα την παρουσιάσης την ημέρα που θα γίνη ή Έκλογή... Όλα αυτά σου τα ξαναλέω, για να τα άποτυπώσης στη μνήμη σου...

—Ο άφέντης μου να μείνη ήσυχος, ότι δεν θα λησμονήσω τίποτε. Ούτε απ' αυτά ούτε από τ' άλλα που με έπρόσταζε...

—Λοιπόν, όταν τελειώση το διαγώνισμα, θα την οδηγήσης στο δωμάτιο των «δασάνων». Θα την κλείσης σ' αυτό και θαρρώς να με βρης;

—Ξέρω, άφέντη.

—Το στόμα σου σφαλιστό, αν δεν θέλεις να στο σφαλίσω, για πάντα. Πήγαινε τώρα, Ροσάν, και αύριο την ίδια ώρα, θα έρθης εδώ να σου δώσω οδηγίες. Γιατί πρέπει να της λές ώρισμα πράγματα και να την προδιαθέτης για

άλλα, ώστε να μην απορήσει για δ,τι συμβαίνει... Πήγαινε...

Μία σκιά εκινήθηκε και εξαφανίστηκε από κάποιο μέρος, που δεν θα ήταν δυνατόν να το διακρίνει κανείς και αν ακόμη δεν ήταν σκοτάδι. Ο αρχικατάσκοπος έπειτα, άνοιξε το σκέπασμα κάποιας καταπακτής και θρήνηκε μέσα σε μία εύρυχωρη στοά, που φωτιζόταν αμυρόρα. Έπρωχάρωσε σύντομα, ανέβηκε μερικές σκάλες, άνοιξε μίαν άλλη καταπακτή και βρέθηκε σε κάποιο δωμάτιο. Απ' εκεί περπάσε στο διπλανό, εκλείδωσε την πόρτα και έσπληνθηκε σ' ένα αναπαυτικό άνακλιντρο. Βρισκόταν τώρα μέσα στο γραφείο του σ' ένα δηλαδή από τα τόσα καταφύγια, όπου απέσυρετο για να διεκπεραιώνει τις τρομερές υποθέσεις του.

Η ραδιοεργασία, η συκοφαντία ή διαβολή και το έγκλημα ήταν στα ανάκτορα του Άσσυρου μοναδική απασχόλησις δολοκλήρης σχεδόν της αήλης.

Εκείνοι, οι όποιοι περιτριγύριζαν τον πολεμιστή βασιλιά, είχαν διαιρεθεί σε διάφορες κλίκες. Αγωνίζονταν να εξοντώσει ή μία την άλλη και για να το κατορθώσουν κατέφευγαν σε όλα τα μέσα, ακόμιη και τα πιο αποτρόπαια. Στην εγκληματική τους φιλοδοξία, τα έβυσσάζαν όλα. Η ζωή ενός ανθρώπου δεν είχε γι' αυτούς σημασία και ο θάνατος ενόχρευνε διαρκώς στο σκοτάδι.

Ανθρώποι που είχαν καταστή τους αντιπάλους των ύποπτων, εξαφανίζονταν κατά τρόπον που κανένας δεν έμαθαινε, εβώοι εστέλλονταν στον δήμο, με μία τρομερή κατηγορία, την όποιαν δεν κατώρθωναν να αποκρούσουν, γιατί οι ένδειξεις που παρουσιάζαν οι σατανικοί κατηγοροί τους ήταν τόσο πειστικές, ώστε άπορούσαν και οι ίδιοι οι κατηγορούμενοι. Οι πιαγίδες έσκηνοθετούντο κατά τρόπον άριστοτεχνικόν και τα χτυπήματα κατεφέροντο χωρίς οίκτον.

Κανείς δεν ήταν βέβαιος για τον άλλον. Κάτω από τα χαμόγελα κρυβόταν δηλητήριο και από το θώπευμα ο κεραυνός. Έκείνος που ύποκλινόταν για να δείξει σεβασμόν, πιθανόν να το έκανε για να σύρει το έγκρητιδίον. Το κρασί μπορούσε νάχη δηλητήριο και το καλοφτιαγμένο φαί να χάριζε την αιωνιότητα. Η δυσπιστία ήταν άπλωμένη μεταξύ τους και ήσαν όλοι άνηλεείς, έπειδιθ σε κάθε στιγμή έπαιζαν τα κεφάλια τους.

Τα ανάκτορα ήταν μία άπέραντη φυλή όπου εκρύβονταν εγκληματικές φιλοδοξίες. Σ' δόλοκληρο το οικοδόμημα ύπήρχαν μυτικές κρύπτες, μυστηριώδεις δάδρομοι, καταφύγια, φυλακές, πηγάδια, όπου εσάπιζαν κι' επέθαναν οι αντίπαλοι που βρέθηκαν για μία στιγμή νικημένοι. Ήσαν το εργαστήριο όπου προετοιμαζόταν η συκοφαντία και ο τάφος εκείνων που έδειχναν έστω και για μία στιγμή διαταγμό.

Ο Νεσάζ φαινόταν εύχαιριστημένος. Έχτύπησε έναν μετάλλινον δίσκο και σε λίγο παρουσιάσθηκε ένας κοντός και λεπτός άνθρωπος.

— Άκουσε, Ζέκ! του είπε. Αρχίζω να πιστεύω ότι δεν αξίζετε τίποτα και να σκέπτομαι, αν δεν μου κάνετε κακό με αιτίσας την άνικανότητά.

Ο κατάσκοπος με τα μικρά μάτια έφωκίσας, γιατί ήξερε τί εσήμαιναν εκείνα τα λόγια.

— Υπήρχε εδώ στα Σούσα, ένα ωραίο κορίτσι, που την λένε Έσθέρ. Αυτό το κορίτσι το γνώριζαν όλοι, εκτός από μάς. Οι άνθρωποι του φίλου μου Άμάν, το είχαν άνακαλύψει. Οι άπεσταλμένοι του βασιλιά πήγαν και το έφεραν εδώ. Και μες το μάθημα τελευταίοι, δεν νομίζεις ότι θάκανα καλύτερα να σε είχα κομμάσει, παρά να κάθωμαι να σου δεινιάω μαζί σου;

Χωρίς να τον άφήση ν' άπαντήσει, έξακολούθησε:

— Βέβαια, έχω τον καιρό να το κάνω, και δεν θα το παραλείψω, Ζέκ, αν αυτή τη φορά δεν φανής πιο έπιτήδειος από άλλους.

Ο κατάσκοπος άφησε έναν στεναγμό άνακούφισως και ο Νεσάζ συνέχισε:

— Θέλω να πς να εξακριβώσης τί ακριβώς είνε αυτή η Έσθέρ. Έμνε με τον πατέρα της τον Μαροχάοι, στην συνοικία Υφαντών. Θά πς να μάθης τί δουλειά κάνουν και κείνη κι' αυτός, πώς ζούσανε, τί είσοδήματα είχανε, από πού είναι, πότε ήρθανε στα Σούσα και για τί ήρθανε.

— Θα τα μάθω.

— Έχω την ύπόνοιαν, που κι' αυτήν άλλοι, κι' όχι εσείς, μου την ένέντευσαν, ότι η Έσθέρ είνε κάποις μυστηριώδης πρόσωπο. Όχι, δηλαδή, αυτή που φαίνεται, αλλά κάτι άλλο, που είχε λόγο να κρύβη. Αυτό το μυστήριο πρέπει να το διευκλινής σύντομα και έντελώς καθαρό. Γιατί έτσι μονάχα μπορείς να κερδίσης το κεφάλι σου, που σου είνε έντελως περιττό, αφού καθόλου δεν έμπόδιζε ν' άποτύχης έτσι αίσχρα και άνόητα.

Τρέμοντας ο κατάσκοπος τον διαβεβαίωσε ότι γρήγορα θα τούφερνε τις πληροφορίες που ήθελε και ο Νεσάζ, αφού του έδωσε πολλές οδηγίες τον έδιωξε. Έπειτα, άκολουθώντας αυτή τη φορά όχι μυτικές στοές ή σκοτεινούς διαδρόμους, αλλά τους φωτισμένους εκείνους, όπου κυκλοφορούσαν όσοι δεν ήξεραν ή δεν μπορούσαν να κρυφτούν, πήγε κι' έστάθηκε και χτύπησε την πόρτα ενός δωματίου που εξακολουθούσε να είνε φωτισμένο σε κείνη την περασμένη ώρα της νύχτας.

Τού άνοιξαν, μπήκε, και βρέθηκε μπροστά στον άρχηγό της άνακτορικής φρουράς, τον περιφήμο Άμάν, ο όποιος, περιμένοντας τον άνυπόμονο, τον έρώτησε μόλις τον άντίκρισε:

— Έ, λοιπόν, Νεσάζ;

— Όλα πηγαινών καλά. Έλαβα τα μέτρα μου ώστε, κατά το ίδιο δρόμο της έκλογής, το ωραίο κορίτσι να βρίσκεται στον κοίτωνα σου...

— Στηρίζομαι στην άφοσίωσί σου, Νεσάζ, μπορείς και σ' να στηρίξεις στην εύγνωμοσύνη μου. Το λουλούδι αυτό το άγαπώ από πολύν καιρό και δεν θέλω να το χάσω. Η Έσθέρ, ένα φτωχό κορίτσι, που ενώ το γνωρίζω από τότε που ήταν μικρό, τόσο δα μικρό, μου άνήκει και πολύ θα ήθελα να μην έρχόταν σ' ανάκτορα...

— Μήπως θα έπρεπε να το φυγαδεύσωμε; ρώτησε με έντελως φυσικό ύφος ο αρχικατάσκοπος, τόσο φυσικό, ώστε ο Άμάν γελάσθηκε.

— Ά, όχι, καθόλου! του άπάντησε. Όλοι είμαστε σκλάβοι στον άγαπημένο μας βασιλιά και σε μάς δεν άνύκουν, παρά όσα θα εύδοκίη εκείνος να μάς άφήση. Τούτο θέλω: Μετά την έκλογη, αν άποτύχη, να φροντίσης ώστε να την ίδω και να της μιλήσω...

— Δεν ξεχνάω έγώ, Άμάν, ότι κάποτε μου έσωσες τη ζωή και δεν έχω άλλο σκοπό παρά να σου δείξω την εύγνωμοσύνη μου. Αυτή ή έκδούλευσις, μία τόσο μικρή και άσήμαντη, δεν έπιληρύνει το χρέος μου. Άν ποτέ χρειάζοσυν τη ζωή μου...

— Ξέρω, Νεσάζ, και σ' εύχαριστώ. Άλλά θα θεωρήσω ότι σου όφείλω έγώ πλέον όταν με βοηθήσης σ' αυτό το ζήτημα, που είνε για μένα έξαιρετικά σοβαρό...

Τού ύπέδειξε τί άλλο ζητούσε απ' αυτόν και πώς θα ενεργούσε, και εκείνος, αφού τού ύποσχέθηκε ότι θα τον έξυπηρετούσε με άφοσίωσιν, έφυγε τέλος.

Όταν ο Άμάν έμνε μόνος, χαμογέλασε.

— Δεν έπίστεψε ο άλιτήριος τίποτα από όσα του είπα! έψιθύρισε. Δεν σημαίνει όμως. Είνε φιλόδοξος, ξέρει τη δύναμή μου, ύπολογίζει σ' αυτήν και θα με βοηθήση. Έπειτα, δεν θα είνε δύσκολο ν' άπαλλαγώ απ' αυτόν...

Ο αρχικατάσκοπος, έξ άλλου, μόλις άπομακρύνθηκε λίγο, άνοιξε διαστικά μία πόρτα και μπήκε. Είχε διακρίνει ότι άνθρωποι του Άμάν, έστέκοντο κρυμμένοι πίσω από τις πανοπλίες, τις τοποθετημέ-

νες σε διάφορες γωνίες, στα άγάλματα και τους στύλους. Ίσως γι' αυτό τον χτυπήσουν ή και να τον παρακολούθουν. Και γι' αυτό έφρόντισε να τους ξεφύγη. Πέρασε στο άλλο δωμάτιο και απ' εκεί σε τρίτο, και δι' άλλους μικρών διαδρόμων βρέθηκε στην άλλη πλευρά του άπέραντου κτιρίου.

Έφθασε μπροστά στο διαμέρισμα όπου ήταν έγκατεστημένος ο Μεμουκάν, και στάθηκε χαμογελώντας.

— Κι' αυτός ξάγρυπνος, έψιθύρισε. Ο Άμάν από τη μία μεριά και αυτός εδώ από την άλλη, άγρυπνούνε, έτοιμάζοντας δηλητήριο για τη μεγάλη σύγκρουσι που θα φέρη άνεκδιήγητες καταστροφές...

Με λίγα πηδήματα πήγε και κρυφθηκε πίσω από μίαν άνθοστήλη, έπειδιθ άκουσε την πόρτα του δωματίου να τρίξει. Και από τη θέσι όπου συσπειρώθηκε, έίδε να προβάλλη στο άνοιγιά της μία γυναικεία σιλουέττα. Η γυναίκα εκείνη έφαινε ένα δλέμμα τριγύρω, έπειτα βγήκε και άπομακρύνθηκε διαστικά, άλλ' όμως ο Νεσάζ έπρόδωσε και την γνώρισε.

— Η Λεϊσά! έψιθύρισε έκπληκτος. Η έμπιστη σκλάβη της Άστίν. Τί θέλει λοιπόν η Λεϊσά στο δωμάτιο του άσπονδότερου έχθρου της κυρίας της;

Γύρισε στο γραφείο του και κάλεσε την αρχιβαλαμπελοτή διαγυμένης και άπαρηγόρητης βασιλίσσας Άστίν, την έμπιστό του κατάσκοπο Μαήν και της άνεθεσε να παρακολουθή την κυρία της και τη σκλάβη, να μαθαίνει τις σκέψεις της πρώτης και τις ένέργειες της δευτέρας, ό,τι έκαναν και ό,τι τους έλεγαν, που έπήγαιναν και με ποιούς συννητώτα.

Και όταν έμνε και πάλι μόνος, τρίδοντας με χαρά τα χέρια, μουρμούρισε:

— Μεμουκάν και Άμάν! Οι δυό γίγαντες που θα συγκρουσθούν σε λίγο, για να κυριαρχήσθ ο ένας και να ξεκάνη εύκολα τον Άσσουήρ! Δυό άνόητοι φιλόδοξοι, φίλοι μου και οι δυό, που στήνίζονται και αι δυό στην ύποστήριξί μου νομίζοντας με τόσο άνόητο, ώστε να έσ' γασθώ γι' αυτούς, κι' όχι για το δικό μου συμφέρον...

Ξαπλώθηκε στο αναπαυτικό του ντιβάνι να συνεχίση τα όνειροπολήματά του. Οι δυό εκείνοι πανίσχυροι μεγάλανες, που διηύθυναν τις τεράστιες δυνάμεις που τους άκολουθούσαν, έπειδιθ άπέθεσαν στην ίκανοποίηση συμφεροντολογικών ύπολογισμών, έπρόκειτο να συγκρουσθούν. Ο ένας, άγνωστος ακόμα σ' αυτόν για ποιόν λόγο, ήθελε να κερδίση την Έσθέρ. Ο άλλος συνεννείτο με τη σκλάβη της Άστίν. Για ποιόν σκοπό;

Ηξερε καλά τον Άμάν, και ήταν βέβαιος πώς δεν θα έχανε τον καιρό του για μίαν έρωτική περιπέτεια. Άν του άρεσε η Έσθέρ θα ήταν από πολύ πριν στον γυναικωνίτη του ή, εν πάση περιπτώσει, και αν την είχε δηλαδή γνωρίσει την τελευταία στιγμή, δεν θα άφηνε να λάβη μέρος στο διαγώνισμα. Άλλοι ήσαν οι σκοποί του και αυτούς έπρεπε να τους μάθ.

Άλλά και ο Μεμουκάν τί ζητούσε καλώντας στο γραφείο τον Λεϊσά; Και για λογαριασμό τίνος έπληγε η σκλάβη; Μήπως η Άστίν δεχότανε να ύποκύψη στους όρους του Μεμουκάν για να δαναπάρη με την βοήθειά του, τη θέσι που είχε και τον θρόνο που έχασε; Η μήπως η σκλάβη έπρόδινε την κυρία της;

Ό,τι και αν συνέβαινε, και με τον έναν αυλικό και με τον άλλο, ο Νεσάζ έπρεπε να μάθ. Ο άφινε τους δυό αυτός «φίλους» του να συγκρουσθούν και ν' άλληλολοξούντοσθ. Και όταν πια θα γονατίζανε στην πάλη και οι δυό τους, θα παρουσιαζόταν αυτές που θα διηύθυνε από το σκοτάδι, θα έπρόδινε, θα ανεκάλυπτε και θα ύπεδεικνυε όλα στους αντίπαλους, θα συνέτριβε τον αιτιόφυρτο νικητή, και, πανίσχυρος τότε θα άρπαζε στα στήθερά γέλια του την έξούσια, και ίσως και τον ίδιο τον περιλάμπον θρόνο.

Και ο άνθρωπος εκείνος, που τον έφλόγιζε ο πυρετός της άσυνκράτητης φιλοδοξίας, χαμογελούσε με ύπερφάνεια,

ελέποντας τον έαυτό του θριάμβευτή μέσα στα άτέλειωτα έρείπια που είχαν προκαλέσει εκείνοι και στα πτώματα που είχε σωριάσει ο ίδιος.

Γιατί ο θριάμβης κατάσκοπος προκειμένου να φθάση στο τέμα του δρόμου του, δεν θα έδίσταζε μπροστά σε κανένα έγκλημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Άπό τις Ίνδιες μέχρι του Έλλησπόντου, από την Αιθιοπία και την Αίγυπτο, οι όμορφες κόρες προσέτρεξαν στην πρόσκλησι του βασιλιά να διεκδικήσουν την αγάπη του και ν' άποκτήσουν τον θρόνο του. Άπό την Παρθία και την άδάμαστη Σκυθία, θαλερές καλλονές συγκεντρώθηκαν στα Σούσα ν' άγωνισθούν για το σκήπτρο που προσεφέρον στην ωραιότητα, και μέσα σ' άπέραντα ανάκτορα, Άρκετές ήμέρες πριν οι ύποψιφες άσχολούντο να περιποιούνται τον έαυτον τους, για να κάνουν τις χάρες των λαμπρότερων και ζωρότερων.

Έμπειρες δούλες είχαν όρισθ για την κάθε μία. Όλο το οικοδόμημα μοσχοβολούσε από τα μυρωμένα λουτρά, που έκαναν οι ύποψιφες για να άποκτήσουν όμορφο δέρμα και άστραφτε από τα σπολίδια με τα όποια παρουσιάζονταν κάθε λίγο, δοκιμάζοντας δλονεα τις φορεσιές και τα κομμημάτα τους, για να διαλέξουν εκείνα με τα όποια θα προχωρούσαν στην κατάκτησι της εύτυχίας και του θριάμβου.

Ένας πυρετός άνυπομονησίας, άμφιδολίας έλπίδων και φόβων συνέχισε τις ψυχές των κοριτσιών, που δεν ξέρανε τις αντιπάλους των και τα μέσα τα όποια έκείνες διέθεταν. Γιατί η κάθε μία τους είχε τον ύποστηρικτή της μέσα σ' άνάκτορα και έπρόκειτο μαζί με την δική τους όμορφιά, να δείξουν και εκείνοι τη δύναμή τους.

Η ραδιοεργασία βρισκόταν στην πιδόδη της έκδηλως, η συκοφαντία έμαινετο και είχε τεθή εις ένέργειαν κάθε μέσον, ακόμη και το άνηθικώτερο. Γιατί ο καθένας από τους αυλικούς, ιδιαίτερα άωελημάτα έπιδιόκοντας, ήθελε να γίνη βασίλισσα ή εύνοομένη του, για να τον βοηθήση με τη σειρά της και αυτή στους καταχθόνιους σκοπούς του.

Έτσι η κάθε μία διέθετε τα όπλα της όμορφιάς, άλλα και των προστατών της, και πολλούς ψήφους. Η μία που καταγόταν από περίφημη οικογένεια, έξεβείαζε τα πλεονεκτήματα της καταγωγής της. Η θαύπλουτη άλλη, δανειζόταν τη δοθεία από τα πιο έπιτήδεια χέρια, για να κάνη τον στολισμό της και να θαμνώση με τις άστραφτες των κομμημάτων της.

Η Έσθέρ δεν είχε ούτε στολίδια να δείξη, ούτε το δικαίωμα να μαρτυρήση την καταγωγή της και ήρκείτο να προσφέρει μονάχα στον ούρανό την θυσία των δακρύων της.

Τέλος η έκλογη άρχισε. Καθισμένος ο Άσσουήρος στην αίθουσα του θρόνου και περιστοιχισμένος από τους συμβούλους του, δεχότανε τις θελκτικές ύποψιφες, κάθε μία χωριστά, μιλούσε μαζί της, την έξετάζε προσεκτικά και ζητούσε έπειτα και τη γνώμη εκείνων, οι όποιοι έξεβείαζαν αυτήν για την όποιαν μόνο ένδιόφερονταν και έβρισκαν χίλια δυό ελαττώματα στο κορίμι ή στη μορφή, στο χαμόγελο ή το βάδισμα των άλλων φιλοδόξων κοριτσιών που άπειλούσαν με την όμορφιά τους τις σκευωρίες των.

Ολόξανθα κρίνα και μελαχροινά καλλιτεχνήματα, μία άτέλειωτη σειρά ωραιότητος κορμιών και προσώπων, περσάσανε μπροστά από τα έμβαμβά ματία του βασιλιά, στα πόδια του όποιου άφινονταν έλπίδες και μειδιάματα, ματιές φλογερές και ύποσχέσις μιάς έρωτικής παιδαίσις, ίκανής να έξαφάλλισθ την εύτυχία εως την αιωνιότητα.

Είδοποιήθηκε τέλος και η Έσθέρ και έπροχώρησε.

Οι σκλάβες της είχαν κάμει δ,τι μπο

ρούσαν για να φανή ωραιότερη, άλλ' η νεαρή Έσθραία δεν έτρεφε καμμιάν έλπίδα για την εύμένια της βασιλικής κρίσεως.

Μέσα στα ανάκτορα δεν είχε κανέναν, και μέσα στην ψυχή της ήταν θρονιασμένος ο φόβος. Η άνησυχία την έτάρασσε διαρκώς και ο κάθε κρότος την έτρόμαζε. Με τα δάκρυα στα μάτια και την συνεχή ξαγρύπνια, έζήμιωνε την όμορφιά της, ενώ οι άλλες την έμεγάλωναν. Άδυνατίζε και μαρανόταν και τίποτε άλλο δεν παρακαλούσε, παρά να την άφήσουν να γυρίσθ το γρηγορώτερο στην άγκαλιά του καλού Μαροχάοι, στην άφάνεια και την ήσυχία της.

Μπήκε στην αίθουσα φοβισμένη και σχεδόν τρικλιόνατος. Προχώρησε και στάθηκε μπροστά στον βασιλιά άκίνητη. Στα χείλη της τα όχρα και τρεμουλιασμένα, δεν φαινόταν κανένα χαμόγελο. Στη ματιά της δεν ήταν η πρόκλησις. Και στη στάσι της δεν φαινόταν προσπάθεια να έπιδειξη το λαμπρό κορίμι της. Πτοημένη και έτοιμη να κλάψη, έπερίμενε ίκετεύοντας με το δλέμμα να της έπιτρέψη να φύγη από τα μάτια του και τ' άνάκτορα, από τις ραδιοεργίες και τους κινδύνους, απ' εκεί όπου ένδυνεσε στο σκοτάδι το στίλετο και το δηλητήριο.

Ο Άσσουήρος έφάνηκε να κατεπλάγη από τα άδύνατα χαρακτηριστικά, την άτολμία και την άφέλειά της. Χωρίς προκλήσεις και καμμία προσπάθεια, χωρίς στολίδια και καμμιάν έπιδίωξι, είχε παρουσιασθή εκεί, ίσως και χωρίς τη θέλησί της και του φάνηκε τόσο θελκτική και τόσο άπλη...

Οι σύμβουλοι του, που άντελήφθησαν την έντύπωσι που του έκανε και τις σκέψεις που του έπρόκαλλεσε, τον έκτύαζαν άνησυχία. Άλλ' εκείνος για πρώτη φορά δεν έγύρισε να τους ίδη ή να τους ζητήσθ τη γνώμη τους.

Στάθηκε και παρατηρούσε την Έσθέρ έπ' άρκετον σε μίαν άστυρη σιωπή και ο ούρανος, τον όποιον εκείνη ίκέτευε να την άφήσθ στην άφάνεια, εκράτησε την καρδιά του βασιλιά στα δυνατά χέρια του, για να κατεύθυνε τα πεπρωμένα της.

Μέσα σε κείνη την έπιμονη άναζήτησι της αιτίας, η όποια τον έσερνε κοντά της, ο Άσσουήρος έζησε σ' ένα παράδοξο δνείρο που τον έκανε να δοκιμάσθ την γλύκα ενός πόνου θαύτατου...

Στα λεπτά, τα κανονικά χαρακτηριστικά της Έσθέρ, έβρισκε μίαν όμοιότητα προς κάποιαν άλλη, άνεγνώριζε τις τόσο άγαπημένες γραμμές εκείνης, η μορφή της όποιας εξακολουθούσε να παραμένη διαρκώς άσβεστη στην ψυχή του και να του θυμίζει περασμένες στιγμές εύτυχίας.

Στο ήρεμο πρόσωπο της Έσθέρ, έβρισκε ένα φώς, που έκανε να χωρήξ η λαμπρόδα των ματιών της φλογερής Άστίν. Στις λεπτες γραμμές της, την άντίθεσι προς τα άδρα της χαρακτηριστικά και στον τρόπο του δλέμματος της, την ίδια σαγήνη που είχανε τα μάτια της βασιλίσσας στις στιγμές του έρωτικού πυρετού της.

Η Έσθέρ ήσανε το βάλασμο στον πόνον που τού προζέηνσε η Άστίν, και με την Έσθέρ ένόμιζε πώς θα νικούσε τον έαυτό του και θα τον βοηθούσε να σπάσθ τα δεσμά που τον κρατούσαν αιχμάλωτο εκείνης που δεν θέλησε να δείξη στον κόσμο την ύποταγή και την αγάπη της.

Τα δυό πρόσωπα, τα δυό δλέμματα, τα δυό κορμιά, τόσο διαφορετικά, μα και έν τούτοις τόσο όμοια, συχέονταν στο μυαλό και στην καρδιά του, κατά την διάρκειά του σιωπηλού εκείνου δνείροπολήματος, που έχυσε στην ψυχή του τη νάρκη, την καλωσύνη και την άνακούφισι.

Τέλος, με μάτια στα όποια είχε ξεχυθή η γλυκύδα των λογισμών του, με φωνή χαϊδευτική και τρόπο που έδειχνε ότι δεν τον κατείχε θυμός ή πείσμα:

— Άς είσθε βασίλισσα! είπε μέσα στην γενική κατάπληξι και τη θάλασσα σιωπής.

Και την ίδια στιγμή πήρε το διάδημα που ήταν άφημένο μπροστά στο τραπέζι και της το φόρεσε στο κεφάλι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχισις...

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ

Η ΜΝΗΣΤΗ

Ο Τζιοβάνι Καμίλλο άρραβωνιάστηκε...

Μοναδικό συγγενή είχε έναν θείο από τον όποιον περίμενε κληρονομιά. Τον έκάλεσε, λοιπόν, ένα δρόμο να φάνε μαζί, στο ρεστορά, με τη μνηστή του.

Άκριβώς στις έννεα, συναντήθηκαν έξω από το ρεστοράν. Χαιρετήθηκαν, συστήθηκαν, έδωσαν τα χέρια, άλλα ο Τζιοβάνι δεν παρετήρησε κάποιον άδιδότα μορφασμό του θείου.

Μπήκαν στο ρεστοράν και κάθησαν στο τραπέζι που είχε κρατήσει ο Τζιοβάνι. Το γεύμα ήταν περιφήμο: Όρεκτικά, σουπιά, ψάρι, άστακός, γαλόπουλο κ.λ.π. Η μνηστή του Τζιοβάνι μιλούσε πολύ λίγο, άλλα κατέβαζε άλύπητα φαγητό, ο θείος έτρωγε, έινε, μιλούσε, παρατηρούσε τη μέλλουσα άνέψια του, ο Καμίλλο έκανε δ,τι μπορούσε καλύτερα, για να δώσθ εύθυμία, και γέμιζε διαρκώς τα ποτήρια. Τέλος, το φαγητό τελείωσε, ο θείος άναψε ένα πελώριο πούρο και έπωφελομένος της στιγμής που η μνηστή είχε πέσει με τα μούτρα στο φαγητό της, έσκυψε και ψιθύρισε στον Τζιοβάνι:

— Άκουσε, παιδί μου, για να είμαι ειλικρινής, δεν μπορώ να θαυμάσω την έκλογή που έκανες. Είναι άσχημη. Έχει μία μύτη μακρυά δέκα πόντους, είναι άλλοθωρο, τρώει άσχημα, κουσταίνε από το δέξι πόδι. Τέλος πάντων... — Άκουσε, θείε μου, δέκοφε ήσυχά ήσυχά ο άνέψιός. Δεν είναι άνάγκη να μιλάς τόσο σιγά... Είναι και κοψή!

P. MINIATI

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Στα βάθη του Ειρηνικού Όκεανού, ύπάρχει μία μυστηριώδης νήσος, στην όποιαν έχει δοθί το όνομα «Νήσος του Πάσχα».

Η νήσος αυτή όρίσκεται σε άπόστασι 3000 χιλιομέτρων από τις άκτές της Χιλής, έχει σχήμα τριγωνικό και η έπιφάνειά της ύπολογίζεται σε 118 τετραγωνικά χιλιομέτρα. Οι Ιθαγενείς την άποκαλούν «Ραστανούι».

Η όνομασία της όφειλεται στο γεγονός ότι άνεκαλύφθη από έναν Όλλανδό θαλασσοπόρο, κατά την ήμέρα του Πάσχα του έτους 1722.

Πρώτος ο θαλασσοπόρος αυτός έκαμε γνωστή την ύπαρξί έπιδητικών άγαλμάτων από πέτρες, που ύψώνονται στις άκτές της και που η προέλευσις τους παραμένει και σήμερα ακόμη μυστηριώδης και άνεξήγητη.

Τα άγάλματα αυτά, που είνε δλα όμοιόμορφα σχεδόν, έχουν ύψος που ποικίλλει από 2 — 10 μέτρα και παριστούν άνθρώπινα δυτα, που είνε λαξευμένα από το κεφάλι ως τα γόνατα μόνον. Οι βραχιόνες αυτών των άγαλμάτων είνε κολλημένοι στα πλευρά και τα χέρια τους φθάνουν ως τα κάτω.

Είνε δλα σκαλισμένα μέσα σε μεγάλους βράχους και στο κεφάλι φορούν ένα είδος καπέλλου, που είνε κομωμένο από ήφαιστειογενή πετρώματα, με κόκκινο ή πράσινο χρώμα.

Η νήσος του Πάσχα όρίσκεται στην κορυφή ενός ήφαιστείου, που ύπολογίζεται ότι περιήλθε σε άδράνεια κατά τους πρώτους αιώνας της έμφανίσεως της ζωής στον πλανήτη μας.

Όλο το έδαφος της μυστηριώδους νήσου...

της νήσου είνε πετρώδες, σαν σφουγγάρι. Και το γεγονός αυτό εξηγεί ότι δεν υπάρχουν καθόλου ποτάμια σ' αυτή, μολονότι το χειμώνα πέφτουν εκεί κατακλυσμιαίες βροχές. Το νερό αυτό φαίνεται ότι απορροφάται στο έσωτερικό της.

Ολόκληρη η επιφάνειά της είνε γυμνή και μόνο σε ωρισμένα σημεία συναντά κανείς μια μικρή χλόη, που το ύψος της δεν υπερβαίνει τα 30 ή 40 εκατοστά του μέτρου.

Οι γεωλόγοι πιστεύουν πως η νήσος του Πάσχα ανήκει σε κάποιαν εξαφανισθείσαν ήπειρο και ότι άλλοτε είχε κατοικήθει από ένα λαό, που είχε φθάσει σε ένα ανώτερο επίπεδο πολιτισμού. Οι σημερινοί κάτοικοι της ανέρχονται σε μερικές εκατοντάδες μόνο.

Ελάχιστοι περιηγηταί έχουν επισκεφθεί έως σήμερα αυτήν την νήσο, γιατί για να φθάση κανείς έως εκεί, πρέπει να νυλώσει ένα ειδικό πλοίο.

Μερικοί Γάλλοι ιεραπόστολοι, που έπηγαν σ' αυτή το 1862, εϋρήκαν μεγάλες σανίδες γεμάτες από περίεργα, ιερογλυφικά, που είχαν σκαλισθή με δόντια καρχαριών.

Τα ιερογλυφικά αυτά δεν μοιάζουν με κανένα από τους τύπους που είνε ως σήμερα γνωστόι και όλες οι προσπάθειες που έγιναν για την ερμηνεία των απέμειναν χωρίς αποτέλεσμα.

Το γεγονός όμως είνε ότι ο λαός αυτός που είχε κατοικήσει άλλοτε την νήσο του Πάσχα είχε εφεύρει τη γραφή, πολλούς αιώνες ίσως πριν από την εποχή που υπολογίζεται ότι επενοήθη σε άλλα μέρη του πλανήτη μας.

Οι σημερινοί κάτοικοι της νήσου μιλούν την ίδια γλώσσα με τους κατοίκους άλλων νήσων, που βρίσκονται στο ίδιο αρχιπέλαγος. Γι' αυτό υποτίθεται ότι δεν είνε απόγονοι της παλαιάς φυλής. Όσο για τους παλαιούς κατοίκους της, εκφράζεται η υπόθεσις ότι εξωλοθρεύθησαν, τρώγοντες ο ένας τον άλλον, αφού και οι σημερινοί κάτοικοι της νήσου παραδίδουνται στον κανιβαλισμόν.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ !

ΑΓΑΠΑΤΕ

★ Ο άνθρωπος που δεν αγάπησε ποτέ του δεν γνώρισε τη ζωή.

★ Όπως η μέλισσα δεν μπορεί να κάνει το μέλι της χωρίς λουλούδια, έτσι και ο άνθρωπος δεν μπορεί να φτιάξει την ευτυχία του χωρίς αγάπη.

★ Περιφρονείτε τις συμβουλές που σας δίνουν οι γνωστοί και άγνωστοι: Είναι γιατί δεν έχουν την δύναμη ν' αγαπήσουν.

★ Αγαπώντας εκπληρώνετε το μεγαλύτερο καθήκον σας, σ' αυτή τη ζωή.

★ Αγαπάτε, για να έχετε την ευλογία της φύσεως.

(Αραβικοί στίχοι)

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΙΣΟΡΡΟΠΗΜΕΝΟΙ !

ΓΕΛΑΤΕ

* Ένας άνθρωπος που δεν γελά αρκετές φορές τη μέρα — Ισχυρίζονται πολλοί νευρολόγοι — δεν μπορεί να θεωρηθεί ως άπολυτως υγιής από ψυχολογικής άποψως. Γι' αυτό ένας Γάλλος νευρολόγος, ο δόκτωρ Πιερρ Βασέ, στο Παρίσι, υποβάλλει τους πειλάτες του σ' αληθινή διαίτα γέλιου! Κάθε Κυριακή τους μαζεύει σε μια αίθουσα και βάζει στο γραμμόφωνο ένα ειδικό δίσκο, που δεν αποδίδει παρά γέλια, πλατεία, ήχηρα γέλια. Τα γέλια είνε... κολλητικά. Οι ακρόασται του δίσκου αρχίζουν να γελούν, ξεκαρδίζονται στα γέλια, γελούν μέχρι δακρύων. Έτσι ξεκουράζουν τα νεύρα τους, και νοιώθουν πολύ καλύτερα.

Γελάτε, λοιπόν, για να είστε υγιείς, ψυχικά ισορροπημένοι.

Η ΕΡΩΤΙΚΗ

ΦΩΛΗΑ

Διηγηματάκι του ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

—Σ' αγαπώ!
—Ωραία! Το ξέρω. Κι' έπειτα:
—Τί θα πη κι' έπειτα;
—Θα πη ότι είμαι απ' εκείνες τις

γυναίκες που θέλουν να φαίνονται ότι είναι τίμιες... Δεν μ' εκατάλαβες λοιπόν!... Καί όμως έπρεπε να με καταλάβεις. Μ' άλλα λόγια θέλω να συναντώ σε μένος που κανένας στον κόσμο να μην ξέρη...

—Κατάλαβα... Θα ετοιμάσω ένα απαρτμάν και θα το επιπλώσω επίτηδες για σένα. Θάνα το απαρτμάν του ερωτός μας, το μυστικό ασυλό μας που κανένας δεν θα μπορέση ν' ανακαλύψη.

—Ακριβώς, αυτό θέλω...

—Ζητώ μόνο μια μικρή προθεσμία,

για να βρω την ερωτική φωλιά μας.

—Φρόντισε όμως, αγαπητέ μου, να είναι κομψή η ερωτική φωλιά μας.

—Θα είναι θαυμάσια, θα είναι ωραία, όπως κι' εσύ, αγάπη μου.

—Η κυρία Ντιλουά χαμογέλασε με χάρη και έτεινε το χέρι της στον νεαρό Μάξ Κορτέζ.

—Λοιπόν, αγάπη μου, φρόντισε γρήγορα να βρής την ερωτική φωλιά μας και να με ειδοποιήσης.

—Η υπόσχεσις έδόθηκε. Το χαμόγελο της κυρίας Ντιλουά επεδεβαίωσε την υπόσχεσις.

Για τον κύριο Μάξ Κορτέζ ήταν μια νίκη ανέλπιστα. Καί όμως η κυρία Ντιλουά, που παντρεύθηκε πριν από ένα χρόνο έναν πολύ θελκτικό νέο, και που τον αγαπούσε, δεν φαινόταν ότι ήταν εύκολη κατάκτησις. Όλες όμως οι γυναίκες έχουν τις αδυναμίες τους και τις ιδιοτροπίες τους!

Την άλλη μέρα, ωστόσο, ο Μάξ Κορτέζ άρχισε τις έρευνές του. Το πρακτικό όμως στο οποίο απετάρθη, δεν είχε κανένα απαρτμάν για νοίκιασμα.

—Δεν έχω κανένα απαρτμάν, κύριε. Όλα είναι νοίκιασμένα και σε τιμές πολύ μεγάλες. Κατήντησε να προτιμούν οι θυρωροί να διαπραγματεύονται απ' ευθείας με τους ένοικιαστές, για να κερδίζουν κι' αυτοί. Το καλύτερο που θα κάμετε είνε ν' αποταθίτε

στους θυρωρούς και ίσως βρής κανένα απαρτμάν.

Ο Μάξ, λοιπόν, άρχισε να περιέρχεται τους δρόμους, ερωτώντας και εξετάζοντας. Πουθενά δεν έβλεπε νοίκιαστήριο! Απεφάνισε τότε να μπαίνη στις κατοικίες και να ρωτά τους θυρωρούς. Τίποτε όμως.

Έτσι περιήλθε πολλούς δρόμους και πολλές συνοικίες και στο τέλος αναγκάσθηκε να δηλώγησιν πως στην κατάκτησι της κυρίας Ντιλουά δεν ήταν εμπόδιο η άρετή της, γιατί κι' αυτή ήταν ανυπόμονη. Κι' όταν συνηντάντο, πρώτη η κ. Ντιλουά τον ρώτουσε:

—Τί εκάματε λοιπόν; Βρήκατε την ερωτική φωλιά μας;
—Θεέ μου... ακόμα, απαντούσε ο Μάξ με δεισιδαιμόνιο χαμόγελο.

Η κ. Ντιλουά έσυστησε τότε στον Μάξ να βρή κανένα απαρτμάν έστω και στο πέμπτο πάτωμα, αρκεί δυο δωμάτια, ένα χυλά, και μαγειρείο, και να ήταν καθαρό.

Ο Μάξ εξακολούθησε λοιπόν τις έρευνές του. Από το πρωί ως το βράδυ, κάθε μέρα, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να τρέχη σ' όλες τις συνοικίες και να ρωτά τους θυρωρούς. Μόνο όμως απέτυχεσσαν όλων αυτών των αγώνων του ήταν να επιστρέψη το βράδυ στο σπίτι του κουρασμένος και να κοιμηθεί πριν ακόμα τελειώσει το δείπνο του.

Είχε ζήσει τους φίλους του, τα θέατρα, τις διασκεδάσεις και μόνο στις έρευνες του είχε αφιερωθή. «Ω! αν η κυρία Ντιλουά μπορούσε να καταλάβη τη θέση του θα φαινόταν κάπως συγκαταβατική.

Μια μέρα ετόλμησε να της προτείνη: —Είμαι τρομερό, αγαπητή μου!... «Αν ήθελες, ωστόσο, μπορούσες να γυρής στο σπίτι μου, ωστόσο να βρεθής κανένα απαρτμάν.

Η κυρία Ντιλουά όμως απέρριψε την πρότασι. Η άρετή της δεν της επέτρεπε να πάη παρά σε απόκρυφο μέρος.

«Επί τέλος, μια μέρα, ο Μάξ άνηγγειλε στη φίλη του κατενθουσιασμένος ότι βρήκε το απαρτμάν.

—Αλήθεια;
—Ναί, ένα θαυμάσιο απαρτμάν. Έχει και ασάνσερ.

—Ω! αγαπητέ μου Μάξ, πόσο είμαι ευχαριστημένη! Έλα να σε φιλήσω!

Και η κ. Ντιλουά τον έφίλησε στα δυο μάγουλα.

Για τον Μάξ όμως δεν ήταν αρκετή αυτή η αμοιβή. Θέλησε ν' ανταποδώσση το φιλήμα.

—Όχι, όχι, Μάξ, κάθισε φρόνιμα. Όταν θα πάμε στην ερωτική φωλιά μας, τότε μάλιστα. Αύριο...

—Δεν είναι όμως ετοιμο ακόμα.

—Δεν πειράζει. Αύριο στις τρεις θα πάμε να το δούμε. Δός μου τη διευθυνσι. Θα συναντηθούμε στην είσοδο.

«Ω! πόσο εκολάκευσε τον Μάξ η διασύνη αυτή! Και με πόση ανυπομονησία περίμενε την ώρα που ώρισαν.

Από τις δυο, καθόταν στην πόρτα του απαρτμάν, που είχε βρή με τόσους κόπους και τόσες δυσκολίες.

Στις τρεις ακριβώς η κ. Ντιλουά εμφανίσθηκε. Δεν ήταν όμως μόνη. Την συνόδευε ο σύζυγός της, που είχε ευγενικά στον Μάξ:

—Σας ευχαριστούμε πολύ, κύριε. Η σύζυγός μου μου είπε πως είχατε την καλωσύνη να μας βρήτε ένα μικρό απαρτμάν, που ζήτησάμε εξη μήνες και δεν μπορούσαμε να βρούμε. Μεταχειρισθήκαμε όλα τα μέσα: πρακτορεία, αγγελίες στις εφημερίδες, χρηματικές αμοιβές, αλλά στάθηκε αδύνατο. Είχαμε απελπισθή. Να, όμως, που έσεις σταθήκατε ικανοί να μας βρήκατε αυτό το απαρτμάν. Σας ευχαριστώ και πάλι, κύριε!

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Η ΤΑΞΙΘΕΤΡΙΑ

Συναντήθηκαν κι' εκείνο το βράδυ, όπως, πάντα, στην ήμερη άκρη του πάρκου.

Ανάμεσα στα φυλλώματα έσέρνονταν οι πρώτοι λυχίοι των διολών του φθινοπώρου. Κάτω από τα πόδια τους έφιναν θλιβερούς τριγμούς τα ξερά φύλλα.

—Εγώ, Άλκα, δεν θα ήθελα να πς, είπε με στενοχώρια ο νέος.

Εκείνη τον εκύτταξε με γρυφερότητα και απήντησε: —Αν επιμείνης, δεν θα πάω. Μά σκέψου τη φτώχεια μας. Στο σπίτι μου το είπαν καθαρά, πως είναι ανάγκη να δουλέψω.

Ο νέος δεν μιλούσε. Έβόδιζε με χαμηλωμένο το κεφάλι. Ανησυχες και μαυρες σκέψεις τον έδασάνεσαν.

—Ναί, έχεις δίκιο, ξαναείπε ύστερα από λίγη ώρα, πρέπει να δουλέψης εσύ, αφού εγώ είμαι άνικανος να βρω δουλειά.

—Κώστα, μη μιλάς έτσι! του απήντησε με γλυκύτητα και στοργή η νέα. Μην απελπίζεσαι. Θα τακτοποιηθής κι' εσύ κάπου και τότε θα γίνω γυναίκα σου. Φθάνει να το θέλεις.

—Αν το θέλω!, έκαμε ο νέος και η φωνή του έδινε θαρρείς από μια λίμνη δακρύων. Αυτός είναι ο μοναδικός σκοπός της ζωής μου. Κι' αν δεν εκλείνει το μπάρ που εργάζομαι, τώρα θα είχαμε παντρευθή.

—Δεν πειράζει. Ας κάμωμε λίγη υπομονή, όσο να βρής άλλη δουλειά. Έν τω μεταξύ δεν πρέπει κι' εγώ να κάθωμαι. Ξέρεις ότι και το δικό μου σπίτι περνά στενόχωρη εποχή. Και δεν είναι σωστό, να μη δεχθώ να εργασθώ μια και μούτυχε αυτή η θέσις.

—Ταξιδέτρια σε κινηματογράφο!, είπε με θλίψη ο νέος. Φοβούμαι, Άλκα, πως εκεί μέσα θ' αλλάξής. Δεν θα μείνης η ίδια.

—Μα πως σου πέρασε αυτή η ιδέα;

—Δεν ξέρω, αλλά πως να στο πώ; Έχω ένα φόβο, πως θα σε χάσω.

—Όχι! Μη φοβάσαι! Θα είμαι πάντα η ίδια. Θα είμαι πάντα η αγαπημένη σου...

Τα πρώτα αστέρια, που είχαν σκαλώσει στους κλώνους των δέντρων, είδαν με φωτεινή ανατριχίλα τα χείλη των νέων να σμίγουν...

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΖΩΗΣ

Η Άλκα έπηγε ταξιδέτρια σ' ένα κεντρικό σινεμά. Βρέθηκε απότομα σ' ένα περιβάλλον πολυτελείας και

δνείρου. Οι κυρίες, με τις τουσ-λέπτες και την αριστοκρατική φινέτσα που έρχονταν ή μόνες ή στο πλευρό καλοντυμένων, ευγενικών κυριών, της έσκόλαβαν τον θαυμασμό. Τις εκύτταζε και κάτι σαν πειρασμό, κάτι σαν δειλή ζήλια κειτούσε την καρδιά της. Πως ζούσε ο καλός κόσμος!...

Επειτα ήταν η όδονη, που ξεδιπλωνε μπροστά της το δ-ραμα της κοσμοπολίτικης ζωής που έφερε μέσα σε λάμψη πολυτελείας, άφρους σαμπανίας και μέθην μουσικής. Η φαντασία της έπαιρνε φωτιά. Ζούσε νοερά τις περιπέτειες των αστέρων, διέσχισε μαζί τους μαγικές θάλασσες μέσα σε πολυτελέστατα γιότ, εκάθονταν στη θερμάτα θαυμασίας δί-λας, έστροβιλιζόταν στον ρυθμό του χορού μέσα σε άστρα-φτερές αίθουσες, όπου σκορπεύσαν, τους σελαχιόμους των ασπερισμοί κοσμημάτων.

Ζούσε σ' όνειρο. Κι' όταν άργα το βράδυ σχολούσε κι' έγύριζε από το σινεμά στην φτωχική της συνοικία, όλα τα έβρισκε όληνη κι' άπαισια. Πόσο διαφορετική ήταν η ζωή της από εκείνη που έβλεπε στο σινεμά! Φτώχεια, γκρίνιες κι' αθλιότητες και, το χειρότερο, καμμία έλπίδα καλύτερύνσεως...

Ενώ στο σινεμά, τί εύκολα και, τί ωραία συνδβαιναν όλα! Μέσα σε δυο ώρες οι φτωχοί έγινονταν άμύθητα πλούσιοι, ο κατατρεγμένος έρωτας έθριάμβευε, η μικρή κοπελλίτσα του λαού, που δεν είχε δεύτερο φουστάνι να φορέση, αποκτούσε αναρίθμητες τουσ-λέπτες κι' έφθανε να κρατά σ' ά-βρά της χέρια τους απάγγελους πολλών άνδρικών καρδιών η και τις τύχες ολοκληρώου λαού. Κι' όλα αυτά μέσα σε δυο ώρες...

Κάτι τέτοιο άρχισε να δνειροπολή και για τον εαυτό της η Άλκα: Μια γρήγορη και μεγάλη ευτυχία. Είχε θαρρή πια την φτώχεια και την κακομοιριά. Στην ψυχή της είχε γίνει η μοιραία μεταβολή, που φοβόταν από την αρχή ο αγαπημένος της. Η Άλκα δεν ήταν πια η ίδια. Είχε αλλάξει.

Ούτε ο ερωτάς της την ικανοποιούσε πλέον. Πολλές θραυές την έπεριέμενε ο Κώστας έξω από τον κινηματογράφο και την συνόδευε έως το σπίτι της. Μα και την συντροφιά του αγαπημένου της την έβρισκε όληνη. Είχε θαρρή να τον ακούη να της κλαίγεται διαρκώς ότι δεν είχε βρή ακόμα δουλειά. Ήταν τόσο φτωχός κι' άπένταρος, ώστε δεν μπορούσε να διασθήσει ούτε τα έξοδα του τράμ. Κι' επειδή ήταν περήφανος και δεν ήθελε να πληρώση η Άλκα, την υπεχρέωνε να γυρίζουν στο σπίτι με τα πόδια. Απελπισία!...

Ετσι πέρασαν περίπου τρεις μήνες. Ένα άπόμερο γέυμα, την ώρα που είχε πάει στο σινεμά και φορούσε την στολή της υπηρεσίας, την έπλησσε μια συνάδελφός της και της είπε:

—Άλκα, έχω να σου προτείνω κάτι.

—Τί;

—Ένας πολύ καλός πρέ-πει κύριος θέλει να σε γνωρίση. Έρχεσαι το βράδυ να δγούμε μαζί; Θα είναι αυτός μ' έναν φίλο του κι' εμείς οι δυο.

—Τί λές; Τρελλάθηκε;

Η άγνώστη της έπανεστώ-τησε. Μπορεί ο πειρασμός να είχε δηλητηριάσει την ψυχή της, μα κατά βάθος έμενε η αγνή και συγκρατημένη κοπέλλα της συνοικίας. Κι' όταν άκουσε την ένοχη πρότασι, εξανέστη. Άλλο η συνάδελφός της, που είχε την ανηλιότητα στο αίμα της, δεν την άφησε ήσυχη.

—Εγώ έτρελλάθηκα ή εσύ είσαι άνοητη; της απήντησε. —Αν δεν γνωρίσης τη ζωή τώρα, πού είσαι νέα κι' όμορφη, πότε θα την γνωρίσης;

Η Άλκα δεν απαντούσε. Ήταν φανερό πως άρχισε να το σκέπτεται το ζήτημα. Στην αρχή το βρήκε φοβερό να δηγ με δυο άγνωστους κυρίους. Μα σιγά-σιγά, όσο το σκεφτόταν, το έβρισκε λιγώτερο φοβερό. Η δε συνάδελφός της ά-νέτρεπε με τέχνη έναν—έναν τους διαταγμούς της.

—Γιατί να μη δεχθής να δγούμε; της είπε. Πού ξέρεις; Αυτό μπορεί να σου δγί σε καλό. Ο κύριος που σου λέω, είναι πολύ πλούσιος. Μπορεί λοιπόν να σε συμπάσση τόσο πολύ, ώστε να σε παντρευθή. Όποτε πιά, σώζεσαι, κακομοιρά μου, για όλη σου τη ζωή...

Αρχισε να κλονίζεται. Γης ήρθε στο νου η φτώχεια του σπιτιού της, η απενταρία του νέου που αγαπούσε, η μιζέρια της ζωής της. Αχ, πόσο θα ήθελε να γνωρίση κι' αυτή μια καλύτερη τύχη!...

—Εξ άλλου, συνέχισε η συνάδελφός της, δεν πρόκειται να πάμε σε κανένα υποποτο μέρος. Θάρθουν να μας πάρουν με την κούρσα τους, θα κάνομε μια βόλτα κι' έπειτα θα πάμε να καθήσωμε λίγο σε κανένα μπαρ. Και κατόπιν θα μάς πάνε με το αυτοκίνητο στα σπίτια μας. Αυτό είναι όλο...

Κούρσα, διαδρομή μέσα στη νύχτα επάνω στα φτερά του μεθυστικού λίγνου, κι' έπειτα σ' ένα τραπέζι που μπαρ-τρυφερό τέτ-α-τέτ... Όπως σε κάποιες σκηνές του κινηματογράφου. Η καρδιά της Ά-λέκας άρχισε να χτυπά τρε-λά, όταν εσχημάτισε στο νου της την ωραία εικόνα αυτής της μικρής περιπέτειας.

Η ΟΛΕΘΡΙΑ ΦΙΛΗ

Ετσι πέρασαν περίπου τρεις μήνες. Ένα άπόμερο γέυμα, την ώρα που είχε πάει στο σινεμά και φορούσε την στολή της υπηρεσίας, την έπλησσε μια συνάδελφός της και της είπε:

—Άλκα, έχω να σου προτείνω κάτι.

—Τί;

—Ένας πολύ καλός πρέ-πει κύριος θέλει να σε γνωρίση. Έρχεσαι το βράδυ να δγούμε μαζί; Θα είναι αυτός μ' έναν φίλο του κι' εμείς οι δυο.

—Τί λές; Τρελλάθηκε;

Η άγνώστη της έπανεστώ-τησε. Μπορεί ο πειρασμός να είχε δηλητηριάσει την ψυχή της, μα κατά βάθος έμενε η αγνή και συγκρατημένη κοπέλλα της συνοικίας. Κι' όταν άκουσε την ένοχη πρότασι, εξανέστη. Άλλο η συνάδελφός της, που είχε την ανηλιότητα στο αίμα της, δεν την άφησε ήσυχη.

—Εγώ έτρελλάθηκα ή εσύ είσαι άνοητη; της απήντησε. —Αν δεν γνωρίσης τη ζωή τώρα, πού είσαι νέα κι' όμορφη, πότε θα την γνωρίσης;

Η Άλκα δεν απαντούσε. Ήταν φανερό πως άρχισε να το σκέπτεται το ζήτημα. Στην αρχή το βρήκε φοβερό να δηγ με δυο άγνωστους κυρίους. Μα σιγά-σιγά, όσο το σκεφτόταν, το έβρισκε λιγώτερο φοβερό. Η δε συνάδελφός της ά-νέτρεπε με τέχνη έναν—έναν τους διαταγμούς της.

—Γιατί να μη δεχθής να δγούμε; της είπε. Πού ξέρεις; Αυτό μπορεί να σου δγί σε καλό. Ο κύριος που σου λέω, είναι πολύ πλούσιος. Μπορεί λοιπόν να σε συμπάσση τόσο πολύ, ώστε να σε παντρευθή. Όποτε πιά, σώζεσαι, κακομοιρά μου, για όλη σου τη ζωή...

Αρχισε να κλονίζεται. Γης ήρθε στο νου η φτώχεια του σπιτιού της, η απενταρία του νέου που αγαπούσε, η μιζέρια της ζωής της. Αχ, πόσο θα ήθελε να γνωρίση κι' αυτή μια καλύτερη τύχη!...

—Εξ άλλου, συνέχισε η συνάδελφός της, δεν πρόκειται να πάμε σε κανένα υποποτο μέρος. Θάρθουν να μας πάρουν με την κούρσα τους, θα κάνομε μια βόλτα κι' έπειτα θα πάμε να καθήσωμε λίγο σε κανένα μπαρ. Και κατόπιν θα μάς πάνε με το αυτοκίνητο στα σπίτια μας. Αυτό είναι όλο...

Κούρσα, διαδρομή μέσα στη νύχτα επάνω στα φτερά του μεθυστικού λίγνου, κι' έπειτα σ' ένα τραπέζι που μπαρ-τρυφερό τέτ-α-τέτ... Όπως σε κάποιες σκηνές του κινηματογράφου. Η καρδιά της Ά-λέκας άρχισε να χτυπά τρε-λά, όταν εσχημάτισε στο νου της την ωραία εικόνα αυτής της μικρής περιπέτειας.

—Και πως θα δικαιολογή-

θούμε στα σπίτια μας, που θ' άργήσωμε; ρώτησε τη συνά-δελφό της.

—Γι' αυτό σκοτίζεσαι; Θα πούμε ότι μάς κράτησαν για να καθάρίσωμε τον κινηματο-γράφο.

—Και τότε πρόκειται να-βούν αυτοί οι κύριοι;

—Στις έντεκα παρά τέταρ-το.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΣΥΝΑΝ-ΤΗΣΙΣ

ακριβώς αυτή την ώρα η Άλκα έμπαινε με τη φίλη της σε μια μεγαλύτερη κούρσα που είχε σταθώσει λί-γο πιο πέρα από την πάφωτη είσοδο του κινηματογράφου.

Το όλισθημα είχε γίνε. Το πρώτο σφάλμα είχε τρα-χθί. Έπειτα ήλθαν όλα τ' άλ-λα σαν μοιραία επακόλουθα. Έκείνο, που στην αρχή της ε-φάνηκε τρομερό, τώρα της φαί-νόταν φυσικό κι' ωραίο. Ήταν ευτυχισμένη που έδινε και τρίτη βραδυά με τον καλώς πρέπει κύριο, ο οποίος την ε-περίμενε πάλι με το αυτοκίνη-τό του έξω από το σινεμά.

Η ευγένειά του και η αδρό-της των τρόπων του την είχαν σκαλώσει. Και ήταν τόσο γεν-ναϊόδαρος! Την δεύτερη φορά που συναντήθηκαν, της έκαμε δώρο ένα θαυμάσιο ζευγάρι κάλτσες. Δεν ήθελε να το δε-χθί.

—Τί θα πώ στους δικούς μου; είπε με κάποιον φόβο.

—Θα πτε, ότι τις άγορά-σατε μόνη σας, απήντησε ο ευγενικός κύριος.

—Εγώ ν' αγοράσω τόσο α-κριβές κάλτσες;

Μολατούτα τις έδέχθηκε. Την τρίτη βραδυά, εκείνος της προσέφερε ένα κομψό δραχιο-λάκι. Δεν ήθελε πάλι να το δε-χθί, μα στο τέλος το έδωσε στην τσάντα της.

Τον Κώστα, τον φτωχό νέο, που κάποτε αγαπούσε, δεν τον είχε ιδί από μια εβδομάδα. Το έβρισκε περίεργο, πως έ-κείνος άφισε να περάσουν τό-σες μέρες χωρίς να έλθη μια βραδυά να την πάρη από το σινεμά. Μα δεν έλυπόταν γι' αυτό. Όποτε τον είχε ξεχάσει; Δεν τον αγαπούσε πιά;

Δεν ήξερε ούτε η ίδια. Η αγάπη της για τον Κώστα, αν εξακολουθούσε να υπάρχει θα είχε κοιμηθί στα βάθη της καρ-διάς της. Τώρα την άπασχο-λούσε η ευχάριστη περιπέτειά της με τον πλούσιο κύριο.

Ένα βράδυ, ήταν το τέταρ-το, που έδινε μαζί του, έ-πληγαν σ' ένα νυκτερινό κέντρο κι' εκάθησαν σ' ένα άπόμερο τραπέζακι. Δεν θα έμειναν πολ-λύ, διότι η Άλκα έπρεπε να γυρίση νωρίς στο σπίτι. Ένα νεαρό γκαρσόνι έπλησσε στο τραπέζακι τους κι' ήλθενά παρά- παραγγέλλια. Μα μόλις είδε την Άλκα έμεινε άκίνητος, σαν να είχε χτυπηθί από κεραυνό. Η Άλκα έστρεψε το βλέμμα της και μόλις αντίκρισε το γκαρ-σόνι έγινε κάτοχη.

Ήταν ο Κώστας, ο αγαπη-μένος της!...

Ο κύριος, που την συνώ-δευε άντελήφθ την ταράχη της και την ρώτησε:

(Συνέχεια στη σελίδα 32)

Η ΓΚΑΦΑ

Ξεκίνησαν χαρούμενοι και γελαστοί, με δλεις εκείνες τις προϋποθέσεις που υπο-σχοιται να σου χαρίσουν μίαν ευτι-χσμένη βραδιά.

Με ζωή, με νειάτα και οι δυο, ποθο-σαν τη βραδιά αυτή της γιορτής των λου-λουδιών να την περάσουν κοντά ο ένας στον άλλον, να γελάσουν, να διασκεδά-σουν, να πλέξουν το λουλουδένιο στεφάνι της αγάπης των...

Περπάτησαν αγκαλιασμένοι ανάμεσα ά-πο τα λουλουδοστρωμένα χωράφια, μεθύ-σανε από το μυριμένο άεράκι, πλέξαν το «Μάη» τους από τα λογής - λογής άγριο-λούλουδα που κόψανε, και σαν έχορτασαν τη μοναξιά που τους έχάρισε το ύπαιθρο, θελήσαν να απολαύσουν και τη χαρά του γλεντιού που έφερε ο πολιτισμός.

Μπήκαν σ' ένα κέντρον διασκεδάσεως να πιούν και να χορέψουν.

Σφιγκαγκαλιασμένοι και κυττώντας ο έ-νας τον άλλον στα μάτια, έχορψαν τους δυο πρώτους χορούς.

Μεταξύ, ύστως, του δευτέρου και του τρίτου χορού, ένα μικρό συννεφάκι είσε-χώρησε για να σκιάσει την ευτυχία τους.

— Γιατί κυττάς όλο στο αντίκρυνο τρα-πεζάκι, Γιάρω;

— Πώς σου φάνηκε, Λέλα; Γελίσεις.

— Δεν γελίεμαι, γιατί βλέπω και αυ-τήν με τα πράσινα, που όλο κυττάζει κα-τά δώ...

— "Ισως να κυττάει αυτή...

— Η πραγματικότητα ήταν πως ίσως έ-κείνη τη στιγμή ο Γιάρωγος δεν είχε προ-σέξει καθόλου αυτήν με τα πράσινα. "Αν έκυτταζε, έκυτταζε αδιάφορα. Γύρω τους ή Λέλα τον έκαμε να προσέξει. Του έκέν-τησε την περιέργεια. Τί γκάφες, αλήθεια, διαπραττομε άδελφά μας, πολλές φορές οι γυναίκες!

Και αυτή με τα πράσινα δεν ήταν διό-λου εμκατοφρόνητη... "Ο Γιάρωγος το έβρι-σκε αρκετά κολακευτικό που τον έπρό-σεξε...

Το σύννεφο άρχισε να μεγαλώνει:

— "Επιμένεις να λες πως δεν κυττάς, έκανε μετά από λίγο η Λέλα.

— Αφες τις γκρίνιες, Λέλα!

— Πάψε να κυττάς εκεί, σου λέω!...

— Ούφ!

Για να διασκεδασθή το πράγμα, σηκώ-θηκαν να χορέψουν. "Αλλά ο τρίτος χο-ρός ήταν πολύ χλιαρός. Πάει το σφιγκα-γκάλισμα, πάνε οι θερμές ματιές.

Τα βλέμματα τώρα και των δυο παρα-κολουθούσαν εκείνη με τα πράσινα, που έχορπε και αυτή με τον καθολιέρο της. "Η Λέλα για να ιδη τί κάνει, ο Γιάρωγος γιατί είχε άρχισει να τον ενδιαφέρει. Δεν είχε πια καμμία σχέση ο χορός αυτός με την προηγούμενη ευτυχία τους.

"Όπως δεν είχε πια και η συνέχεια της βραδιάς των.

Σε λίγο η μπόρα ξέσπασε:

— Γιάρω, προτιμώ να φύγωμε.

— "Εγώ προτιμώ να μείνωμε. Είναι τό-σο άνωρίς ακόμη...

— Σου χρειάζεται να σε πληρώσω με το ίδιο νόμισμα.

Τα μάτια της έψαχναν - έψαχναν και σταμάτησαν εκεί που ένοιμζαν ότι βρθηκαν τον κατάλληλο για να πειραχθί ο Γιάρωγος. Μά αυτός ήταν ένος κατά παραγγελίαν και επομένως δεν την ίκανοποιούσε. "Η ψυ-χή της ήταν κοντά στο Γιάρω, στο Γιάρ-ω που έμενε αδιάφορος πια για κάθε κί-νησι της Λέλας. Δεν τον ένοιαζε εκείνον που έκυτταζε η Λέλα.

Το φινάλε ήταν, μετά από λίγη άρα, να μαδηθί και να ποδοπατηθί το στεφά-νι που έπλεξαν με τόσο αγάπη και η Λέ-λα να σηκωθί και να φύγη μόνη της, γε-μάτη πόνο και νεύρα. Ξεκίνησαν μαζί και έφυγαν χωρισμένοι.

"Αν, ύστως, δεν είχε κάνει τη γκάφα να άνοιξη τα μάτια του Γιάρωγος, δεν θα τέλειωνε τόσο άσχημα το βράδυ αυτό, που άρχισε με τόσο καλούς οίανους...

ΕΥΑ

IREN NTAN

"Εστω και αν πρόκειται να λυπήσω τους θαυμαστές των άλλων χαριτωμέ-νων πλασμάτων της αμερικανικής κινη-ματογραφουπόλεως, θα σάς πώ κάτι το όποιο δεν πιστεύω να τολήμηση κα-νείς να διασκεδάσει. "Η "Ιρέν Ντάν είχε η πιο θελκτική γυναίκα του "Χέλλου-γουντ". "Η "Ιρέν Ντάν είχε μια μοναδι-κή ήθοποιό του κινηματογράφου, ή ό-ποια βασισμένη στην κρυμμένη χάρι-της και στο μεγάλο ταλέντο της, δεν έχει ανάγκη από πολύ όρυδρο για να καταλάβη την πρώτη θέσι και να παρα-μείνει εκεί.

"Η πρώτη φορά που άκούσαμε να γί-νεται λόγος γι' αυτήν ήταν το 1930. Τό-τε όμως υπήρχαν ίσχυροί αντίπαλοι: ή Γκρέτα Γκάρμπο με το αίνιγμα της, ή Μαρλέν Ντήτριχ με το περίφημο βλέ-μα της, το σεξ άππιλ της Μάε Γουέστ, οι θρίαμβοι της Κωνστανς Μπεννέτ κλπ. "Όλα αυτά άνάγκασαν την "Ιρέν Ντάν να παραμείνη στην άφάνεια, όχι όμως επί πολύ.

Το φίλμ που την έκανε παγκοσμίως γνωστή ήταν το περίφημο «Στο περιθώ-ριο της ζωής», αλλά ποιος έλησμόνησε τους τελευταίους θριάμβους της: «Δια-ζύγιον με προθεσμία», «Τρέλλες της Θεοδώρας», «Χαρούμενη ζωή», και ιδίως το τελευταίο άριστούργημα της «Ο πόνος της αγάπης». Μας έδωσε με τα φίλμ της μίαν άφάνταστη ποικιλία προ-σώπων και ανθρώπινων αισθημάτων, παρ' όλον ότι αυτή παρέμενε πάντοτε ή ίδια. "Άλλοτε εύθυμη, άλλοτε δραματι-κή, άλλοτε συγκινητική, αλλά πάντοτε χαριτωμένη, κάνει τους φίλους του κινη-ματογράφου να περιμένουν με διαρκώς αυξανόμενο ενδιαφέρον κάθε νέο της φίλμ.

Και τώρα άς ρίξουμε ένα βλέμμα στην ιδιωτική της ζωή, για την όποια δυστυχώς, όπως έξ άλλου και όλοι οι άλλοι δημοσιογράφοι που την έπλησια-σαν, δεν γνωρίζω και πολλά πράγματα.

"Η "Ιρέν Ντάν γεννήθηκε στην Λουί-βιλ του Κέντουκι, σε μια χώρα δηλαδή που φημίζεται για τα άλογά της και τις ίπποδρομίες της. "Εμεγάλωσε σε μια άτμόσφαιρα ρωμαντισμού και ό-πως ήταν φυσικό ο ρωμαντισμός πλημ-μύρισε την ώραία της ψυχή από της παιδικής της ηλικίας.

"Ο πατέρας της ήταν ναυπηγός και ιδιοκτήτης αρκετών άτμοπλοίων που ά-νέχοντο τον "Όχιο. Πολλές φορές, έα-πλωμένη σε μια άναστατική πολυθρό-να, στο καστάρωμα των θαυμασιών από πάσης άπόψεως άτμοπλοίων, ή "Ι-ρέν Ντάν, ή όποια όφει το πραγματι-

κό της ονομα, καθώς το άτμόπλοιο περ-νούσε από τις άνθισμένες παραλίες, ά-φηνε τον έαυτό της να θυβίζεται στην μελαγχολία και στην γλυκύτητα των ήμερων και νυχτών εκείνων που της έ-μειναν, όπως θεβαιώνει ή ίδια, άλησμό-νητες.

Και τώρα, άς δούμε γιατί οι "Αμε-ρικανοί δημοσιογράφοι δεν χωνεύουν την θελκτική αυτή δεντέττα, έφ' όσον μάλιστα αυτή δεν τους χαλαεί ποτέ το χατήρι. "Απαντά πρόθυμα σ' όλες τις αδιάκριτες έρωτήσεις των, ποζάρει για να την φωτογραφίσουν, δίνει πληροφο-ρίες για τα συμβόλαιά της και με μια λέξι, ποτέ δεν τους κλείνει την πόρτα κατόμυτρα, όπως κάνει ή Γκρέτα Γκάρμπο.

"Αλλά έδώ είναι το παράξενο. Οι "Α-μερικανοί δημοσιογράφοι ξέρουν ότι μπορούν κάλλιστα να γράψουν ένα άρ-θρο για την Γκρέτα, έστω και εάν δεν μίλησαν καθόλου μαζί της, ενώ άν-τιθέτως, για την "Ιρέν Ντάν δεν μπο-ρούν να γράψουν τίποτε παρ' όλον ότι μιλούν μαζί της ώρες ολόκληρες. Για-τί;... "Απλούστατα, ή "Ιρέν δεν προ-σφέρει θέμα για έντυπωσιακά άρθρα, δεν έχει παράξενες συνήθειες, δεν είναι έκκεντρική, δεν άνεμίζει ποτέ σε σκάν-δαλα, δεν χαρίζει, παρ' όλον ότι είναι παντρεμένη από το 1927... Συνε-πώς...

"Όταν μια μέρα οι ρεπόρτερς επέ-μειναν να τους διηγηθί κάτι το ενδιαφέ-ρον, ή "Ιρέν χαμογέλασε και τους είπε:

—Τί θέλετε να σάς πώ λοιπόν; "Η ζωή μου δεν έχει κανένα ενδιαφέρον, είμαι μια έπαρχιώτισ, ζω ήσυχα, πρά-γμα που δεν βλέπετε, φαντάζομαι, την υγεία μου. Είμαι ευτυχής. Δεν έχω τί-ποτε άλλο να προσθέσω!

Φυσικά, λεπτομέρειες του είδους αυτού δεν είναι δημοσιεύσιμες. "Ο ά-ναγνώστης θα τις ξεχνούσε πριν ακό-μη τις διαβάσει. Καταλαβαίνετε λοι-πόν τώρα τί έκνευρισμός πιάνει τους "Αμερικανούς δημοσιογράφους, όταν ο διευθυντής τους τους άναθέσει να γρά-ψουν... κάτι για την "Ιρέν Ντάν.

Το μεγάλο όνειρο της "Ιρέν ήταν να γίνη δασκάλα. "Εξαφνα όμως ο διευθυντής του σχολείου της, απεκά-λυψε μια μέρα ότι ήταν προκισμένη με σπάνιο μέταλλο φωνής. "Ο καλός διευθυντής έφρόντισε λοιπόν ά-αυτός και τον ίδιο χρόνο, ή "Ιρέν έ-μέσως και τον ίδιο χρόνο, ή "Ιρέν έ-στάλη ύποτροφία στην Μουσική "Ακα-δημία του Σικάγου. Διεκρίθη πολύ γρή-γορα, πήρε το δίπλωμά της με άριστα και προσελήφθη άμέσως σ' ένα μεγα-λό θέατρο όπερέττας. "Αργότερα προ-σελήφθη στο Χόλλυγουντ για να παίξει σε διάφορες φιλομπερέτες, δυστυχώς όμως γι' αυτήν, το είδος αυτό των ται-νιών έδωσε πολύ γρήγορα.

"Η μουσική κωμωδία «Ιρέν» είναι το έργο στο όποιο όφειλούμε την είσο-δο της στον κινηματογράφο. "Επει-τα από την μεγάλη της έπιτυχία στο φίλμ αυτό, υπέγραψε συμβόλαιο με την Ρ. Κ. Ο.

Της άρέσει ή φιλολογία και ή ποιή-σις, λατρεύει τον χορό και δεν παρα-μελεί τα σπορ έκ των όποιων προτιμά το γκόλφ. "Η "Ιρέν είναι ψηλή, λεπτο-καμωμένη, χτενίζει με την μεγαλύτερη απλότητα τα μαύρα της μαλλιά, έχει γαλανά μάτια και τα πιο όμορφα δον-τια του κόσμου. Είναι πραγματική κυ-ρία, ντύνεται με μεγάλο γούστο. Το Χόλλυγουντ την λατρεύει και οι διευ-θυντά της την έκτιμούν ιδιαιτέρως, γιατί είναι πολύ τυπική και πολύ τα-κτική. Με δυο λόγια, ή "Ιρέν είναι μια άξιολάτρευτη γυναίκα, μια άπαράμιλ-λος άριστοτέχνης και μια από τις θαυ-μασιώτερες πρωταγωνίστριες του κινη-ματογράφου.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

Η ΣΗΜΑ ΔΕΜΕΝΗ

"Ενα μικρό άριστουργηματάκι του

ΛΟΥΪΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

Μέχρι έννέα χρονών ήτανε καλά: καλά γεννήθηκε, καλά έμεγάλωσε.

"Αλλά στα έννέα της χρό-νια, σάμπως ή μοίρα να της είχε στήσει άπ' το σκοτάδι μια παγίδα και να της έπέδαλε μια άπειλή λέγοντας: «Άρκει ως έδώ!» ή Κλημεντίνη έσταμά-τησε ξαφνικά να μεγαλώνη σαν έφτασε λίγο παραπάνω από ένα μέτρο από τη γή.

Οι γιατροί, με την έπιστή-μη τους άμέσως εκάτασαν πως δεν έπρόκειτο να μεγαλώ-ση πια. Λυμφатισμός, καχε-ξία, ραχιτισμός...

Καλά, τέλος πάντων! "Αυτε όμως να το δώσης να το κατα-λάβουν τα πόδια και το κορμί τί, Κλημεντίνη ότι δεν έπρόκει-το να μεγαλώσουν πια! Κορμί και πόδια, μια που άρχισαν να μεγαλώνουν από τότε που γεν-νήθηκαν, θελήσαν να έξακολου-θήσουν το μεγαλύνω, έστω και δια της βίας. Και, μη μπο-ρώντας να μεγαλώσουν σε ύ-ψος, κάτω από το δάρος αυτής της κερούκας που τα έπιέζε προς τα κάτω, έβαλαν τα δυ-νατά τους για να μεγαλώσου-νε λοξά: στραβά τα πόδια και το κορμί καμπουριασμένο, έμ-πρός και πίσω. Άρκει ότι με-γάλωναν...

Μήπως δεν μεγαλώνουν έτσι και κάτι δεντράκια που είναι όλο κόμπους και στραβά κλω-νάρια; Με την έξής όμως δια-φορά: ότι το δεντράκι δεν έχει μάτια για να βλέπει την κα-τάντια του, δεν έχει καρδιά για να αισθάνεται και νου για να σκεφθί. "Ενώ ή δυσκοι-σμένη μικρούλα, μια σημαδεμέ-νη, τάχει δλ' αυτά. Και το στρα-βό δεντράκι δεν γίνεται ο περί-γελος των ίσων δέντρων, δεν το στραβοκυττάει από φόβο μή-πως φέρει γρουσουζιά, δεν το άποφεύγουν και τα παιδάκια ά-κόμη. Και το δεντράκι δεν έ-χει καμμιάν ανάγκη να έρωτευ-θί, γιατί τον Μάη άνθίζει μόνο του, κι' άς είν' στραβό, και το φθινόπωρο θα δώση τους καρ-πούς του. "Ενώ ή μικρή καμ-πούρα...

"Ηταν μια προσπάθεια που άπέτυχε τέλος, πάντων, και δεν μπορούσε τώρα να εορ-θαθί. Ένας που, γράφει ένα γί-γυμα και δεν του φαίνται καλό, το σχίζει και το ξανα-γράφει άπ' την άρχή. "Αλλά μια ζωή, Δεν μπορεί δέβαινα να την ξανακάη κανείς άπ' την άρχή.

"Επειτα, δεν το θέλει και ο Θεός.

"Ετσι τούρχεται κανενός να μνη πιστεύη ούτε τον Θεό, βλέ-ποντας κάτι πράγματα... "Αλ-λά ή Κλημεντίνη έπίστευε. Κι' έπίστευε ακριβώς έπειδή έδλε-πε τον έαυτό της σ' αυτή την κατάστασι. "Ο Θεός, γις να την κάνη έτσι, θα είχε δέβαινα κάποιον σκοπό. Κι' έπρεπε να το πιστεύανε και οι άλλοι σ' αυτό γιατί άλλοις ή Κλημε-νίνη έθύμωνε κι' άπελπιζόταν. "Ε-νώ έτσι, δίνοντας αυτή την έ-

ξηγησι, παρηγοριόταν για τα όσα υπέφερε. "Ο Θεός τώκανε αυτό για το καλό της, ένα κα-λό που θα τώδλεπε μετά θάνα-τον, φυσικά, στον ούρανό. Τί άραιο άγγελουδάκι που θα γινό-ταν κάποτε ή Κλημεντίνη...

"Ες άλλου, με τα μακρυνά φουστάνια που φοράει, τα στρα-βά πόδια δεν φαίνονται τόσο πολύ στο δρόμο. Και τί προσ-πάθειες έκανε για να το στρα-βόση όσο το δυνατόν λιγώτε-ρα... Μά δεν βαρύνει! Τα πό-δια έπήγαιναν όπως ήθελαν και όπως τους άρεσε.

Καμμία φορά δρισκόταν κα-νείς στο δρόμο που σταματού-σε και την κυττούσε λίγο με όϊκτο και λίγο με ειρωνία. "Η Κλημεντίνη χαμογελούσε τότε, για να δείξη ότι κι' αυτή δεν δίνει μεγάλη σημασία στο πρά-γμα. Και σαν εκείνος έπέμενε να την κυττά, ή μικρή έσή-κωνε λιγάκι το φουστάνι κι' έ-δειχνε τα στραβά της πόδια, σαν να ήθελε να πη: «Τά βλέ-πεις; Σ' άρέσουν; Άσε με τώ-ρα στην ήσυχία μου».

"Εχουν περάσει λίγα χρό-νια. Στη νέα συνοικία ή Κλη-μεντίνη δεν είναι καθόλου γνω-στή. "Ο κόσμος δεν την έρει και όλοι την κυττούν με περι-έγεια. "Αλλά θ' συνήθισουν κι' έδώ, όπως στην άλλη συνο-κία, και θα την άφήσουν ήσυχη.

"Από το πρωί ως το βράδυ εργάζεται στο σπιτί κάνοντας διάφο-ρα κεντήματα, προωρισμέ-να για γάμους και βαφτίσια.

Το ίδιο βράδυ ρωτάει την άδελφή της. "Εκείνη όμως σα-στίζει.

—Ποιός νέος, καλέ;

—Νά, αυτός που κάθεται άντίκου. Δεν τον έρεις;

—"Εγώ, όχι. Ποιός είναι;

"Η Κλημεντίνη της τον περι-γράφει καταλεπώς. Και ή ά-δελφή της απαντάει ότι δεν έέ-ρει τίποτε, πως δεν τον είδε ποτέ, ούτε από κοντά ούτε και από μακριά.

Την άλλη μέρα τα ίδια. Τον θρήκε στην ίδια στάσι, με τους άγκωνες στο παράθυρο, και τα κατάφανα κελιά στις παλάμες. Και την κυττάει όλο

(Το τέλος στη σελ. 45)

15

Τη άδελφή της (έχει και μιαν άδελφή ή Κλημεντίνη, που λέ-γεται Λαουρέττα, πέντε χρό-νια μικρότερή της, αλλά με ό-λόισιο κορμί, όμορφη και όρο-σερή) εργάζεται σ' ένα μοδι-στράδικο. Πηγαίνει το πρωί κι' έρχεται το βράδυ. Και, άν και μεγαλύτερη, ή Κλημεντίνη, άν και σακάτισσα, την περιποιεί-ται σαν μητέρα.

"Η άλλη, ή Λαουρέττα, κα-θώς είναι όλη την ήμερα έξω ά-πό το σπιτί, έχει άποκτήσει τόση πείρα της ζωής. Ποσα πράγματα που έμαθε, Χριστέ μου! Και ή Κλημεντίνη στέκε-ται πάντα και την άκούει με άνοιχτά το στόμα.

Με τα στραβά της πόδια και τις δυο καμπούρες, μπρός και πίσω, δεν θα μπορέσει, φυ-σικά, ποτέ να γνωρίση από κοντά τον μυστηριώδη κόσμο της Λαουρέττας. Δεν ζηλεύει όμως. Νοιώθει μονάχα έναν ά-όριστο φόβο, κάτι σαν όϊκτο για τον έαυτό της. Γιατί ή Λα-ουρέττα θα την άφήση κάποτε, για να πάη στον μυστηριώδη κόσμο όπου αυτή δεν θα μπρέ-ει ποτέ να την έκολουθήσει. Και τότε τί θ' άπογίνη ή ο-υ-τυχής; Μά ή Λαουρέττα την παρηγορεί, της όρκίζεται ότι δεν θ' ήν έγκαταλείνη άκό-μα και όταν παντρευθί.

Και ή Κλημεντίνη σκέπτεται τώρα τον άντρα της Λαουρέ-τας. Ποιός θάνε; Πώς θα γνω-ριστούν; Στο δρόμο ίσως... Αυτός θα την ιδί, θα την πάρη από πίσω, έπειτα κάποιον βρά-δυ θα την σταματήση... Και τί θα πούνε τότε; Τί άστείο, ά-λήθεια, νάνε κανείς έρωτευμέ-νος...

"Ετσι φαντασιοκοπώντας, κα-θισμένη σ' ένα τραπεζάκι κον-τά στο παράθυρο, ή Κλημεντί-νη δεν άποφασίζει να συνεχίση το έργο της. Κυττάει έξω άπ' το παράθυρο... Μά τί κυττάει; Στο αντίκρυνό παράθυρο, με

τους άγκωνες άκουπισμένους στο περβάζι, και το κεφάλι μέσ' στις παλάμες, στέκεται έ-νας νέος, ένας ώραιος έαυθός νέος με μακριά μαλλιά και μουστακάκι που μόλις του σκε-πάει το χέλιος.

Μά είναι ποτέ δυνατόν; Τα μάτια αυτού του νέου είναι καρ-φαμένα επάνω της με μια παρά-ξενη έπιμονή. Και είναι χλωμός, πολύ χλωμός, σαν άρρωστος. "Η Κλημεντίνη τον βλέπει για πρώτη φορά σ' αυτό το παρά-θυρο... Και να που έξακολου-θεί να την κυττάει "Η Κλημεντί-νη παραξένεται, μετά στενάζει και ήσυχάζει στη σκέψη.

—Δεν κυττάει έμένα!

"Αν ή άδελφή της ήτανε στο σπιτί, ή Κλημεντίνη θα μπο-ρούσε ίσως να σκεφθί πως αυ-τός ο νέος... "Η Λαουρέττα ό-μως δεν όρσκειται ποτέ στο σπιτί την ήμερα. Τότε θα είναι κανένα όμορφο κορίτσι στο πα-ράθυρο του διπλανού σπιτιού και ο νέος μ' αυτήν θα έρωτα-τροπή. Μά λες ότι κυττάει προς τα έδώ, ότι κυττάει αυ-τήν μ' αυτά τα μάτια!... Μά δεν είναι δυνατόν! Νά, της έκα-νε ένα νεύμα τώρα, σαν να την χαιρετά. Αύτην; "Όχι δά!

Κάποιαν άλλη, ασφαλώς.

"Η Κλημεντίνη πλησιάζει στο παράθυρο, άνεβαίνει σ' έ-να σκαμνάκι που τώχει έπίτη-δες εκεί, γιατί χωρίς αυτό δεν φτάνει και, άφηρημένη, θήεν, ρίχνει μια ματιά στο διπλανό παράθυρο μετά στο άλλο, στο επάνω και στο κάτω. Κανείς, άπολύτως κανείς!

Ντροπαλά, σχεδόν φοβισμέ-να, ρίχνει μια ματιά του νέου, και να που τον βλέπει πάλι να την χαιρετά. Και τώρα πια δεν υπάρχει άμφιβολία πως χαιρετάει αυτήν!

"Η Κλημεντίνη φεύγει τρέ-χοντας άπ' το παράθυρο, φεύ-γει και άπό το δωμάτιο, με την καρδιά άναστατη. Μά τί κοιτη που είναι!... "Ασφαλώς πρόκειται περί λάθους. Αυτός ο νέος θα είναι μύωψ... Ποιός έέρει για ποιαν θα την έέρα-σε. "Ισως για την Λαουρέττα; Νά, δέβαινα! Θα παρακολούθη-σε την άδελφή της στο δρόμο, θα έμαθε ότι μένει έδώ, άπέναν-τί του... "Αλλά μονάχα μύωψ! Αυτός καλέ θύε στραβός, ά-φου δεν μπορεί να την ξεχω-ρίση από την άδελφή της. Δεν είναι δέβαινα άσχημη και μοιά-ζει λίγο με την Λαουρέττα, αλλά το κορμί της, που είναι κυριολεκτικά παραμορφωμένο, θα μπορούσε να το ιδί, καθώς στέκεται όλη την ήμερα μπρο-στά στο παράθυρο, μ' ένα μα-ξιλάρι στην καρέκλα, για να φτάνη...

Το ίδιο βράδυ ρωτάει την άδελφή της. "Εκείνη όμως σα-στίζει.

—Ποιός νέος, καλέ;

—Νά, αυτός που κάθεται άντίκου. Δεν τον έρεις;

—"Εγώ, όχι. Ποιός είναι;

"Η Κλημεντίνη της τον περι-γράφει καταλεπώς. Και ή ά-δελφή της απαντάει ότι δεν έέ-ρει τίποτε, πως δεν τον είδε ποτέ, ούτε από κοντά ούτε και από μακριά.

Την άλλη μέρα τα ίδια. Τον θρήκε στην ίδια στάσι, με τους άγκωνες στο παράθυρο, και τα κατάφανα κελιά στις παλάμες. Και την κυττάει όλο

(Το τέλος στη σελ. 45)

15

γυμναστή, και δ,π θελήσουν ως γίνη...
—Ν, άποφασίσωμε έμεις; Έκαμε ταρ-
γμένη η Άννα ή Κομνηνή.
—Ναι, Πριγκήπισσα μου. Έδωσα έγω
τό λόγο της τιμής μου στον αυτοκράτορα
πως θα ξαναγυρίσω, κι' αυτός μούδωσε
την άδεια νάρθη έδω. Ταξίδεψα με τό πιο
γρήγορο καράβι, και σε δέκα πέντε μέρες
έφθασα στη Μονεμβασία από την Πόλη.
Κι' έχω αυτή την έντολή: Νά σάς κάω
την έρώτησι; Θέλετε να παραδώσωμε τώ
Κάστρα και να γυρίσουν άμέσως πίσω οι
Ίππότες όλοι, ή νομίζετε πως αυτό δεν
μάς συμφέρει και πως καλύτερα να ύ-
πομένωμε και μεις τη σκλαδιά και σεις
την έρημιά;

—Όποιοι έτυχε να Ιδθ τη θάλασσα πως
φουσκώνε έξωσαν όταν φυσήγη ο σφοδρός,
και τώ νερά γίνονται κυρίαι και δουε-
ρά, θα μωρέση να καταλάβη τη δουή
που άκούστηκε στην αίθουσα του Παρλα-
μά στο Νίκλι, μόλις τέλειωσε ο Γοδεφρεί-
δος ντε Μπρυγιέρ το λόγο του. Οι άρ-
χόντισσες, που έκάθονταν ως εκείνη την
στιγμή ήρεμες και άξιοπρεπείς στις θέ-
σεις τους, πετάχτηκαν άξαφνα σαν φλόγες
φωτιάς. Μάτια πύρινα, χέρια ύψωμένα,
στήθια τρικυμισμένα.
Και μια φωνή, στριγγιά, κυριαρχική,
γεμάτη πόνο και φοβέρα, αντίλαλσε:

—Νά παραδοθούν τώ Κάστρα! Νά
παραδοθούν! Θέλωμε τους άντρες μας!
Χλωμή ή Άννα, ήταν ή μόνη εκεί μέσα
που δεν είχε σηκωθεί, που δεν είχε άνοιξει
τό στόμα της. Τό άραιο λείο μέτωπό της
είχε ρυτιδωθεί. Τά μάτια της είχαν σκο-
τενιάσει από τη σκέψη. Ένοιωσε ή ήγε-
μονική καρδιά της πως αυτήν έδάραινε
πρό πάντων ή εϋθύνη αυτής της σπουδαί-
ας άποφάσεως, πως άν όλες οι άλλες εί-
χαν τό δικαίωμα να σκέπτονται μόνο την
εϋτυχία τους, αυτή, ή Άρχόντισσα τού
Μωρέως, είχε την υποχρέωση να φροντί-
ζη και γιά τά συμφέροντα της Φραγκο-
κρατίας.

—Όταν έκόπασε γιά μια στιγμή ή τρι-
κυμία των φωνών, σηκώθηκε ή Άννα.
—Όλων τά μάτια έστράφησαν προς αϋ-
τήν. Μά δεν ήταν φιλικές οι ματιές των έ-
κατό γυναικών προς την Πριγκήπισσα
τους εκείνη τη στιγμή. Η έκφρασις όλων
των προσώπων είχε την ίδια αγωνιώδη
προσδοκία, την ίδια επαναστατημένη δυ-
σπιστία.
—Άρχόντισσές μου, είπε ήρεμα ή Άν-
να Κομνηνή. Τό ζήτημα είναι πολύ σοβα-
ρό, δε μπορούμε να τ' άποφασίσωμε έ-
τσι, με τίς φωνές. Σας καλώ να τό σκε-
φθήτε καλά, να μετρήσετε τίς εϋθύνες,
και μετά ν' άποφασίσετε ήρεμα, με ψηφο-
φορία, κι' όχι με φωνές.
Γιά μια στιγμή, ο σεβασμός έδεσε τίς
γλώσσες. Πρώτη όμως ή Ίσαβέλλα ντε
Καταδά ξεφώνισε:

—Σ' αυτό τό ζήτημα δεν χωρεί ψυ-
χραιμία, και σκέψις. Έκλαμπροτάτη! Μιά
είνε ή φωνή που πρέπει ν' άκούσουμε! Η
φωνή της καρδιάς και ή φωνή αυτή της
λέει: «Θέλωμε πίσω τά παιδιά μας». «Θέ-
λω τό γυιό μου!» Και άφού είναι στο χέρι
μου νά τον φέρω πίσω, θα τον φέρω κι'
ας είναι τ' άβυσσος ο Μωρής δόλιχος.
—Έχει δικη ή Μαρκήσια Ίσαβέλ-
λα, έφώνησαν όλες — κι' ήταν ή πρώτη
φορά που ή γρηά Άρχόντισσα ντε Κατα-
δά ένοιωσε τη συμπάθεια του πλήθους να
την περιβάλλη.
—Άρχόντισσές μου... άρχισε πάλι δι-
στακτική ή Άννα.

Μά τό κύμα των γυναικών άναεϋτηκε
τόρα άπ' αληθινά. Οι φωνές έγιναν τσιριντές.
—Θέλωμε τους άντρες μας... Δεν ά-
κούμε τίποτα! Νά φύγη ο ντε Μπρυγιέρ
μιά ώρα άρχίτερα, να πάη να τους πη
την άπόφασί μας.
—Ψηφοφορία!... είπε ή Πριγκήπισ-
σα χλωμή.
—Τί χρειάζεται ή ψηφοφορία; την έκο-
ψε ή Ίσαβέλλα με μάτια τρελλά. Δεν κα
ταλαβαίνεις τί ψηφίζουμε;...
—Όποια έχει ενάντια γνώμη, άς ση-
κώση τό χέρι! έφώνησε ή Άννα και τά
μάτια της έκαμαν με κάποιο φόβο μυστι-
κό τόν κύκλο της αίθουσας.

—Γούης= ύποκοριστικόν του Γουλιέλ-
μου.
Μα τώ κύμα των γυναικών άναεϋτηκε
τόρα άπ' αληθινά. Οι φωνές έγιναν τσιριντές.
—Θέλωμε τους άντρες μας... Δεν ά-
κούμε τίποτα! Νά φύγη ο ντε Μπρυγιέρ
μιά ώρα άρχίτερα, να πάη να τους πη
την άπόφασί μας.
—Ψηφοφορία!... είπε ή Πριγκήπισ-
σα χλωμή.
—Τί χρειάζεται ή ψηφοφορία; την έκο-
ψε ή Ίσαβέλλα με μάτια τρελλά. Δεν κα
ταλαβαίνεις τί ψηφίζουμε;...
—Όποια έχει ενάντια γνώμη, άς ση-
κώση τό χέρι! έφώνησε ή Άννα και τά
μάτια της έκαμαν με κάποιο φόβο μυστι-
κό τόν κύκλο της αίθουσας.

—Γούης= ύποκοριστικόν του Γουλιέλ-
μου.
Μα τώ κύμα των γυναικών άναεϋτηκε
τόρα άπ' αληθινά. Οι φωνές έγιναν τσιριντές.
—Θέλωμε τους άντρες μας... Δεν ά-
κούμε τίποτα! Νά φύγη ο ντε Μπρυγιέρ
μιά ώρα άρχίτερα, να πάη να τους πη
την άπόφασί μας.
—Ψηφοφορία!... είπε ή Πριγκήπισ-
σα χλωμή.
—Τί χρειάζεται ή ψηφοφορία; την έκο-
ψε ή Ίσαβέλλα με μάτια τρελλά. Δεν κα
ταλαβαίνεις τί ψηφίζουμε;...
—Όποια έχει ενάντια γνώμη, άς ση-
κώση τό χέρι! έφώνησε ή Άννα και τά
μάτια της έκαμαν με κάποιο φόβο μυστι-
κό τόν κύκλο της αίθουσας.

—Γούης= ύποκοριστικόν του Γουλιέλ-
μου.

Μά έδικα άνησυχήσε ή καρδιά της, ποδ
μέσα της, θαθεί, την ίδια τρελλή επι-
θυμία είχε σαν όλες τίς άλλες τίς γυναι-
κες να ξαναϊδθ τόν άνδρα της, τόν Γούη
της, που τόν άγαπούσε πιο τρυφερά, πιο
γλυκά και από τη ζωή της.

Κανένα χέρι δε σηκώθηκε και ο θρίαμ-
φος έφώτισε τό πρόσωπο της Ίσαβέλ-
λας, σαν να είχε κερδίσει αυτή τη νίκη.
—Λοιπόν, Άρχόντισσές μου, είπε ή
Άννα και τό μειδιάμα της έδειχνε την
εσωτερική της εϋτυχία, άφού είσαστε τό
σο σύμφωνες όλες, δεν έχω κι' έγω άν-
τίρρησι.

Και γυρίζοντας στον άνεψιό της:
—Γοδεφρείδε, είπε. Άλλη άπάντησι
δεν θα πάρης, καθώς καταλαβαίνεις, κι'
άν μείνης είκοσι χρόνια στο Νίκλι. Φύγε,
λοιπόν, όσο πιο γρήγορα μπορείς, σήμε-
ρα κιόλας, γιατί όσο νομίζω φεύγης έ-
σύ, τόσο γρηγορώτερα θα έλευθερωθήτε
όλοι.

—Στίς προταγές σου, Πριγκήπισσα
μου, είπε ο Γοδεφρείδος, που είχε μείνει
όλη την ώρα σιωπηλός και παρακολου-
θούσε αδιάφορος τάχα την τρικυμισμένη
συζήτησι.

Μέσα του όμως και αυτός αυτή την ά-
πόκρισι του Παρλάμα των γυναικών έπε-
ρίμενε και ποθούσε.

Όταν είχε φθάσει στο Νίκλι, ή διάθε-
σίς του δεν ήταν άκριβώς ή ίδια. Ίσως
μάλιστα να έβρισκε πως ή παράδοσις των
τριών ξακουσμένων φρουριών, μάλλον να
ήταν ταπεινωτική γιά τούς Φράγκους.
Άλλά τώρα, έναν πόθο είχε μόνο στην ψυ-
χή του: Την άγάπη της Άντέλας. Και ή
άπελευθέρωσις του από την αλχηλωσία
ήταν ή άπαραίτητη προϋπόθεσις.

—Όποτε θα φύγης σήμερα; ρώτησε ή
Άννα Κομνηνή.

—Έρριξε ο Γοδεφρείδος μια γρήγορη
κλεφτή ματιά στην Άντέλα. Τά μάτια
της, γεμάτα λατρεία, τόν παρακολουθού-
σαν στην έλαχίστη του κίνησι, στην έ-
λαχίστη του έκφρασι.

—Ω, όχι άπόψε, άποκρίθηκε ζωη-
ρά.

Η Άντέλα κατέβασε τά μάτια και
ένοιωσε πως άβελά της τό αίμα της πλημ-
μύριζε τό πρόσωπο. Με τό σίγουρο έν-
στικτό της γυναικάς, κατάλαβε άμέσως
πως αυτή ή άπόκρισις του Γοδεφρείδου
εσήμαινε πως έδινε σημασία στην άπο-
ψινή τους συνάντησι. Ένοιωσε ένα σκίρ-
τημα εϋτυχίας σ' αυτή τη σκέψη, μά ά-
μέσως κάτι της έσφιξε την καρδιά. Μέ-
σα σε δύο δευτερόλεπτα, αίσθανθηκε ό-
λη την εϋτυχία και τό μαρτύριο της
άνομησ άγάπης της.

Στό μεταξύ ή Πριγκήπισσα έπέμενε:

—Γιατί δε φεύγεις άμέσως;

—Θεία μου, άποκρίθηκε ο νέος και τό
πρόσωπό του κοκκίνισε και αϋτουνού θα
θεϊά κάτω από τη μελαχροινή του επι-
δερμίδα, δεν είναι δυνατόν να σ' ευχαρι-
στήσω. Έχω κάτι μικρές υποθέσεις να
τελειώσω σήμερα. Άύριο όμως θα φύ-
γω χαράματα. Σου δίνω τόν λόγο μου.

—Καλά, λοιπόν, άποκρίθηκε ή Άννα.
Τώρα σ' αφήνω έδώ με τίς άρχόντισσες.

»Καιρός πιά είναι να μάθη κάθε μια
γιά τό δικό της τόν ξενητεμένο... Έπει-
τα όμως σε περιμένο μέσα, στο παλά-
τι, να μου διηγηθής λεπτομέρειες από την
Κωνσταντινούπολι, και ν' άκούσω κι' έ-
γώ κάτι περισσότερο γιά τόν άφέντη
μου, τό Γουλιέλμο.

Έφυγε από την αίθουσα και τότε σά
μελίσσι έλευθερό, τριγύρισαν οι άρχόν-
τισσες τόν άραιο Ίππότη ντε Μπρυγιέρ,
και ενώ άκουαν τά νέα του γιά τούς κα-
λούς τους, δεν τό θεωρούσαν και θανά-
σιμο άμάρτημα να κρυφουκτώνε τό κα-
λοφτισμένο τόν στόμα, που τούς έφερνε
τίς καλές ειδήσεις, ούτε και να χαμογελά
νε ντροπαλά όταν τά άστραφερά του
μάτια τύχαινε να σταθούν πιο πολλή ώρα
σε καμμία τους.

Η μόνη που στεκόταν παράμερα ήταν
ή Άντέλα. Τά μάτια της άστραφταν και
στά μάγουλά της τό αίμα άνεδοκατέβαι-
νε όπως παίζει ο ήλιος με τά σύννεφα

—Γούης= ύποκοριστικόν του Γουλιέλ-
μου.
Μα τώ κύμα των γυναικών άναεϋτηκε
τόρα άπ' αληθινά. Οι φωνές έγιναν τσιριντές.
—Θέλωμε τους άντρες μας... Δεν ά-
κούμε τίποτα! Νά φύγη ο ντε Μπρυγιέρ
μιά ώρα άρχίτερα, να πάη να τους πη
την άπόφασί μας.
—Ψηφοφορία!... είπε ή Πριγκήπισ-
σα χλωμή.
—Τί χρειάζεται ή ψηφοφορία; την έκο-
ψε ή Ίσαβέλλα με μάτια τρελλά. Δεν κα
ταλαβαίνεις τί ψηφίζουμε;...
—Όποια έχει ενάντια γνώμη, άς ση-
κώση τό χέρι! έφώνησε ή Άννα και τά
μάτια της έκαμαν με κάποιο φόβο μυστι-
κό τόν κύκλο της αίθουσας.

τίς άνοιξιάντικες ήμέρες. Μιά άνέκφραστη
εϋτυχία την έπλημύριζε με τη σκέψη
πως ο Γοδεφρείδος, κι' άς άπέφευγε προ-
σεκτικά να την κυτάξει τώρα, αυτήν μο-
νάχα έδλεπε άπ' όλες αυτές τίς γυναι-
κες, με τά μάτια της ψυχής του.

ΘΕΙΑ, ΑΝΕΨΙΟΣ
ΚΙ' Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΦΤΙΣΙΜΙΑ

—Κατάρθωσες επί τέλους να έλευθε-
ρωθής από τό μελίσσι; είπε γελαστή ή
Άννα Κομνηνή, όταν μπήκε ο ντε Μπρυ-
γιέρ στα Ίδιαιτερα διαμερίσματά της.
Έγέλασε αυτός κι' έφώνησε:

—Μά την άλληάρα, άγαπητή μου
θεία, δεν ξέρω αν είναι πιο έπικίνδυνο να
δρεθθ κανείς άνάμεσα σε εκατό στρατιώ-
τες, έλξαντινο'ς ή σ' εκατό περιέργες γυ-
ναίκες.

—Έδώ θα δρεθθς άνάμεσα σε δυό
μονάχα γυναικες, έκαμε με χαμόγελο ή
Πριγκήπισσα. Άλλά, δεν ξέρω αν ή πε-
ριέργεια της μικρής μου Ρωζάνης δεν άν-
τιστοιχίη...

—Ω, νουνά...

Η φωνή της μικρής Έλληνοπούλας,
ντροπαλή, άκούστηκε από μια γωνιά
του δωματίου. Τότε έπρόσεξε ο Γοδεφρεί-
δος πως βρισκόταν και ή Ρωζάνη εκεί
μέσα, και πως τόν έκύτταζε με τά με-
γάλα καστονά της μάτιας, γεμάτα προ-
σοκία, γεμάτα άβεσδιότητα. Έτρεξε
κοντά της με χαρά.

—Ρωζάνη! έφώνησε, πως μεγάλωσες
τόσο; Σήμερα τό πρωί σ' έχάιδενα μ' ό-
λο τό θάρρος, μά έπειτα έσκέφθηκα πως
έγινες μεγάλη κοπέλλα πιά.

—Έγέλασε, και μαζί του και ή θεία
του. Η Ρωζάνη όμως έγινε κόκκινη σαν
παπαρούνα και φαινόταν νάχη χάσει τη
λαλιά της

—Γοδεφρείδε, είπε ή Άννα. Η Ρω-
ζάνη έμεινε έδώ κοντά μου γιά να σου
ξάνη έμεινε έδώ κοντά της φέρεσιμο.

—Γιά ν' άκούσω αυτή τη δικαιολο-
γία, έκαμε εϋθυμα ο νέος. Θα είναι, φαν-
τασίμα, ή μόνη εϋκαιρία ν' άκούσω τη
τάξομαι, ή μόνη εϋκαιρία ν' άκούσω τη
φωνή της. Γιατί ή παλιά μου φιλεναδι-
φωνή της, να με ντρέπεται τώρα πο-
λύ. Δε θυμάσαι άλλοτε, που καθόσουν
στά γόνατά μου, και πασπάτευες τήν άρ-
ματωσιά μου;...

—Έγέλασε πάλι και ή Ρωζάνη χαμογέ-
λασε και ψιθύρισε σουφρώνοντας τά χεί-
λη της σ' ένα χαριτωμένο μορφασμό.

—Άλλοτε!...

—Μη!... έκαμε ο Ίππότης διασκεδά-
ζοντας με τό μεγαλίστικο ύφος που πο-
σπαθούσε να πάρη ή παιδούλα. Βέβαια,
τότε είσαι μεγάλη. Περιμένο λοιπόν τήν
δικαιολογία. Γιατί έφυγες μόλις με εί-
δες, σαν κυνηγημένη;

—Έτρώμας, άποκρίθηκε ή Ρωζάνη
προσπαθώντας με κόπο να στηλώση τά
μάτια της άπάνω του.

—Είχε δικη τό κορίτσι! έπρόσεξε
γρήγορα ή Άννα. Δεν ξέρω αν κι' έσύ
δε θα τρώμαζες βλέποντας ένα φάντα-
σμα!

—Έγέλασαν και οι τρεις και, πρώτη
φορά, τό γλυκό πρόσωπο της Ρωζάνης,
χάνοντας τη δειλή του έκφρασι, έφάνηκε
σ' όλη του την παρθενική ομορφιά. Λακ-
κάκια γύρω από τά εϋσάρκα άλικά χεί-
λη της, της έδιναν μια παιδιάτικη έκφρα-
σι. Σάν μαργαριτάρια, έλαμπαν κατά-
λευκα και μικρά τά δόντια της καθώς
γελούσε. Και τά μάτια της σκούρα, μπρο-
στα, έσπινθίζαν με χίλιες σπιθίτσες
χαράς.

—Τώρα όμως, είπε ή Άννα στοργι-
κά, ή μικρή μου βαφτισιά θα μάς ά-
φήση. Μέσα την περιμένο ή δασκάλα
της κιθάρας, κι' έμεις έχομε να πούμε
πράγματα σοβαρά.

Ζωηρά σηκώθηκε ή Ρωζάνη. Άθελά
του, της έρριξε ένα δέλεμα γεμάτο θαυ-
μασμό ο Γοδεφρείδος, καθώς την είδε ο-
λόρθη μπροστά του. Ψηλή δεν ήταν. Τό
σωματάκι της όμως είχε μιάν άνείπωτη
χαρά και άρμονία. Κι' όταν προχώρησε
προς την πόρτα, ή λιγνή μέση της φανό-
ταν να λυγίση σαν μίσχος λουλουδιού

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ένα χαριτωμένο Άμε- ρικάνικο ΔΙΗΓΗΜΑ

Η μίς Μαίρη, μια Ίρλανδή μαγειρίσ-
σα, ύστερα από δεκαετή πιστή μαγειρική
ύπηρεσία στην οικογένεια του δικηγόρου
Ουίλλιαμς, έπήρε επί τέλους μια τρίμηνη
άδεια και πήγε στην πατρίδα της να δι-
τούς δικούς της.

Η μίς Μαίρη έθεωρείτο σχεδόν σαν μέ-
λος της οικογενείας τών Ουίλλιαμς καί
γι' αυτό ο Ουίλλιαμς άποφάσισαν να την
υποδεχτούν, στην έπιστροφή της, με μιάν
εϋχάριστη έκπληξη.

—Τί θα λέγατε, να επιπλώναμε τό δω-
μάτιο της Μαίρης με νέα έπιπλα; έπρό-
τεινε ή κ. Ουίλλιαμς ένα δρόμο στο τρα-
πέζι.

Η πρότασις έγινε δεκτή μ' ένθουσια-
σμό. Τό δωμάτιο της μαγειρίσσας είχε
παλιά, άθλια έπιπλα. Έκαμαν, λοιπόν,
νέα ταπετσορία, άγόρασαν νέα έπιπλα,
έστρωσαν ακόμη κι' ένα χαλί κι' έκρέμα-
σαν κουρτινάκια στα παράθυρα...

Όταν ή Μαίρη έγύρισε από την άδειά
της και μπήκε στο δωμάτιό της, έμεινε
για αρκετά δευτερόλεπτα σαν άποσβολω-
μένη έμπρός στην τόσο μεγαλοπρέπεια...
Έπειτα όμως, έτρεξε σαν τρελή προς τό
κρεβάτι, έπέταξε πέρα τά σκεπάσματα
και τά σεντόνια και άρχισε να φωνάζει:
—Πού είναι τό στρώμα μου; Τό στρώμα
μου!...

Γιατί, καθώς τώρα μόνο άποκαλυπτό-
ταν, είχε κρύψει μέσα στο παλιό στρώ-
μα όλες τίς οικονομίες τών δέκα χρόνων
—δύο χιλιάδες δολάρια!...

Οι Ουίλλιαμς προσπάθησαν να παρη-
γορήσουν την μαγειρίσσα όπως μπορού-
σαν: Ίσως ο παλαιοπώλης, που είχε ά-
γοράσει τό στρώμα, να μην τό είχε μετα-
πωλήσει ακόμη...

Έτρεξαν στο παλαιοπωλείο και είδαν,
εϋτυχώς, ότι τό στρώμα δεν είχε πουλη-
θθ. Τό ξαναγόρασαν όσο—άσο και όταν
τό εξήλθωσαν στο σπίτι, οι δύο χιλιάδες
δολάρια βρέθηκαν πραγματικά μέσα.

—Άκουσέ με, Μαίρη, είπε τότε ο δικη-
γόρος στη μαγειρίσσα του. Δεν ντρέτε-
σαι;... Άκούς εκεί... να ράβης τό λεφτά
σου μέσα στο στρώμα! Αυτό μπορεί να
γίνεται ακόμη στην πατρίδα σου, την ά-
πολιτιστή Ίρλανδία, έδώ όμως στη Νέα
Υόρκη, στο κέντρον του πολιτισμού... εί-
νε γελοίο και να τό φαντασθθ κανείς!...
Δεν γίνονται έδώ τέτοια πράγματα. Είδες
τί πήγες να πάθης;... Άύριο θα σε συνο-
δεύσω σε μια Τράπεζα και θα καταθέσης
τά χρήματά σου στο Ταμειούριο...

Έτσι και έγινε. Ο κ. Ουίλλιαμς πα-
ρουσίασε την Μαίρη στον διευθυντή της
Τραπέζης του και διηγήθηκε την ιστορία
με τό στρώμα. Ο διευθυντής της Τραπέ-
ζης έγέλασε με την καρδιά του, έσφιξε μ'
έγκραβρόστιλο τό χέρι της μίς Μαίρης και
της ένεχείρισε ένα κομψό διδύαριο καταθέ-
σεων, με μαλακό δερμάτινο ντύσιμο.

Επλήθε όμως ύστερα από λίγους μήνες
ή παγκόσμια κρίσις. Η Τράπεζα, που ο
διευθυντής της είχε γελάσει: τόσο δυνατά
με την Ίρλανδική αφέλεια της μαγειρίσ-
σας, έχρεωκόπησε. Ο δικηγόρος Ουίλλια-
μς έχασε όλη την περιουσία του. Κι' αϋ-
τός με έργαζόταν, και ήξερε και τί θα
πή οικονομική κρίσις. Τί έβλεγαν όμως,
στην άμωροφτη μαγειρίσσα, που δεν έκα-
ταλάβαινε από τέτοια;

Την έκάλεσαν στο οικογενειακό συμβού-
λιο, που θα την προπαρσκεύαζε γιά την
προμερή είδησι. Η κ. Ουίλλιαμς έκλαιγε
σιωπηλά, ακόμη δε κι' ο δικηγόρος ήταν
δακρυμένος.

—Συγχώρησέ με, άγαπητή Μαίρη, είπε
τέλος, καταστέλλοντας την ταραχή του.
Ετιμωρήθηκα πολύ σκληρά γιά την έπι-

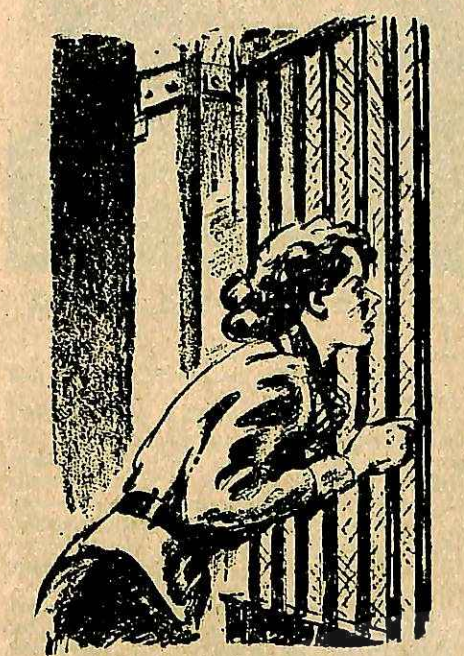
πολαιότητα μου... Θα σου έπέστρεφα άμέ-
σως τίς 2.000 δολάρια, άλλα δεν έχω
τη στιγμή αυτή ούτε 5 δολάρια μετρητά,
Σού υπόσχομαι όμως πως θα σου έξοφλή-
σω τό ποσόν αυτό σε μηνιαίες δόσεις από
50 δολάρια τη φορά...

Η μίς Μαίρη άκούσε με ύπομονη τούς
συγκινητικούς λόγους του δικηγόρου, και
τέλος είπε με κάποιον δισταγμό:

—Μην στενοχωρήσθ καθόλου γιά μένα,
μίστερ Ουίλλιαμς... Την ίδια νύχτα που
κατέβασα τα χρήματά μου στην Τράπεζα,
είδα ένα πολύ κακό όνειρο: Με κυνηγούσε
μια σφήκα με φοβερό δουητό... Τό πρωί
έκϋτταξα στον «Όνειροκρίτη» και είδα ότι
ή σφήκα σημαίνει «άπατεώνα Τραπεζίτη».

Άμέσως, λοιπόν, άφού έτελείωσα τά ψώ-
να μου στην αγορά, έπήγα στην Τράπεζα
και απέσυρα τά λεφτά μου. Τά δυό χιλιά-
δες δολάρια βρίσκονται πάλι πρό πολλού
έδώ στο σπίτι, ραμμένα μέσα στο στρώ-
μα, όπως άλλοτε...

Ε. Ρ. ΒΑΛΙΣ

ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΦΑΡΙΟΥΛΑ

—Είσθε έσεις ή δεσποινίς Άντέλ Μπο-
ασι;

Ο κομψός και όμορφος νέος είχε στα-
μοτήσει τη νεαρή γυναικία την ώρα που έ-
βγαινε άπ' τό σπίτι της. Έμάντεψε, προ-
τού άκούση την καταφατική άπάντησι, κι'
έξακολούθησε:

—Βγήκα χθές άπ' τό «Ξενοδοχείο», δ-
που ήμουνα με τόν φίλο σας τόν Ζωρζ, κι'
έχω ένα σημείωμα γιά σάς.

Λέγοντας αυτά της έβαλε στο χέρι ένα
χαρτάκι, στριμμένο σαν τσιγάρο. Στη
γλώσσα του «Ξενοδοχείο» εσήμαινε φυλα-
κή. Κι' έξακολούθησε:

—Ημουνα στο ίδιο κελλί με τόν φίλο
σας και τώρα είμαι πολύ ευχαριστημένος
που γνώρισά κι' έσάς. Α, είναι πολύ εϋ-
χάιστο να χαιρέται κανείς τη συντροφιά
μιάς όμορφης νέας, έπειτα από τόσον πε-
ριστοισμό... Με συγχωρείτε, έσχάσα να συ-
στηθώ: λέγομαι Ραούλ.

Ο νέος μιλούσε με κάποια λεπτότητα,
γιατί ήταν άπ' τούς λαποδύτες εκείνους
που δουλεύουν με τό γάντι. Όταν ήταν
έξω άπ' τη φυλακή έσύχναζε στα άριστο-
κρατικά ξενοδοχεία, όπου έμάζεψε τά πορ-
τοφύλια των κυριών και τά κομμήματα
των κυριών. Και γι' αυτό τό λόγο οι γνω-
στοί του τόν έλεγαν «κόμης» και «ωραί-

ον Ραούλ». Και τώρα προσπαθούσε να
κατακτήσει με τούς τρόπους του την ο-
μορφη νέα.

Πράγματι, άφού περπάτησαν κάμποσο
μαζί, χωρίστηκαν με την υπόσχεσι να έ-
να'δωθούν.Μετά δυό μέρες, ο «ωραίος Ρα-
ούλ» την πήγε στον κινηματογράφο και στο
τέλος της έβδομάδας είχαν πάρει τη συνή-
θεια να περνούν μαζί τίς βραδιές τους.

—Αχ, αν ήξερε ο Ζωρζ, αυτό που κά-
νω!, έστένανε αυτή συχνά. Αν ήξερε ότι
διασκεδάω μαζί σας ενώ αϋτός βρίσκεται
κλεισμένος στη φυλακή, περιμένοντας να
δικασθθ!...

—Καλέ, δεν είναι και τόσο φοβερό αϋ-
τό που κάνωμε, προσπαθούσε να την παρη-
γορήση ο άλλος. Θα τόν συνδράμωμε με
κάθι ήρόπο, θα τόν βοηθήσωμε να βγθ τό
γρήγροτο από τη φυλακή, άλλα δεν
είναι σ'ε υποχρεωμένη να πενήθειςε.

Κι' αλήθεια, ή Άντέλ βοηθούσε με κάθε
τρόπο τόν φίλο της, στέλνοντάς του φαί
και τσιγάρα στη φυλακή και πηγαίνοντας
κάθε Σάββατο να τόν Ιδθ. Πολλές φορές
μάλιστα έλάβαινε κρυφά ένα σημείωμά
του, που κατώσθαινε να της τό περνά με
τρόπο, παρ' όλη την άυστηρή επίδλεψη των
δεσμοφυλάκων. Κι' αυτή του άπαντούσε
κατά τόν ίδιο τρόπο.

Μιά μέρα, ένα από τά λαβράκια αϋτά
σημειώματα της έφερε μιάν είδησι πολύ
σοβαρή: ο Ζωρζ μαζί με άλλους κατου-
μένους είχαν καταστρώσει ένα τολμηρό-
τατο σχέδιο άποδράσεως. Γιά να έπιτύχη
όμως αϋτό έπρεπε νάχουν στην κατοχή
τους ένα άντικλειδί κι' ένα πιστόλι. Ο
Ζωρζ της έλεγε τόν τρόπο κατά τόν όποι-
ον θα μπορούσε να της τό προμηθεύση. Ο
«ωραίος Ραούλ» την έβοήθησε και τάδυ άν-
τικείμενα έμπήκαν μυστηριωδώς μέσα στη
φυλακή.

Τό έπόμενο Σάββατο ή Άντέλ Μποασι
ήπνε στη φυλακή γιά να Ιδθ τόν φίλο
της. Πένθιμο και θλιβερό τό έντεικτήριο
των φυλακών! Ήταν ένας μακρύς διάδρο-
μος, πλάτους ενός μέτρου, στις δυό ά-
κρες του όποίου στέκονταν φρουροί. Δεξιά
ήταν μια σειρά από καγκελλωτές πόστες,
πίσω άπ' τίς όποιες στέκονταν οι έπισκέ-
πται. Άπέναντι από κάθε καγκελλωτορτα,
στον άλλον τοίχο, ήταν ένα είδος καφασιού,
πίσω άπ' τό όποιο δρισκόταν ο κατάδι-
κος. Και κουδέντιαζαν έτσι, σε άπόστασι
ένος μέτρου, μη μωρώντας ούτε ν' άγγί-
ζουν τά χέρια τους.

Μόλις βρέθηκε πίσω από τά κάγκελλα,
ή Άντέλ του έχαιμώλεσε:

—Πως είσαι; Μήπως σου χρειάζ...

Δεν έπρόφθασε να τελειώση τη λέξι.
Ο Ζωρζ έκανε μιάν άπότομη κίνησι με τό δε-
ξι χέρι, θυάχοντας άπ' τό μανίκι τό πιστό-
λι, τό έπρότεινε εναντίον της γυναικάς κι'
έτοσάβησε τη σκανδαλή. Ένας πυροβολι-
σμός άκούστηκε και ή Άντέλ, μ' ένα ούρ-
λισμα σωριάστηκε στο πάτωμα.

Στόν διάδρομο έγινε γενική άναστάτω-
σις. Οι δεσμοφυλάκες έσπευσαν, έρπασαν
τόν Ζωρζ και τόν ώδήγησαν μπροστά στον
διευθυντή. Έκει ο ύπόδικος έδήλωσε, μ'
ένα σκληρό χαμόγελο:

—Έμαθα ότι τώρα τελευταία με άπα-
τούσε και θέλησα να έκδικηθώ. Άλλά τό
σπουδαιότερο γιά μένα είναι ότι τό πιστόλι
μου τό έπρομήθευσε αϋτή με τόν ατζιζή-
λό μου!...

Ρ. ΚΑΛΙΝΤΑ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

- * Φοόνιμο κεφάλι, στόμα κλειστό.
- * Τό μέλι είναι γλυκό μά ή μέλισσα
κεντά.
- * Μεγαλύτερη άπ' τίς ανθρώπινες άρ-
ρώστειες είναι ή άναίδεια.
- *

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

‘Αληθινή ιστορία από το τελευταίο Πολωνικό δράμα

— Κυρία, επιθύρισε τρομαγμένη ή υπέρητρα, ήρθε ο κύριος.

Ήταν τόσο ξαφνικός ο έρχομός του άνδρός της, ύποπτη, κατά τις δέκα ή ώρα τη νύχτα, ενώ ο έγχθρος είχε καταλάβει το χωριό από το πρωί, ώστε η κυρία Σελένσκυ έμεινε για μια στιγμή άμιλητη από την έκπληξη. ‘Αλλά προτού περάσουν τρία λεπτά, θρίσκοταν στην αγκαλιά του ανδρός της.

— Είσαι καλά; Μήπως χτυπήθηκες που θενά...; Μά πώς μπόρεσες να φθάσης έως εδώ; Πεινάς; Βέβαια, θα πεινάς. Μαρία, έτοιμασε άμεσα, ό,τι έχεις πρόχειρο... Ξέρεις, στο σπίτι έχει καταλύσει κι ένας Γερμανός ταγματάρχης, άλλ’ αυτή τη στιγμή λείπει...

— Πετούσα με το αεροπλάνο, και έπειδή με χτύπησαν αναγκάσθηκε να προσγειωθώ εδώ κοντά, σ’ ένα λιβάδι. Έφυγα προτού με ιδούν και έπειδή ξέρω καλά το μέρος ήρθα έως εδώ, έπήδησα από τον κήπο και πήγα μέσα. Τη νύχτα θα έπιτεθούν οι δικοί μας και θα καταλάβουν το χωριό. Πρέπει να κρυφθώ.

— Αυτό εινε εύκολο. ‘Ο ταγματάρχης θα γυρίση στο σπίτι το μεθύσι, όπως πάντα και θα κοιμηθί άμέσως. Μην ανησυχείς λοιπόν...

— Έξαφνα η κυρία Σελένσκυ έσταμάτησε τρομαγμένη. Κάποιοι χτυπούσε με το σπαθί στην πόρτα.

— ‘Ο ταγματάρχης! έμουρμούρισε. Κρύψου γρήγορα!

‘Ο ανδρας της μόλις έπρόφθασε να τη δήση στον κήπο, όταν άνοιξε η πόρτα και άκούσθηκε ή φωνή ενός νέου.

— ‘Ο ταγματάρχης Γκράουζερ, παρακαλώ;

— Δεν έπείστρεψε ακόμη.

— Καλά, θα περιμένο.

Ήταν ένας νεαρός Γερμανός ανθυπολοχαγός, κομψός, κορδαμένος, με μονόκλ και πόυρο, πολύ διαφορετικός από τους συναδέλφους του της κατοχής. Έκάθησε χωρίς να του προσφέρουν καθισμα και άρχισε να κυττά την νεαρή κυρία μ’ ένα χαμόγελο που την ανησυχούσε πολύ. Μετά έβγαλε το σπαθί του και το άφησε επάνω στο τραπέζι.

— Είσαστε πολύ χαριτωμένη, της είπε. Και άμέσως, δίχως καθόλου να χάση καιρό, έκανε να την φιλήση. Η γυναίκα άντιπράθηκε.

— Σας παρακαλώ, κύριε! Τί τρόπος είναι αυτός;

είνε αυτός;

— Μπα!... Την κακιά θέλεις να μου κάνης;

— Άφησε το πόυρο επάνω στο τραπέζι και άρχισε να κυνηγά την όμορφη γυναίκα μέσα στο δωμάτιο. Σε λίγο την έφθασε και την άρπαξε από το χέρι. Η κυρία Σελένσκυ άφησε μιάν άπελπιστική κραυγή και έκανε μιάν άπεγνωσμένη προσπάθεια για να ξεφύγη. ‘Αλλά την ίδια στιγμή ή πόρτα άνοιξε και φάνηκε ο ανδρας της.

‘Ο άξιωματικός με το μονόκλ κατάπληκτος από την εμφάνιση του Πολωνού αεροπόρου, που φορούσε την στολή του, έτράβηξε το πιστόλι του για να τον χτυπήσει, αλλά ο Σελένσκυ, γρήγορος σαν άστραπή, άρπαξε από το τραπέζι το σπαθί του άντιπάλου και του κατάφερε μιά γερή σπαθιά στο κεφάλι. Το χτύπημα ήταν δυνατό και ο νέος σωριάσθηκε θάρως στο πάτωμα.

Το ζεύγος Σελένσκυ τρομοκρατήθηκε, φυσικά, από το φοβερό δράμα που έγινε σε λίγες στιγμές μέσα στο σπίτι. Και δεν είχαν συνέλθει ακόμη, όταν ένας άλλος κίνδυνος, πιο άμεσος και τρομερός, παρουσιάσθηκε. Στο δρόμο αντίησαν τα θραεία θήματα μερικά άξιωματικών της κατοχής και σε λίγα άκούσθηκε ο ταγματάρχης που άνοιγε την έξοπορτα.

‘Ο Σελένσκυ, ώχρος, φοβισμένος, δεν ήξερε τί να κάνει, όταν έξαφνα του ήρθε μιά ιδέα. Έβγαλε τον στρατιωτικό του μονόκλ και τον έφόρεσε του πληγωμένου. Μετά του έβαλε το πηλήκιο του και του βούλωσε το στόμα με ένα μαντήλι.

Όταν ο αεροπόρος έπήδησε στον κήπο από το παράθυρο της τραπεζαρίας, το μαντήλι έέφυγε από το στόμα του πληγωμένου, που άρχισε να στενάζει.

Έκείνη τη στιγμή περνούσε από τον διάδρομο ο ταγματάρχης και άκούοντας το βογγητό έμπηκε μέσα.

— Είνε κανένας άρρωστος εδώ; ρώτησε.

Η κυρία Σελένσκυ κατάχλωμη από τον τρόμο, τά είχε χάσει και δεν ήξερε τί να απαντήση.

‘Ο ταγματάρχης έπλησίασε και είδε τον πληγωμένο, το κεφάλι του οποίου ήταν κάτω από το τραπέζι και δεν φαινόταν.

— Είνε ένας τραυματίας, έκανε ή κυρία, που ήρθε...

— Και θελήσατε να μου το κρύψετε, Ε;...

— ‘Οχι, δεν ήξερα... ‘Αλλως τε, κα-

θός βλέπετε, είνε έτοιμοθάνατος.

‘Ο ταγματάρχης ανήσυχος και άναποφάσιτος, έκανε μερικά θήματα μέσα στο δωμάτιο. Έπειτα έπήγε στα μπουφέ, έπήρε μιά μπουκάλα με κονιάκ και ένα ποτηράκι και πήγε να καθήση σε μιά γωνιά του τραπεζιού. Δίπλα του, έαπλωμένος στο πάτωμα, κοιτόταν ο πληγωμένος άξιωματικός.

‘Ο ταγματάρχης άρχισε να πίνη.

Η άγωνία της κυρίας Σελένσκυ ήταν άπερίγραπτη. Κάθε λεπτό που περνούσε ήταν χρόνος γι’ αυτήν. Μιά λέξι μονάχα αν έβγαζε ο πληγωμένος άξιωματικός, που θα είχε λιποθυμήσει φαίνεται, ήταν χαμένη. ‘Ο ταγματάρχης θα την έσκότωνε προτού προφθάση να τη μιά λέξι, να ζητήσει έσθθεια. Και ή άγωνία της έφθασε στο κατακόρυφο, όταν ο πληγωμένος κουνήθηκε λιγάκι και άρχισε πάλι να βογγάη. Εύτυχώς εκείνη τη στιγμή ο ταγματάρχης άδειασε το όγδοο ποτηράκι και δεν έπρόσεξε.

Έπειτα όμως άκουσε τά βογγητά του. Και φαίνεται πως τον έναχλούσαν, γιατί σηκώθηκε, έπλησίασε τον πληγωμένο και του έδωσε μιά γερή κλωτσιά, λέγοντας:

— Θα σκάσης, παληόσκυλο, ή θα σ’ άποτελειώσω με τά σπηρούνια μου;

Και ή σκηνή αυτή έξηκολούθησε επί ένα τέταρτο με άπερίγραπτη άγωνία της γυναίκας. Η Σελένσκυ δεν τολμούσε να άπομακρυνθί και ο ταγματάρχης δεν φαινόταν διατεθειμένος να πάη να κοιμηθί.

— ‘Οραία μου κυρία, της είπε μετά, έλα κάθισε εδώ κοντά μου. Μη φοβάσαι, και δεν πειράζω τις όμορφες κυρίες. Έγώ πειράζω μονάχα τις μωτίλλιες του κρασιού και του κονιάκ...

Η κυρία Σελένσκυ που ζητούσε εύκαιρία για να τον άπασχολήση, πήγε και κάθισε κοντά του, κατά τρόπο ώστε να κρύβη τον πληγωμένο άξιωματικό.

Έν τώ μεταξύ ο ταγματάρχης, μεθύσμενος πιά από το κονιάκ, της έλεγε:

— Έγώ λοιπόν σάς αγαπώ, γιατί μοιάζετε της κόρης μου της Βέρθας. Είνε μόλις είκοσι χρονών, δηλαδή ‘μικρότερη από σάς, αλλά τις μοιάζετε. Την αγαπώ λοιπόν την Βέρθα μου, γιατί είνε καλό κορίτσι και γι’ αυτό αγαπώ και σάς που της μοιάζετε...

Έχω και ένα γυιό, τον Κάρολο, που υπηρετεί και αυτός στον στρατό. Είνε όμορφο παιδί και αγαπάει φοβερά τις γυναίκες. Αυτός δεν πίνει ποτέ του. ‘Ηρθε χθές στο σύνταγμα και μου φαίνεται περίεργο πώς δεν ήρθε ακόμα να με ζητήσει. ‘Ισως να έχη ύπηρεσία άποψε...

Καθώς μιλούσε ο ταγματάρχης, ή χλωμάδα της Σελένσκυ έμεγάλωνε, έως που το πρόσωπο της έγινε πιά άσπρο από το μάρμαρο του τραπεζιού. Μετά έκτρινισε και τά γόνάτα της άρχισαν να τρέμουν.

Έξαφνα, έγινε κάτι το άπροσδόκητο, το τρομερό και φρικώδες.

‘Ο πληγωμένος άνεσηκώθηκε και έβγαλε μιά κραυγή.

Τότε ο ταγματάρχης, που είχε άδειάσει δλη τη μπουκάλα του κονιάκ, έτράβηξε το πιστόλι του, και προτού ή δυστυχισμένη γυναίκα προφθάση να τον έμποδίση, έφύττει μιά σφαίρα στο κεφάλι του ανθυπολοχαγού.

Την ίδια όμως στιγμή άκούσθηκαν πυροβολισμοί στο δρόμο, πόδοβολητό αλόγων, φωνές και σαλπίσματα. Ήταν ή επέλασις των Πολωνών που ήρθαν να άνακαταλάβουν το χωριό τους. ‘Ο ταγματάρχης έξαλλος πήρε το πιστόλι και έ’ωσθηκε το σπαθί του. ‘Αλλά δεν έπρόφθασε να φύγη.

‘Ο Σελένσκυ παρουσιάσθηκε με δυο στρατιώτες και του είπε:

— Κύριε ταγματάρχα, είσθε αιχμάλωτος.

Η κυρία Σελένσκυ κάτι έπιθύρισε του ανδρός της. Και ο αεροπόρος έσπευσε ν’ άπομακρύνη τον ταγματάρχη απ’ εκεί, γιατί δεν έπρεπε να ιδή το πτώμα του παιδιού του, που το είχε σκοτώσει με τά ίδια του τά χέρια.

ΤΖΟΥΛΙΟ ΜΟΛΙΤΖΟ

Λίγο και συχνά γεμίζουν τά πουργιά.

ΓΙΑΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μελεξί Ιστορίας ΚΑΙ Θρύλου

ΛΥΚΟΜΗΔΕΙΑ

Η άστραπή του πόθου που πέρασ’ από την άδολη καρδιά της θελκτικότερης και μικρότερης κόρης του βασιλιά της Σκύρου Λυκομήδους, της θρυλικής Λυκομήδειας, άφησε βαθειά τά ίχνη της ‘παντοδυναμίας του. Από τότε που είδε το νεαρό βασιλόπουλο των ‘Αθηνών, τον ήρωα Θησέα τον λαμπρό σαν τον ήλιο και γλυκό σαν τον ‘Απόλλωνα φονιά του Μινώταυρου, αυτή ή ‘Ανέμων των δουνών της πατρίδος της, ένοιωσε ν’ άνασκίρτη ή παιδική της καρδιά στο όνειρο μιάς έλπίδας που ξεπήδησε από την άισιοδοξία των είκοσι χρονών της.

Περνώτας από την Σκύρο, όταν γύριζε από την ένδοξη έκστρατεία που έκανε στην Κρήτη ο Θησεύς, όπου έσκότισε το άποτρόπαιον τέρας που έτρωγε τις παρθένες των ‘Αθηνών, είχε μαζί του τά θελκτικότερα τρόπαια της περιφημής νίκης του: τά δυο κορίτσια του Μίνως, την ‘Αριάδνη και την Φαίδρα. Χάριν της δεύτερης, έπρόδωσε την πρώτη. Τρελλός με τη Φαίδρα, άδιαφόρησε προς τά κάλλη της Λυκομήδειας. Κι’ όταν εκείνη, στην παραφρά της ζήλειας της, θέλησε να ‘καταστρέψη την όμορφή της αγαπημένης του, ο Θησεύς παρ’ όλγιο θά την έσκότανε. Όταν ή τρικυμία ήρμωσε, έφυγε χωρίς να θελήση να ιδή την μικρή παρθένα, στην καρδιά της οποίας ο ‘Ιδιος, με τά πλάνα του λογιά, είχε σταλάξει τον πόνο του έρωτα.

Όταν έπάψανε να φαίνονται τά δουλνά της πατρίδος της, σβύστηκε στη σκέψι του κι’ αυτή της ή ύπαρξις. Κι’ όμως, λίγο πριν, εκεί στο έρημο μέρος της άκτής, στο μουρμουρητό του κύματος που αγκάλιαζε ήδονικά την άμμουδιά με την άφρισημένη του αγκαλιά, εκεί στην άκρη του άτέλειωτου γαλάζιου τάπητος, που έφρισε μαζί με το όλοδροσο κορμί της Λυκομήδειας, ο άραιός κατακτητής της είχε μεθύσει τη σκέψι με την όπτασις της ευτυχίας που της παρέστανε.

‘Αλλ’ ή έρωτευμένη βασίλοπούλα λησιμόνησε τους θυμούς του, για να θυμάται τά χάδια του. Η έλπίδα του γυρισμού του ριζώθηκε στην ματωμένη ψυχή της, και κάθε μέρα άνέβαινε στο κοντινότερο ύψωμα και με το όνειροπόλο της βλέμμα καρφωμένο προς την διεύθυνση των ‘Ατικών παραλίων, έπερίμενε να ξαναϊδή το κοράβι εκείνου που, χορτασμένος από την αγκαλιά της Φαίδρας, θά ξαναγύριζε να κυλισθί στη φλόγα του πόθου που άνακόχλαζε μέσα της.

Κυλούσαν οι μέρες και το καμίνι που πυρπολούσε την ύπαρξί της, δεν έσβυνε στην διάφνεισι του ψευτικού εκείνου όνειρου, που έδημιούργησε μόνη της. Και κάθε βράδυ έγύριζε σπίτι της σαν μαρμαμένο βλουδι, ν’ άντλήση νέαν άισιοδοξία στην άνάπαυσι και τον ύπνο, για να ξανσνεβή το άλλο πρωί στο δουλναάκι της άναμονής της.

Μάταιες οι συμβουλές των άδελφάδων της και οι θυμοί του πατέρα της. Δεν μπόρουνε να λησμονήση κι’ ούτε τάθελε. Και μιά μέρα, μπήκε σ’ ένα περαστικό καράβι που κατευθυνόταν στην ‘Αθήνα κι’ έφυγε πηγαίνοντας να βρή την άνακούφισι μέσα στον πόνο. Γιατί ήξερε ότι εκεί πέρα θάνοιθε τον πιά βαθύ σπαραγμό, άφου εκείνος αγαπάνε άλλην.

‘Απες, όταν να το είχε σημάδεψει, έπεσε επάνω στο σώμα της. Κι’ εκεί ή Λήδα, άνάμεσα σε δυο καθρέφτες—του νερού που καθρεφτίζει το πρόσωπο των άραιών θνητών—και τ’ ουρανού όπου φεγγόβολουσε ή μορφή των περικαλλών Θεαίων, έρόφησε το ποτήρι της ήδονής.

Όταν ήλθε στο φώς ή ‘Ελένη, ο καρπός του έρωτικού εκείνου πρωινού, έκθαμβη κι’ ή ίδια ή Λήδα, για το έκπληκτικό καλλιτέχνημα, έπίστεψε πως ήταν πραγματικά κύκνος ο θερμός έραστής, κι’ ήταν ο ‘Ιδιος ο βασιλιάς των ανθρών και των Θεών. Γιατί μονάχα από ένα τέτοιο παντέρα — τον Δία—ήταν δυνατόν να γεννηθί ένα τέτοιο παιδί, ή ‘Ελένη, που έγινε ή όμορφιά της, όταν έμεγάλωσε, ή όμορφη της Τρωικής έκστρατείας.

Αυτή την ‘Ελένη, την κόρη του κύκνου, ή όμορφιά της οποίας είχε κάνει να ‘μυζευθούν από δλης της γνωστής οικουμένης τά πέρατα, ένθουσιώδεις θαυμάσται για να γίνουν προσκυνητά της και διεκδικητά ενός χαμογέλιου της. Αυτό το λουλούδι, που φύτρωσε στις όχθες του Εύρωτα, αγαπήσανε κι’ οι δυο άχώριστοι φίλοι, ο Θησεύς κι’ ο Πειρίβους, κι’ ο ‘Ιδιος πόθος γιγαντώθηκε μέσα τους, να την άποκτήσουν.

‘Ο έρωτας ώπλισε τους ήρωικούς νέους με τρελή τόλμη. Κι’ άκατάβλητοι στην έπίδωξι του κοινού των όνειρου, έπήγαν στην Σπάρτη ν’ άρπάξουν την περιζήτητη νύμφη. Η ‘Ελένη είχε δυο άδελφια, τους Δίσκούρους. Φαίνεται πως στη Λήδα άρεσε να όραματίζεται έσπλωμένη στις ανθισμένες όχθες του ποταμού, ότι κατέβαιναν από τον ουρανό έρασται, τότε με την μιά μορφή και τότε με την άλλη. Η φλογερή της ιδιουσγκρασία ζήτουςε παράξενες περιπέτειες, αλλά κατέληγε πάντοτε να πιστεύη, πως ο έραστής άλλαζε μέν μορφή, άλλ’ ήταν πάντα ο ‘Ιδιος. Έτσι, όταν έγέννησε τά δυο άγόρια, είπε πως έπίστευε πως τάχε κάνει με τον Δία. Το ‘Ιδιο παραδεχθήκανε δλοι, Γιατί δλοι την θεωρούσαν άξια να έμπνεύση τον πόθο και στους θεούς, κι’ έτσι κα νεις δεν διετύπωνε την βέβηλη ύπόνοια πως ή ώραία βασίλισσα έδιάλεξε τους συντρόφους της χλοερής κλίνης της μέσα στην ξετρελλαμένη μαζί της νεότητι του βασιλείου της.

Χωρίς να φοβηθούν τους άδελφούς της οι έρωτευμένοι έπιβρομείς, άρπάξανε την αϊθέρια νύμφη, άλλ’ εύρεθσαν σε δύσκολη θέσι, προκειμένου να μοιράσουν την αγάπη της. Την αγαπούσαν και οι δυο, την ποθούσαν και οι δυο τους το ‘Ιδιο, και μιά λύσις ύπήρχε μονάχα, να την πάρουνε γυναίκα και οι δυο.

‘Ο έρωτας όμως δεν παραδέχεται τέτοιους συμβιβασμούς. ‘Ο καθένας την ήθελε για τον εαυτό του, και καταλήξανε να την πάρη εκείνος που θά προτιμούσε

ή ίδια. Όσο για τόν άλλον, αυτός θα πάρηγορευτο με τόν έρωτα της Περσεφόνης, της κόρης του βασιλέως των Μολοσσών, την όποιαν επίσης αγαπούσαν οι δυο φίλοι και σύμμαχοι.

Προκειμένου να διαλέξει η κόρη τού κύκνου, δεν έδωσε. Προτίμησε τόν ώραιο Θησέα, τόν ήρωϊκό κατακτητή των λαών και τών γυναικών και πέρασε μαζί του στιγμές τρελλής εύτυχίας. Γιατί, στο μεταξύ, τόν αγαπήσε.

Και ό έρωτας εκείνος της Δυνάμεως και της Όμορφιάς, έγινε ή αφορμή να νοιώσει νέον σπαραγμό ή Λυκομήδεια, ή ζήλεια όποιας έσκαλριαινε τώρα όλο ένα τήν καρδιά της, και της ένέπνευε τά έκδικητικώτερα σχέδια, χωρίς όμως και να μπορεί να γιάτρευη τήν άρρώστεια που έσάσινξε τήν ψυχή της.

Υποχρέωθηκε ό άλλος έρωτευμένος, ό Πειρίβους, να περιμένη έως ότου, ό φίλος και σύμμαχός του, θα κουραζότανε απολαμβάνοντας τήν άγκαλιά της. Έλένης, και παρηγοριότανε στη σκέψη πως θάδρισκε τή λησμονιά στά όμορφα κάλλη της Περσεφώνης.

Και μιά μέρα πραγματικά, ξεκίνησανε για τήν "Ηπειρο, και πήγανε σ' άνάκτορα τού βασιλιά των Μολοσσών Αϊδωνέως, ή κόρη του όποιου σηνιζόταν πώς ήταν στήν όμορφη ώραιότερη κι' απ' αυτή τήν Έλένη.

Στόν πατέρα που τούς δέχθηκε με κάθε τιμή, άνεκοίνωναν πώς τούς είχε τραδίξει ως εκεί ή φήμη της ώραιότητας της Περσεφώνης και τού δηλώνανε πώς θα ήταν πρόθυμοι να τήν πάρη εκείνος από τούς δυο, τόν όποιον θα προτιμούσε ή κόρη του.

Άλλ' ό Πειρίβους νικήθηκε και δεύτερη φορά.

Η μεγαλοπρεπής κορμοστασιά τού Θησέως, ή άρρενωπή όμορφιά, τό άτέλειό λέμενα κι' ή άκατάβλητη δύναμής του, όλα όσα έδλεπε με τά έκθαμβα μάτια κι' εκείνα που έμαυτε με τήν έρεθισμένη της φαντασία, τήν κάνανε να έρωτευθώ τόν βασιλέα των Αθηνών, και να προτιμήσει αυτόν για άνδρα της.

Ο Πειρίβους, που είχε καταπληγώ με τήν όμορφη της Περσεφώνης κι' είχε νομίσει πως μ' αυτήν θα λησμονούσε τήν Έλένη, έδοκίμασε ζωηρή άγανάκτηση κι' άσυγκράτητο θυμό σ' αυτήν της τή δήλωσι. Άλλ' ό Θησέας τόν καθυσόχασε.

—Δεν σημαίνει τίποτα! τού είπε. Θα τήν πάρω έγώ, και θα τήν δώσω σ' έσένα. Έτσι, θα τήρσω τό λόγο που σου δώσα κι' εσύ θα απολαύσεις τήν κόρη που πόθησες.

Ο φίλος του συνεφώνησε άλλ' ό Αϊδωνέως ύπαιτυβήθηκε τούς σκοπούς τούς, από μυσικά λόγια που τούς ξεφύγανε. Έβαλε και τούς κατασκόπευσαν, και θεβαιώθηκε για τίς έλεγινές του προθέσεις. Δεν είχαν έλθει λοιπόν για μνηστήρες, άλλ' ως άπαγωγείς. Δεν τήν αγαπούσαν, αλλά τήν διαπραγματεύονταν. Δεν τήν θέλανε για γυναίκα, αλλά για έρωμένη ή κόρη του δεν θα γινόταν βασιλίσσα, αλλά σκλάβια. Οά ήταν τό αντίτιμον της ύπηρεσίας που είχε προσφέρει ό ένας στόν άλλον, τό μέσον να λησμονήσώ ό ένας και να μείν ή άλλος έλεύθερος στίς άπολαύσεις του.

Επίσπε τότε και τούς δυο.

Τά άνάκτορά του τά φύλαγε ένα άγριο σκυλί, τόσο έπικίνδυνο, που τό λέγανε Κόλβεο, όπως και τό τρικέφαλο εκείνο που φρουρούσε στόν Αδην. Σ' αυτά τό σκυλί έβριζε ό Αϊδωνέως τόν Πειρίβου και τό τρομερό ζώο τόν κατεσπάραινε και τόν έφαγε. Τόν Θησέα δε τόν έκλεισε στή φυλακή, μέγισος ότου σκεφθή γι' αυτόν ένα τρόπο θανάτου, πιά σκληρόν και πιά άπάνθρωπο. Γιατί αυτός έπρόκειτο να έκ... άλλευθώ, να προδίδω και να πουλήσώ τό ιερώτερο αίσθημα; τόν έρωτα.

Άλλοσσοδμένος μέσα στά σκοτεινά βάθη τής φρικτής φυλακής του ήρωος των Αθηνών, μάταια άνσζητεί τόν τρόπο να βγίη στή ζωή. Η γιγαντιαία του δύναμις είχε άνίσχυρη να σπάσώ τά σίδερα, κι' ή

ήρωϊκή ψυχή του ν' άνδρξή στά έρέδη της γής και της άδεδαιότητος. Σάν να δρίσκειται στόν πραγματικό "Αδην, ζή στό χάος τού σκοταδιού, μέρι του όποιου φθάνουνε οι ύκακες τού Κερέρου που είχε μόν ένα κεφάλι, αλλά τόσο τρομερό, όσο ήταν τά τρία χάλκινα εκείνου που φρουρούσε τά παλάτια τού Πλούτωνος.

Άγωνιά ό Θησέας σ' εκείνα τά σκοτεινά βάθη που ήταν ό δρόμος που έφερε στόν θάνατο, άλλ' αγωνιόσε τό ίδιο στήν παρθενική κάμαρά της, ή θελκτική Περσεφώνη. Ο βασιλιάς της ψυχής της άναστενάζει περιμένοντας τόν Χάρωνα για να τόν περάσώ τό πρσίμι που χωρίζει τούς ζωντανούς από τούς πεθαμένους. Αυτή άφνει τούς στεναγμούς της άπελπισίας της, μάταια προσπαθώντας να βρή τόν τρόπο να τόν γλυτώσει από τό μίσος τού πατέρα της. Και μέσα στήν ξαγούπνια που της φέρουνε τά σκιρτήματα της καρδιάς της, άνσζητεί τόν τρόπο της σωτηρίας του, ίκετευόντας τόν θεό της αγάπης να της δώση τήν δύναμη και έμπνευσι να νικήσώ τό μίσος.

Οι Διόσκουροι, μένεα νέοντες για τήν άρπαγή της αδελφής των, έξεστράτευσαν κατά τών Αθηνών, κι' έφθασαν πρό των τειχών τους, ενώ ό Θησέας δρισκόταν στήν "Ηπειρο.

Δεν έτρόιαζε τώρα τούς έχθρους ή λαίλαψη όδης όρμη τού άκατάβλητου ήρωα. Δεν ένέπνευε τούς φίλους ή γενναϊότης του. Μόνον οι σιμ... νηταις τόν, έλεύθεροι οι έσωτερικοί έχθροί και θαρραλέοι οι έπιδρομείς. Και μαζί με όλα ή παράφορη ζήλεια της έρωτευμένης βασιλοπούλας, της Λυκομήδειας, που πέθαινε κάθε μέρα στήν άπελπισία μιας αγάπης που δεν έπρόκειτο να ίκανοποιηθώ ποτέ.

Μέσα στά σπαραγμό της καρδιάς της, ή κόρη τού Σκυριανού βασιλιά, έτρεφε κάποιο άσβεστο μίσος για τήν όμορφη Σπαρτιάτισσα, που φεγγολούσε κι' άστραφε κι' έσκίαζε με τήν λάμψη της κάθε γυναίκα, κι' έπνιγε στήν ψυχή τού Θησέως κάθε αίσθημα.

Η αίτια της δυστυχίας της τήν τραβούσε κοντά της. Και πασκαλουθώντας τήν αντίζήλω της, ήρεσε πού της άρεσε να πηγαίνη, πώς έζουσε και με ποιά μέσα κατάρθωνε να διατηρή άσβεστη τήν αγάπη τού βασιλιά.

Αν μπορούσε να σκοτώσώ τήν Έλένη θα τό είχε κάμει. Άλλ' έως τότε μάταια είχε ζητήσει να βρή ευκαιρία.

Όταν ό Σπαρτιάτης έφθασαν μπροστά στάς Αθηνάς, ό Μενελάος, ό αντίπαλος τού Θησέως, άρχισε να έξεγειρή τά πλήθη, κατηγορώντας τόν ήρωα πως ήταν τυσανος. Η Λυκομήδεια, ένόμισε πως δοήκε τήν σωτηρία της. Η Έλένη, μη θέλοντας να χωρισθώ από τόν ώραιο άνταγωγέα της, κρύφτηκε, αλλά ή ζήλεια της Λυκομήδειας που τήν παρακολουθούσε πον τού, έπρόδωσε τό καταφύγιό της στούς Διόσκουρους. Και μιά μέρα εκείνοι φύγανε, άσπύ πήρσαν μαζί τους τήν Έλένη και τήν Αϊθρα, τήν μητέρα τού Θησέως, ή όποια όκολούθησε άσπότερα στήν Τροία τήν Έλένη, όταν τήν άπήγαγε ό Πάρις, κι' έλευθερώθηκε άργότερα από τούς άπογόνους του.

Όταν ό "Ηρώνας πήγε στήν "Ηπειρο, ή άσπαρηγόνη Περσεφώνη τούκανε γνωστή τή φυλακή της τού Θησέως, και τόν βοήθησε να τόν βγάλη από τόν Αδην, όπου τόν είχε κλεισμένον ό πατέρας της—προδινόντας του τόν μυστικό διάδρομο της τρομερής φυλακής—και τόν προσέλασε από τά δάντια τού Κέρεου, ποτίζοντας με ναρκωτικό τό φοβερό σκυλί.

Δεν έξήτησε ως άνάλλαγμα τίποτα ή όμορφη κόρη. Κι' οι δυο ήρωες φύγανε, ενώ τούς συνάδευαν οι έρωτικοί στεναγμοί της βασιλοπούλας, που έκλαυε μόν, άλλ' έμωσε και δεν καταράσθηκε εκείνον που πήγε ν' άνταρξή τήν λαρεία της παρθενικής της χαράς, και να σηκώσώ τήν καταιγίδα στά θεία όνειρο των έλπίδων της.

Ο Θησέας έγύρισε στήν Αθήνα, άλλ'

ήταν πλέον άργά. Η Έλένη, ή όνειρεμένη κόρη τού κύκνου, δεν ύπήρχε πιά να τού σκορπίσώ τό φώς στήν ψυχή του. Οι φίλοι του είχαν έξορισθώ, οι έχθροί του κατείχαν τήν αρχή κι' ή μητέρα του έστέ ναζε δούλη στή μακρινή χώρα των Λακεδαιμονίων.

Τόν είχανε προδώσει όλοι, κι' αυτή ή κόμα ή Λυκομήδεια. Είχαν όλοι συνεργασθώ με τούς έχθρους του, κι' εκείνη μαζί, που έλεγε πως τόν αγαπούσε. Ο λαός που τόν έλευθέρωσε και τόν έδόξασε ήταν άδιάφορος πρós τήν δυστυχία του. Κι' αυτός, άπελπισμένος ότι θα μπορούσε να νικήσώ στόν πόλεμο κι' άηδισμένους για τούς άχάριστους, έφυγε για τήν Σκύρο, όπου είχε άπέραντα πατρικά κτήματα.

Ο Λυκομήδης όμως, ό μισοάγριος βασιλιάς τού νησιού, δεν είχε λησμονήσει και δεν θα συγχωρούσε ποτέ τόν άνδρσπο εκείνον, που άναψε, στό πέρασμά του, τήν φλόγα που έκασε τό όμορφότερο και πιά αγαπημένο κορίτσι του. Η άνάμνηση της δαστούσε άσβεστη τή φλόγα τού μίσους του, κι' ή έμφάνισις τού Θησέως έδωσε τήν ευκαιρία να ίκανοποιηθώ τόν τυσανικό πάθο του.

Η Λυκομήδεια, είχε γυρίσει κι' αυτή, ένα έλεγινό συντρίμμι, ύπαρξης άπελπισμένη κι' άξιοδάρκη, και τό ζήτησε, ως μόνη χάρι, τήν έκδική. Έπειδή δεν μπορούσε να υπομείνη περισσότερο τήν τυραννία της άφρότης ζήλειας της. Κι' ό άγριος βασιλιάς της ύποσχέθηκε.

Πήρε μιά μέρα τόν ήρωα κι' άνεδίκαξε σέ ένα ψηλό βουνό κι' άπόκρημνο, για να τού δείξώ τήν έκταση τού βασιλείου του. Κι' ενώ εκείνος δρισκότανε στό χείλος ενός άβυσσάλου κρημού, τόν έσπρωξε πρós τά βάθη του.

Όταν τήν άλλη μέρα, άνθρωποι του πήγανε να πάρουνε τό πτώμα τού Θησέως, έδοκίμασαν τρομερήν έκπληξη. Έχοντας άγκαλιασμένο σφιχτά τό τσακισμένο κορμί του, και τό στόμα της κολλημένο στά αιμόφυρτα χείλη του, ή όμορφη Λυκομήδεια, κοιτόταν νεκρή. Οι πύνοι τού δηλητηρίου που είχε πάρει δεν είχανε σβύσει τό χαμόγελο της χαράς που άνδούσε στά ώχρα χείλη της.

Ευτυχισμένη ότι μπόρεσε τέλος να άνανθώ σ' ένα αϊώνιο σφιχταγκάλισμα με τόν έκλεκτό της καρδιάς της, φανότανε σάν να ίκέτουμε τούς άνθρώπους και τούς θεούς, να μήν τήν άποσπάρουν ποτέ από τήν πεθαμένη αγάπη της...

I. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Η άναδημοσίευσις άπαγορεύεται)

★ Η γυναίκα νοιώθει πάντα κάποιο συναισθημα πείσματος όταν άνακαλώμω ότι αγαπά, αλλά μαθαίνει πάντα μ' εύχρηστίσσι ότι αγαπιέται από κάποιον.

★ Μήν άποφαίνεσαι ποτέ άμέσως για τήν αξία ενός κο... ή μίας γυναίκας. Περίμενε πρώτα να τό κρίν ή κοινή γνώμη και τότε εσύ ύποστήριζε τό αντίθετο. Δεν θα πέσεις έξω.

★ Η γυναίκα είνε ένα όργανο που δοήκε στόν άντρα για τήν εύτυχία του. Αν τό όργανο παραμεληθώ ή ραγίσω, τόν άντρα ποτέ να κατακρίνετε. Τό όργανο είνε πάντα καλό και τίς περισσότερες φορές εκείνος που δεν αξίζει τίποτε είνε τό όργανοπαίκτης.

★ Στήν Αγγλία κατασκευάζονται σήμερα παπούτσια από... φύκια! Μάλιστα, στό Γκαριβερνέ τής Αγγλίας ίδρύθη ή πρώτη διομηχανία που από τά φύκια παράγει μιά ύλη, προσοζιζόμενη πρós κατασκευήν ύποδημάτων, έπίπλων και κάλυμν των σπών των σπιτιών. Πράγματι ύστερα από ελδική έπεξεργασία, παράγεται από τά φύκια δέρμα, καουτσούκ και ύφλο.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Ένα χιονισμένο δειλινό, ό Ιουλιανός Ρεμοντέ, ένας νεαρός αξιωματικός, που είχε μόλις έπιστρέψει από τόν πόλεμο της Κριμαίας, διασχίζει τό δάσος της Βουλώνης, έχοντας κάτω από τό μανδύα του τό παιδί που άπέκτησε από τή Μαργαρίτα ντε Πονταλές, μιά νέα που ό γονείς της δεν θέλουν να τού τή δάσουν, ως σύζυγο, παρ' όλο ότι γνωρίζουν τις σχέσεις του μαζί της. Ο αδελφός της όμως Αντώνιος τόν προφθάνει σέ μιά στιγμή, τόν καλεί σέ μονομαχία και γίνεται ή αφορμή τού θανάτου του. Τό παιδάκι που έκρατούσε κάτω από τό μανδύα του μένει έκτεθειμένο έπάνω στό χιόνι και τό βρίσκει άργότερα ένας γυναιχός, ό μπάρμπα-Ροτάρ, που έχει ένα μικρό κοριτσάκι, τήν Έλιάνα. Λίγο καιρό προητέρως, ό πατέρας της Μαργαρίτας ντε Πονταλές είχε άναγκασθώ να μονομαχήσώ με τόν δημοσιογράφο Ζακελαίν, που τού είχε προσβάλει τήν τιμή του. Τήν τελευταία όμως στιγμή, έλπιούμηνε από τόν τρόπο του. Τότε, ένας από τούς μάρτυρες του, ό στρατηγός ντε Σαβερνύ, παίρνει τή θέση του και μονομαχεί με τόν Ζακελαίν. Η σφαίρα τού τελευταίου τόν βρίσκει στό στήθος).

2ον

Ο Ζακελαίν έπλησίασε με κατεβασμένα τά μάτια.

Ο στρατηγός τόν έκύτταξε επί άρκετή ώρα.

— Καταλαβαίνω τί συλλογίσασθε, κύριε, είπε. Και άκριβώς έπειδή τό έννοώ, είμαι βέβαιος ότι δεν θα άρνηθώτε να κάμετε εκείνο που θα σας ζητήσω.

— Μιλήστε, κύριε, έκαμε ό Ζακελαίν. Σας παρακαλώ όμως να πιστεύσετε ότι άν μπορούσα να προβλέψω...

— Μήν συνεχίσετε, κύριε, διέκοψε ό στρατηγός. Εάν δεν έδέχεσθε να μονομαχήσετε μαζί μου, θα σας προσέβαλλα για να σας έξαναγκάσω... Άλλωστε, ή μονομαχία μας έγινε σύμφωνη με όλους τούς τύπους.

Εσταμάτησε επί μερικά λεπτά και έπειτα έσυνέχισε:

— Δυστυχώς, είμαι άρκετά γνωστός. Κατέχω άνώτερη θέση στό στρατό και γι' αυτό ό θάνατός μου δεν θα παρέλθω άπαράτητος. Αν ή άλήθεια γι' αυτή τή μονομαχία γίνη γνωστή, δεν θα έπιτύχω τό σκοπό για τόν όποιο έμονομάχησα, γιατί ό φίλος μου Πονταλές θα άτιμασθώ. Και αυτό δεν έπιθυμώ να γίνη.

— Αυτός ό άνανδρος δεν είνε αξίος πιά για να τόν υπερασπισθώ, παρηγόρησε ό Μπριάρ.

— Παύσατε, σας παρακαλώ, είπε ό Σαβερνύ. Δεν έπιθυμώ με κανένα τρόπο να κηλιδωθώ ή τιμή του.

Τό βλέμμα τού Σαβερνύ είχε γίνει τώρα άπλανε. Έφανόταν σάν να είχε χαθώ μέσα σέ μιά βαθειά όνειροπόληση...

Εξανόλεπε τή Θηρεσία όπως τήν είχε αγαπήσει, τήν εποχή που ήταν άκόμη νεαρός άνθιπολοχαγός.

Πόσο γοητευτική ήταν, Θεέ μου! Και έπειτα, ξαφνικά, τήν είχε νάσει.

Ο ΝΟΘΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Είχε γίνει σύζυγος τού Πονταλές...

Είχε βοηθήσει άλλοτε τό διομηχανο, έμπιστευόμενος σ' αυτόν όλόκληρη τήν περιουσία του. Τώρα είχε μονομαχήσει για να τού διαφυλάξω τήν τιμή του. Άλλ' ή τιμή τού Πονταλές ήταν και τιμή της Θηρεσίας. Γι' αυτήν είχε κάμει τά πάντα. Θα έθυσίαζε τώρα και αυτή άκόμη τήν ζωή του...

Κατέβαλε τότε, μιά υπέρτατη προσπάθεια για να άνασκηκωθώ.

— Κύριε, είπε, με φωνή που έπροσπαθούσε να τήν κάμη σταθερή, σας μιλάει ένας άνθρωπος που πρόκειται να πεθάνη σέ λίγο. Παίρνω γι' αυτό τό θάρος να μή σας παρακαλέσω, αλλά να σας έκφράσω τις τελευταίες μου έπιθυμίες, που πρέπει να άποτελέσουν διαταγές για σας. Έθλω να συνταχθών διαπρακτικά γι' αυτή τή μονομαχία. Τό πρώτο θα δημοσιευθώ. Θα άναφέρεται σ' αυτό ή μονομαχία μου με τόν κ. Ζακελαίν. Ός αφορμή θα άναγραφώ μιά τυχαία παρεξήγησις. Δεν θα γίνετα κανείς λόγος στό πρακτικό αυτό, για τά γεγονότα που συνέβησαν εδώ. Ο Πονταλές μαζί με τόν κ. Μπριάρ θα άναφέρωνται ως μάρτυρες δικό μου. Είσατε σύμφωνοι;

Ο Μπριάρ, ό Σαβανόν και ό Ρωνκούρ άπήντησαν, κάνοντας μιά καταφατική κίνηση με τό κεφάλι.

Ο Ζακελαίν δεν είχε άπολύτως τίποτε. Ο Πονταλές δρισκόταν σέ άπόσπασσι μερικών δημάτων και έφανόταν ότι δεν είχε συνέλθει άκόμη από τόν τρόπο και τήν παραχή του.

Ο Σαβερνύ είχε σταματήσει τώρα και τ'ό σώμα του είχε γείρει και πάλι πρós τά κάτω.

Ο γιατρός τού έκαμε μιά ένεσι, που τού έπανάφερε τις δυνάμεις του.

— Εμψύχαστε για δυο πρακτικά, είπε σέ λίγο ό Μπριάρ.

— Στό δεύτερο πρακτικό, είπε ό Σαβερνύ, θα άναγράψετε με όλες τις λεπτομέρειες όλα όσα έγιναν κατά τή μονομαχία αυτή. Τό πρακτικό αυτό θα ύπογραφή από όλους και από τόν Πονταλές. Επίσης και από τόν κ. Ζακελαίν. Νομίζω ότι δεν θα μού άρνηθώ αυτή τή μικρή χάρι...

— Οά ύπογράψω με μεγάλη προθυμία, είπαν ταυτοχρόνως σχεδόν οι τρεις μάρτυρες.

— Και έγώ επίσης είμαι πρόθυμος να ύπογράψω αυτό τό πρακτικό, έκαμε ό Ζακελαίν. Φοβόμυαι όμως ότι ό Πονταλές θα άρνηθώ, γιατί έτσι ή τιμή του θα δρίσκειται στά χέρια σας.

— Αυτό και έγώ θέλω, είπε με άδύνατη φωνή ό Σαβερνύ.

— Και τί θα τό κάμωμε αυτό τό πρακτικό; έώτησε ό Ζακελαίν.

— Οά μού τό παραδώσετε. Εάν όμως συμβή να πεθάνω προτού να τό έχετε συντάξει, τότε θα τό δώσετε στόν υιό μου Γεώργιο.

Επιθυμώ όμως να μπορούσα να ζήσω δυο ήμέρες άκόμη... Γιατρέ, δεν είνε δυνατόν να με βοηθήσετε σ' αυτό;

— Έχάσατε μιά όλόκληρη ήμέρα, είπε ό γιατρός, με αυτά τά λόγια σας...

— Και όμως δεν μπορεί να γίνη διαφορετικά... Δεν έτελειώσα, άλλωστε, και πρέπει να συνεχίσω.

— Στρατηγέ, είπε ό γιατρός, μπορεί να ζήσετε όχι μιά μέρα μόνο, αλλά και μιά έβδομάδα, ίσως, άν θελήσετε να ήρεμήσετε. Γι' αυτό πρέπει να σας μεταφέρωμε τό συντομώτερο στό μέγαρό σας...

— Έβιάσθηκα να μιλήσω, γιατί έφοβόμην μήπως πεθάνω, είπε ό Σαβερνύ. Όπωςόποτε, άφού νομίζετε ότι μπόρώ να ζήσω άκόμη, σας άφών έλεύθερο να κάμετε ό,τι θέλετε.

Ο γιατρός έγύρισε πρós τούς μάρτυρες.

— Κύριοι, είπε, ό στρατηγός ντε Σαβερνύ δεν μπορεί να μείν περισσότερο εδώ. Πρέπει να τόν μεταφέρωμε άμέσως στόν κοιτώνα τού.

Εφώνασαν τότε τήν άμαξα τού στρατηγού να πλησιάσώ.

Ο Μπριάρ και ό γιατρός τόν μετέφεραν σ' αυτή.

Ο Σαβερνύ έμοιαζε σάν να ήταν νεκρός.

Τότε μόνον ό Πονταλές έφάνηκε να σνέρεται και να άντιλαμβάνεται τά πράγματα που συνέβαιναν γύρω του.

Απλώς άμέσως τά χέρια του φωνάζοντας πρós τόν Σαβερνύ:

— Άνδρέα! Άνδρέα!

— Άλλά κανείς δεν τού άπήντησε.

Ο δυστυχής έτρεξε τότε κοντά στό άμάξι, που ήταν έτοιμο να άναχωρήσώ και θέλησε να ριχθώ στά πόδια των άλόγων.

— Άλλ' οι μάρτυρες τόν παρεμέρισαν. — Μήπως έπέθανε έξ αίτίας μου ό Σαβερνύ; Άπαντήστε μου λοιπόν, μήπως έπέθανε; έρωτούσε με άγωνία ό Πονταλές.

— Όχι, άπήντησε ό Σαβανόν, αλλά δεν θα άργήσώ να πεθάνω.

— Πρός χάρι μου! έκαμε ό Πονταλές με άπόγνωσι. Πρός χάρι μου!

Οι άλλοι άπεμακρύνθησαν με περιφρόνησι.

Και ό Πονταλές άπέμεινε μόνος στό μέρος αυτό, που είχε ίδη τόν έξευτελισμό και τήν καταιγχή του.

Τότε τά δάκρυα άνέβηκαν στά μάτια του και λυγμό έτάραξαν τό στήθος του.

Δεν ήταν πιά άνθρωπος εκείνη τή στιγμή, άλλ' ένα άξιοθρήνητο ράκος.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

Ο στρατηγός Σαβερνύ έμενε στήν όδό Άμπερ.

Τά τραντάγματα της άμάξης τόν είχαν κόμει να λιποθυμήσώ και όταν έφθασαν στό σπίτι του δεν είχε άκόμη συνέλθει.

Άλλά, λίγη ώρα άργότερα, άνέκτησε και πάλι τις δυνάμεις του.

Στό διάστημα αυτό, ό Μπριάρ είχε τηλεγραφήσει στόν ύπολοχαγό Γεώργιο ντε Σαβερνύ, γυιό τού στρατηγού, που έμενε μαζί με τό σύνταγμα του στίς Βερσαλλίες.

Ο νέος έτρεξε άμέσως στό προσκέφαλο τού πατέρα του.

— Ήταν είκοσι πέντε έτών περίπου, κομψός και με φυσιογνωμία σοβαρή και συμπαθητική. Λίγο καιρό προητέρως, είχε πληγώθώ κατά τόν Κριμαϊκό πόλεμο και είχε τιμηθώ με τόν πολεμικό σταυρό.

Όταν έμπήκε στό δωμάτιο τού στρατηγού, είδε τόν πατέρα του έαπλωμένο στό κρεβάτι του, με τά χαρακτηριστικά άλλοιωμένα και τό πρόσωπό πελιδνό.

Ο Γεώργιος έξέπασσε σέ λυγμούς και έγονάτισε κοντά στήν πατρική κλίνη.

— Πατέρα μου! είπε. Τί έπάθατε λοιπόν; Γιατί έγινε αυτή ή μονομαχία, για τήν όποια ό κ. Μπριάρ μού κάμει λόγο στό τηλεγράφημά του; Ποίος είνε ό άνθρωπος που σας έπληγωσε; Πρέπει να τό μάθω για να σας έκδικήθώ...

— Άλλά μιά άσφικτική σκέψις έκαμε τόν Γεώργιο να σταμάτησώ τή χείμαρρο αυτών των έρωτήσεων. Έγύρισε άμέσως πρós τό μέρος τού Ιατρού, που εύρίσκόταν μέσα στό δωμάτιο και είπε.

— Είνε περιπτώ να κουρασθώ ό πατέρας μου, για να μού τά διηγηθώ όλα αυτά. Γιατρέ, ήσαστε παρών σ' αυτή τή μονομαχία;

— Βεβαίως.

— Τότε μιλήστε μου! Πέστε μου πώς συνέβησαν τά πράγματα...

— Δεν ξέρω τίποτε για τά αίτια της μονομαχίας, άπήντησε ό γιατρός. Είδα μόνο τόν πατέρα σας να πληγώνεται κατά τήν ανταλλαγή τού πρώτου πυροβολισμού.

— Και ποίος ήταν ό αντίπαλος τού

πατέρα μου;
— 'Ο δημοσιογράφος Ζακελαίν.
— Ζακελαίν! Έκαμε ο Γεώργιος. Δεν μου είχε άγνωστο αυτό το όνομα. Τό έχω ιδεί πολλές φορές στις εφημερίδες... Και έχω ακούσει να λένε ότι 'είνε ξιφομάχος και σκοπευτής.
— Αυτός είναι.
— 'Ο Γεώργιος έγύρισε τότε προς τον πατέρα του.
— Τον γνωρίζατε; έρώτησε.
— Ναί, απάντησε ο στρατηγός με σδυμένη φωνή.
— Δεν σάς είχα ακούσει να μιλάτε ποτέ γι' αυτόν.
— Πιθανόν.
— Καί γιατί έμονομαχήσατε μαζί του;
— Είχαμε φιλονικήσει για κάποιο ζήτημα στη λέσχη.
— 'Αλλά δεν πηγαίνεις στη λέσχη, πατέρα μου...
— 'Ο στρατηγός έκατέβασε τὰ μάτια, μη μπορώντας να ύπομειν τὸ έρευνητικό βλέμμα τοῦ γιου τοῦ.
— Γεώργιε, εἶπε, ζητάω μιὰ ὑπόσχεσι ἀπὸ σένα... Δεν πρέπει να μοῦ κάμης λόγο ποτὲ πιά γι' αὐτὴ τὴ μονομαχία.
— Τὸ ὑπόσχομαι, πατέρα.
— Καί κατ' ἄλλο ἀκόμη... 'Εμονομάχησα καὶ ἐπληρώθηκα πολὺ σοδαρα... Θὰ πεθάνω ἴσως. 'Αλλ' ἡ μονομαχία ἔγινε σύμφωνα με ὅλους τοὺς τύπους... Οἱ μάρτυρες βὰ σοὺ τὸ θεβαιώσουν... Θὰ μοῦ ὑποσχεθῇς λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ προκαλέσῃς ποτὲ τὸν κ. Ζακελαίν καὶ ὅτι δὲν θὰ προσπαθῇς γὰρ μᾶθης ποῖα ὑπῆρξαν τὰ πραγματικά αἰτία αὐτῆς τῆς μονομαχίας.
— 'Ο Γεώργιος ἐδίσταξε.
— Σκέψου, παιδί μου, εἶπε ὁ στρατηγός, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία μου θέλησις.
— 'Εσεδάσθηκα πάντοτε τὴ θέλησί σας, πατέρα, ἔκαμε ὁ Γεώργιος. Θὰ τὴν σεβασθῶ καὶ αὐτὴ τὴ φορά.
— 'Η ὑπόσχεσις αὐτὴ ἐφάνηκε νὰ ἀνακουφίξῃ τὸν πληγωμένο.
— Παρέμεινε ἔπειτα ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ σιωπηλός. Στὸ τέλος ἐγύρισε πρὸς τὸν γιὰ τὸ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον με τὸν γιό τοῦ.
— 'Ο γιὰ τὸς ἐβγήκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ δωμάτιο.
— 'Ακουσέ με, Γεώργιε, εἶπε τότε ὁ στρατηγός πρὸς τὸν νεαρὸ ὑπολοχαγό. Ξέρω πὺς δὲν πρόκειται νὰ ζήσω περισσότερο ἀπὸ μερικὰ ὥρες καὶ ἔχω πολλὰ πράγματα νὰ κάμω κατὰ τὸ διάστημα αὐτό. Γι' αὐτὸ καὶ ἔρχομαι κατ' εὐθείαν σ' ἐκεῖνο πού θέλω νὰ σοὺ πῶ... Ποτὲ ὡς σήμερα δὲν ἐζήτησα νὰ μάθω τὸ μυστικὸ τῆς καρδίας σου, περιμένοντας ὅτι θὰ μοῦ τὸ ἔλεγες μόνος σου... Δεν τὸ ἔκαμες όμως... Καὶ τώρα, ἐπειδὴ νοιώθω τὸ θάνατον νὰ με παρितριγυρίζῃ, ἀναγκάζομαι νὰ σοὺ τὸ ζητήσω. Νομίζω ὅτι ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ ἐπρόσεξα πὺς ἡ καρδιά σου δὲν κτυπᾷ πιά ἐλεύθερη... Εἶνε ἀλήθεια αὐτό, Γεώργιε;
— Ναί, πατέρα.
— Καί γιατί δὲν μοῦ ἐμίλησες ὡς σήμερα;
— 'Επερίμενα νὰ πεισθῶ, ἀν τὸ πρόσωπο τῆς ἀγάπης μου ἀνταπεκρίνετο στὸ αἰσθημά μου.
— Καὶ ἐπέισθηκες τώρα;
— 'Οχι ἀκόμη πατέρα. Δεν τολμῶ νὰ τὸ πιστεῦσω...
— 'Ενας ἄνθρωπος πού ἀγαπᾷ δι-σπτάζει πάντοτε, εἶπε ὁ στρατηγός. Νομίζω ὅμως ὅτι ἐμάντευσα τὸ πρόσωπο πού σοῦ ἐνέπνευσε αὐτὸ τὸ αἰσθημά... Εἶνε ἡ Μαργαρίτα ντὲ Πονταλές, κόρη ἑνὸς πα-λίου μου φίλου...
— Ναί, πατέρα!
— Τὴν ἀγαπᾷς πολὺ, παιδί μου;
— Μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου.
— Καί θὰ ἦσαν εὐτυχὲς ἀν ἐγίνονταν σύζυγός σου;
— 'Ω! Πατέρα! 'Αλλά δὲν μοῦ εἶνε δυνατόν νὰ νοιώσω τὴ ζωὴ χωρὶς αὐτή... 'Η σκέψις ὅτι μπορεῖ νὰ τὴν χάσω με κά-νει σὰν τρελλό...
— Καλὰ, παιδί μου, εἶπε ὁ Σαβερνύ. 'Η νέα αὐτὴ θὰ γίνῃ σύζυγός σου!
— Καί ἀν δὲν με ἀγαπᾷ;
— Θὰ σὲ ἀγαπήσῃ με τὸν καιρὸ... Σοὺ ξαναλέω καὶ πάλι ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ θὰ γίνῃ σύζυγός σου... Τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀπασχολῇ πιά.
— 'Ο Γεώργιος δὲν μπορούσε νὰ καταλά-βῃ τὴν ἐσημάναν αὐτὰ τὰ λόγια.
— 'Αλλ' ὁ πατέρας τοῦ ἐσκεπτόταν:
— Τί παράξενη πού εἶνε κάποτε ἡ τύ-χη! 'Αγαπᾷ τὴ Θηρεσία καὶ ὅμως δὲν κα-τάρθασα νὰ τὴν κάμω σύζυγό μου. 'Εγινε σύζυγος ἄλλου, πού συνέβη νὰ εἶνε φίλος μου. 'Εσῶσα τὴν περιουσία καὶ τὴν τιμὴ τοῦ ὀνόματός της, ἀλλ' αὐτὸ θὰ τὸ ἀγνοῖ πάντοτε, ὅπως θὰ ἀγνοῖ ἐπίσης καὶ τὸν ἑρώτά μου. Καί ὁ γιός μου θὰ πάρῃ τὴν κόρη της... 'Ετσι ἡ ἀγάπη μου θὰ ξανα-ζήσει στὴν ἀγάπη τῶν δύο αὐτῶν παι-διῶν... Γιατὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ Μαργα-ρίτα θὰ ἀγαπήσῃ τὸν Γεώργιο... 'Ισως τὸν ἀγαπᾷ ἀπὸ τώρα... Εἶνε νέος, ὥραί-ος καὶ ἔχει ὅλα τὰ χαρίσματα γιὰ νὰ ἀ-γαπήθῃ...
— 'Εκεῖνη τὴ στιγμή, ὁ γιὰ τὸς ἐπρόβαλε στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας. Εἶχε ἀφήσει πολ-λὸ ὥρα μόνον τοῦ τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀνισυ-χούσε.
— 'Αλλὰ τὰ μάτια τοῦ στρατηγοῦ ντὲ Σα-βερνύ ἔλαμπαν καὶ τὰ χαρακτηριστικά του ἦσαν πολὺ ζωηρά.
— Θὰ εἶνε θαῦμα ἀν ζήσῃ, ἐσκέφθηκε ὁ γιὰ τὸς.
— Καὶ συγχρόνως ἐπλησίασε στὸ κρεβά-τι τοῦ.
— 'Ο Γεώργιος ἐβγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ κρῖν τὴ συγκίνησί του.
— 'Εδιδάσαστε τίς ἀποφινές εφημερί-δες; ἐρώτησε ὁ στρατηγός. Μήπως δημο-σιεύουν τὸ πραγματικὸ τῆς μονομαχίας μου;
— Ναί, ἀπάντησε ὁ γιὰ τὸς. Εἶνε ὅ-πως τὸ ὑπεδείχσατε.
— Καὶ συγχρόνως ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μερικὲς εφημερίδες καὶ ἐδιάβασε στὸ Σαβερνύ τὸ δημοσιεύμενο πραγματικόν.
— Καλὰ, εἶπε ὁ στρατηγός. Θὰ σὰς ζητήσω μιὰ χάρι ἀκόμη.
— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς παράσχω κάθε ἐκδούλειον πού θὰ μοῦ ζητήσετε, ἀ-πῆντησε ὁ γιὰ τὸς.
— Πρέπει νὰ ἰδῶ τὸν Πονταλές καὶ τὸν Μπριάρ τὸ γρηγορότερο...
— Θὰ εἰδοποιήσω τὸν Μπριάρ, εἶπε ὁ γιὰ τὸς, ἀλλ' ὁ Πονταλές...
— Τί τοῦ συνέβη; ἐρώτησε παραγμένος ὁ στρατηγός, πού εἶχε φοβηθῇ μήπως ὁ διομήχανος, σὲ μιὰ στιγμή ἀπελπίσας, εἶχε τερματίσει τὴ ζωὴ τοῦ.
— Τίποτε... ἔκαμε ὁ γιὰ τὸς, ἀπεύδον-τας νὰ τὸν καθισχύσασῃ. 'Αλλ' ἀπὸ τρεῖς ἢ τέσσαρες ὥρες ὁ ἀτυχὴς περιφέρεται κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά σας, με τὸ βλέμ-μα ἀγριο καὶ τὴν ὄψι ἀλλόφρονα...
— Συγχρόνως δὲ ἐπλησίασε σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου.
— Εἶνε ἀκόμη κάτω, εἶπε. Οἱ διαβάται τὸν κυττάζουν με περιέργεια, γιατί μοιά-ζει σὰν τρελλός.
— Τὸν δυστυχισμένον! ἔκαμε ὁ στρα-τηγός.
— Πρέπει νὰ ὑποφέρῃ πολὺ, γιατί τὸ πρόσωπό του εἶνε παραμορφωμένο ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἐσυνέχισε ὁ γιὰ τὸς. Κυττά-ζει πρὸς τὸ σπῆτι, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ!... Θεέ μου, πὺς εἶνε! Τὰ ἐνδύ-σματά του εἶνε καταλασπωμένα καὶ ἐ-σμένα καὶ ὁ ἀέρας ἀνεμίζει τὰ μαλλιά του...
— Πραγματικά, ὁ Πονταλές βρισκόταν σὲ κατὰστασι ἀπελπίσας. 'Η ἀγωνία τὸν ἐ-βασάνιζε, γιατί δὲν ἐτολμούσε οὔτε νὰ ρωτήσῃ καν, ἀν ὁ ἄνθρωπος πού τοῦ εἶχε σῶσει τὴν τιμὴ ἦταν ζωντανὸς ἀκόμη ἢ νε-κρός.
— 'Ο στρατηγός ἔκαμε μιὰ μικρὴ κίνησι.
— Γιατρέ, εἶπε, ἀφοῦ εἶνε κάτω, κάμε-τε τὸν κόπο νὰ τὸν εἰδοποιήσετε. Θέλω πολὺ νὰ τὸν ἰδῶ...
— 'Ο ἱατρός ἐτρέψε ἀμέσως καὶ ἐξαναγύ-ρισε ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ, κρατώντας ἀπὸ τὸ χεῖρ τὸν Πονταλές.
— 'Ηταν πραγματικά ὅπως τὸν εἶχε πε-ριγράψει. 'Ο Πονταλές παρέμεινε ὀρθιος

στὴ μέση τοῦ δωματίου, μες κατεδασμένα τὰ μάτια, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ κυττάξῃ πρὸς τὸ κρεβάτι, ὅπου βρισκόταν ὁ τραυματίας.
— Τουναντίον, ὁ Σαβερνύ τὸν ἐκύτταξε με βλέμμα περιφρονήσεως καὶ συμπαθείας συγχρόνως.
— 'Ο γιὰ τὸς ἐβγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀ-φίνοντας μόνους τοὺς δύο φίλους.
— 'Ο Πονταλές, σὰν νὰ ἐπερίμενε τὴν ἀ-ποχώρησι τοῦ γιὰ τὸς, ἐσύρθηκε τότε γο-νατιστὸς ἔως τὸ κρεβάτι τοῦ τραυματίου, ψιθυρίζοντας με σδυμένη φωνή:
— 'Ανδρέα! 'Ανδρέα! Συχώρεσε με!
— Σὲ συγχώρεω, φίλε μου... 'Αλλὰ δὲν μπορῶ νὰ μὴ σοὺ ὑπεθυμίσω ὅτι ἡ φιλία μου ἀπέναντί σου με ἔκαμε νὰ χάσω τὴν περιουσία μου, πρῶτα καὶ τώρα τὴ ζωὴ μου...
— Συχώρεσέ με, 'Ανδρέα, ἐτραύλισε ὁ Πονταλές.
— Σοὺ εἶπα ὅτι σὲ συγχώρω, εἶπε ὁ Σαβερνύ. 'Αλλ' ἔχω μερικὸς ὀρους νὰ θέ-σω στὴ συγγνώμη μου αὐτὴ...
— Μίλησε, 'Ανδρέα! Θὰ δεχθῶ ὅτι δή-ποτε μοῦ ζητήσῃς. 'Εφάνηκα ἀνδρὸς, ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ πιστέψῃς ὅτι ἀν μπο-ροῦσα νὰ σὲ σῶσω με θυσιά τῆς ζωῆς μου, θὰ τὸ ἔκανα χωρὶς κανένα δισταγμό...
— 'Ενα ἑλαφρὸ χαμόγελο ἐφάνηκε στὰ χεῖλῃ τοῦ στρατηγοῦ.
— Δεν με πιστεύεις λοιπὸν, 'Ανδρέα; ἐρώτησε ὁ Πονταλές. Μὲ φαντάζεσαι τόσο χυδαῖο, τόσο ἄνθρωπο;
— 'Ας μὴ μιλοῦμε γι' αὐτὰ τώρα, εἶπε ὁ στρατηγός. Σοὺ εἶπα ὅτι σοὺ παρεχώ-ρησα τὴ συγγνώμη πού μοῦ ζητεῖς. Αὐτὸ πρέπει νὰ σοὺ εἶνε ἀρκετὸ!... 'Αφῆσέ με συνεχίσεις... Σοὺ ὑπεθυμίζω λοιπὸν ὅτι, γιὰ νὰ προσλάβω τὴν καταστροφὴ σου, σοὺ ἔδωκα τὴν περιουσία μου... γιὰ τὴν ὁποία ἐδῶκα τὸν μόνον θά ἐλεγε τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ ὁ γιός μου θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ ὁ γιός μου ἐπὶ λόγῳ μιᾶς μέρας... Δεν ἐπρόφρασε ζήτησῃ λόγῳ μιᾶς μέρας... Δεν ἐπρόφρασε ἀκόμη νὰ διορθώσῃς τὴν οικονομικὴ σου κατὰστασι... 'Ετσι, ἡ περιουσία μου βρι-σκαίνεται πάντοτε στὰ χέρια σου... Πρέπει νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σένα ; 'Οταν θὰ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸ γιό μου; πεθάνω θὰ τὴν ἐπιστρέψῃς στὸ γιό μου;
— 'Αμφιβάλλεις γι' αὐτό, 'Ανδρέα;
— 'Οχι... 'Αλλὰ νομίζω ὅτι ὑπάρχει μιὰ λύσις πού θὰ ἐπιτρέψῃ καὶ σὲ σένα νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ διαχειρίζεσαι τὴν περι-ουσία μου καὶ ἐμένα θὰ με ἐξασφαλίσῃς ἀπολύτως... 'Εχεις μιὰ κόρη, τὴ Μαργα-ρίτα, πού εἶνε ὥραια, κομψή, ἀξιαγάπητη καὶ πού συγκεντρώνει ὅλη τὴν εὐγένεια καὶ τὰ σπάνια προτερήματα τῆς μητέρας τῆς...
— 'Ο Πονταλές ἐκύτταξε με ἀγωνία, προσ-παθώντας νὰ μαντεύσῃ πού ἐπρόκειτο νὰ καταλήξῃ ὁ στρατηγός.
— 'Η Μαργαρίτα, ἐσυνέχισε ὁ Σαβε-ρνύ, βρίσκεται τώρα σὲ ἡλικία γάμου... Μή-νυ, βρίσκεται τώρα σὲ ἡλικία γάμου... Μή-πως ἔχεις δώσει τὸ λόγο σου σὲ κανένα;
— 'Οχι, ἀπάντησε ὁ Σαβερνύ.
— Δεν νομίζεις ὅτι θὰ μπορούσε νὰ ἀ-γοπήσῃ τὸ γιό μου... Τὸ Γεώργιο;
— 'Ενα χαμόγελο ἐφώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ Πονταλές.
— Μήπως τὸν ἀγαπᾷ; ἐρώτησε με ἀ-γωνία ὁ Σαβερνύ, πού εἶχε ἐρμηνεύσει αὐ-τὸ τὸ χαμόγελο σύμφωνα με τίς ἐνδόμυχες ἐπιθυμίες του.
— Δεν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ Πονταλές. 'Η Μαργαρίτα τὸν βλέπει με πολλὴν χαρὰ καὶ μιλάει γι' αὐτὸν με συμπα-θεία καὶ συγκίνησι... 'Ισως νὰ τὸν ἀ-γαπᾷ...
— Τὰ λόγια αὐτὰ καθυσχύασαν τὸν Σα-βερνύ.
— 'Εφανταζόταν ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὅχι ὅτι ζήτοῦσε τὴ Μαργαρίτα γιὰ τὸ γιό τοῦ, ἀλλ' ὅτι ζήτοῦσε ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ τῆς Θηρεσίας, τὸ μεγάλο καὶ μοναδικὸ ἑρώτα τῆς ζωῆς του.
— Μὲ φωνὴ πού ἐπάλλετο ὑπὸ τὴ συγκί-νησι, εἶπε:
— 'Ο Γεώργιος τὴν λατρεῖ... Θέλεις νὰ γίνῃ σύζυγός του;
— 'Η κόρη μου θὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ γιου τοῦ! ἀπάντησε ὁ Πονταλές, με βα-ρεὶα καὶ ἐπίσημη φωνή.
— Θεέ μου! ἔκαμε ὁ πληγωμένος, δὲν με νοιάζει τώρα ἀν θὰ πεθάνω. 'Η ἀπάντη-

σίς σου, Πονταλές, με κάνει εὐτυχισμένο.
— 'Εφαντασθήκες λοιπὸν ὅτι μποροῦ-σα νὰ ἀρνηθῶ;
— 'Οχι. 'Αλλ' ἀν ἡ κόρη σου ἀγαπᾷ ἄλλον;
— Εὐτυχῶς δὲν συμβαίνει αὐτό.
— Τότε, εἶπε ὁ Σαβερνύ, ἐξοφλεῖς ὅλα τὰ χρεῖ σου ἀπέναντί μου. Δεν μὴ ὀφεί-λεις ἀπολύτως τίποτε... 'Αλλὰ θὰ ἐκτελέ-σῃς τὴν ὑπόσχεσί σου ;... Ποῖα ἐγγύησι ἔχω γι' αὐτό;
— Σοὺ τὸ ὀρκίζομαι, 'Ανδρέα!
— 'Αλλοῖμονον! Δεν μπορῶ νὰ πιστέ-ψω πιά στὸν ὄρκο σου. 'Η σημερινὴ διά-γωγὴ σου με ἔκαμε νὰ μὴ μπορῶ νὰ σοὺ ἔχω καμμιὰ ἐμπιστοσύνη... Νομίζω ὅτι ἔ-χω τὸ δικαίωμα νὰ σοὺ μιλῶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, γιατί πεθαίνο πρὸς χάριν σου... 'Α-ναγκάζομαι λοιπὸν νὰ πάρω μερικὲς προ-φυλάξεις, πού δὲν θὰ σοὺ ἐπιτρέψουν νὰ λοημονήσῃς ποτὲ τὸν ὄρκο σου καὶ πού συγχρόνως θὰ ἐξασφαλίσουν τὴν εὐτυχία τοῦ γιου τοῦ.
— 'Ο Πονταλές εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι.
— 'Εγὶνα ἄξιος τῆς δυσπιστίας σου, εἶπε. Δεν θέλω νὰ φανῇς περισσότερο γε-νναῖος, ἀπὸ ὅτι ἐφάνηκες ὡς σήμερα... Θὰ δεχθῶ ὅλους τοὺς ὀρους σου... δὲν ἔ-χεις παρὰ νὰ μιλήσῃς... Κάθε ἐπιθυμία σου θὰ εἶνε γιὰ μένα διαταγή... 'Αν συμ-βῇ νὰ πεθάνῃς, θέλω νὰ μίμῃς ἡσυχῶς ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτό, ὅτι ἐξησφάλισες τὴν εὐτυχία τοῦ γιου τοῦ.
— 'Ακουσε λοιπὸν ποῖα εἶνε ἡ ἀπόφα-σίς μου, εἶπε ὁ Σαβερνύ. Οἱ ἀποφινές εφη-μερίδες ἐδημοσίευσαν τὸ πραγματικὸ τῆς μο-νομαχίας...
— Θεέ μου! ἔκαμε ὁ Πονταλές. 'Εχα-σα λοιπὸν γιὰ πάντα τὴν τιμὴ μου!
— Καθόλου! εἶπε ὁ Σαβερνύ. Δεν ἔ-χεις παρὰ νὰ διαβάσῃς...
— Καὶ τοῦ ἔδειξε τίς εφημερίδες, πού ὁ γιὰ τὸς εἶχε ἀφήσει κοντὰ στὸ προσκέφα-λό του.
— 'Ο Πονταλές ἐπῆρε στὰ χέρια του αὐτὲς τίς εφημερίδες καὶ τίς ἐδιάβασε με νευρι-κότητα.
— Τὸ πραγματικὸ τῆς μονομαχίας ἦταν ὁ-μοιο με ἄλλα, πού ἐδημοσίευσαν στὴν ἴδια στήλῃ.
— 'Ιδοῦ τί περιεῖχε:
«'Ενεκα ζωηροτάτης ξηρίας μεταξὺ τοῦ κ. Ζ. καὶ τοῦ στρατηγοῦ ντὲ Σ... (οἱ ἐφη-μερίδες ἀνέγραψαν μόνον τὰ ἀρχικὰ ψηφία τῶν ὀνομάτων) ἀπεφασίσθη μονομαχία με πιστόλι, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ αὐριο στὸ δάσος Σόβιλ καὶ στὴ θέσι πού λέγεται «Σταυρο-δρόμι τοῦ Βασιλέως». Οἱ ἀντίπαλοι θὰ ἀνταλλάξουν δύο πυροβολισμούς, ἀπὸ ἀ-ποστάσεως εἰκοσι δημάτων.
Διὰ τὸν κ. Ζ...
Σαβανόν
Ρωνκούρ
Διὰ τὸν στρατηγὸν ντὲ Σ...
Πονταλές
Μπριάρ
«Συμφώνως πρὸς τὰ ἀποφασισθέντα μεταξὺ τῶν μαρτύρων, οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐ-μονομάχησαν σήμερον τὴν 11 'Ιουλίου, τὴν 7ην π.μ., στὸ «Σταυροδρόμι τοῦ Βασιλέ-ως». 'Οταν ἐδόθη τὸ σύνθημα, ἐπυροβολή-σαν καὶ τοῖς ἑκατὸν καὶ ὁ στρατηγός ντὲ Σ... ἐπληρώθηκε στὸ στήθος.
Διὰ τὸν κ. Ζ...
Σαβανόν
Ρωνκούρ
Διὰ τὸν στρατηγὸν ντὲ Σ...
Πονταλές
Μπριάρ»
«'Αθροῦς ἰδρῶς περιέλουσε τὸ πρόσωπο τοῦ Πονταλές.
— 'Αλλά... ἔκαμε, αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ ἄλη-θεια.
— Τὴν ἀλήθεια δὲν θὰ τὴν μάθῃ κανεὶς ποτὲ, εἶπε ὁ Σαβερνύ. 'Εγὼ θέλησα νὰ συνταχθῇ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ πραγματικόν.
— 'Ανδρέα, ἡ καλωσύνη σου δὲν εἶχε ὁ-ρία. Θέλεις λοιπὸν νὰ με κάμῃς νὰ πεθάνω ἀπὸ ντροπὴ;
— Δεν εἶμαι τόσο καλὸς ὅσο φαντάζε-σαι, Πονταλές, εἶπε ὁ Σαβερνύ. Παρήγγει-λα νὰ συνταχθῇ ἐπίσης ἕνα ἄλλο πραγμα-τικόν, στὸ ὁποῖο νὰ ἀναφέρονται τὰ γεγονό-

τα ὅπως σπνέδθησαν.
— 'Α! ἔκαμε ὁ Πονταλές, τρομαγμέ-νος.
— Τὸ πραγματικὸ αὐτὸ θὰ ὑπογραφῇ ἀπὸ ὅλους ὅσοι παρέστησαν σ' αὐτὴ τὴ σκηνὴ καὶ ἀπὸ σένα ἐπίσης καὶ θὰ ἀναφέρῃ τὴν ἀνάνδριά σου.
— Καὶ τί θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ τὸ πρακτι-κόν, 'Ανδρέα; ἐρώτησε ὁ Πονταλές, πού εἶ-χε χάσει τελείως τὸ χρῶμα του.
— Τὸ πραγματικὸ αὐτὸ θὰ συνταχθῇ εἰς διπλοῦν. Καθένα ἀπὸ τὰ δύο ἔγγραφα θὰ τοποθετηθῇ μέσα σὲ φάκελλο καὶ θὰ σφρα-γισθῇ. Τὸ ἕνα θὰ τὸ δώσω στὸ γιό μου κί στὸ φάκελλο θὰ γράψω τὴ φράσι:
«Νὰ καὶ χωρὶς νὰ διαδασθῇ, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου σου με τὴ Μαργαρίτα».
— Καὶ τὸ ἄλλο; ἐρώτησε ὁ Πονταλές.
— Τὸ ἄλλο θὰ τὸ παραδώσω στὸ Μπρι-άρ, με τὴν ἐξῆς ἐπιγραφή:
«Νὰ καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τοῦ υἱοῦ μου Γεωργίου με τὴ Μαργαρίτα ντὲ Πον-ταλές. 'Εάν ὅμως ἡ Μαργαρίτα γίνῃ σύζυ-γος ἄλλου, ἐκτὸς τοῦ Γεωργίου, νὰ δημο-σιευθῇ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τῆς σ' ὅλες τίς εφημερίδες».
— 'Ο Πονταλές εἶχε καταλάβει τώρα ποῖο ἦταν τὸ σχέδιο τοῦ Σαβερνύ.
— 'Αλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. 'Ενας στεναγμὸς ἐξέφυγε μόνον ἀπὸ τὴ χεῖλῃ τοῦ καὶ ἐκατέ-δωσε περισσότερον τὸ κεφάλι.
— Δεν ἀπαντᾷς λοιπὸν τίποτ; ἐρώτη-σε ὁ Σαβερνύ.
— Ἀνὲ ἔχω τίποτε νὰ ἀπαντήσω, εἶπε ὁ Πονταλές. Σοὺ εἶπα ὅτι ἔχω κάμω ὅτι δή-ποτε μοῦ ζητήσῃς... Σὲ θεβαῖω ὅμως ὅτι ἡ τιμωρία πού μοῦ ἐπιβάλλεις εἶνε πολὺ σκληρὴ. Θὰ δώσω τὴν κόρη μου ὡς σύζυγο στὸ γιό σου, γιὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω καὶ ἐπειδὴ ὁ Γεώργιος εἶνε ὁ σύζυγος τὸν ὁποῖ-ον ἐγὼ καὶ ἡ Θηρεσία ἀνειροπολούσαμε πάντοτε γιὰ τὴ Μαργαρίτα. Γιὰ νὰ μὴ σοὺ ἀπομεινῇ δὲ καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ ὅτι θὰ ἐκτελεσθῶν οἱ ἐπιθυμίες σου, θὰ ὑπο-γράψω τὸ πραγματικὸ αὐτὸ τῆς κατασχίνης καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ μου. Θὰ ἐπιθυμοῦσα μόνον νὰ ἐξαφανίσω αὐτὴ τὴν ὑπογραφή με ὅλο τὸ αἷμα μου!
— 'Ο στρατηγός ἔκαμε ἕνα ἄργον κίνημα με τὸ κεφάλι, πού ἐσημάνει:
— Εἶνε πολὺ ἄργα πιά!
— 'Ο Πονταλές δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο.
— 'Εσύρθηκε ἕνα δῆμα ἀκόμη καὶ ἐφίλησε τὸ νέρι τοῦ στρατηγού.
— 'Επειτα, ἐσηκώθηκε ἐπάνω καὶ ἐβγήκε ἀδούδα ἀπὸ τὸ δωμάτιο.
— Παρὰ τὰς προβλέψεις τοῦ γιὰ τὸς, ὁ τραυματίας ἐφάνηκε ὅτι συνήρχει τίς ἐ-πόμενες ἡμέρες. 'Ο ἰσχυρὸς ὀργανισμὸς τοῦ κατέβαλε μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ ἀντιδράσῃ ἐναντίον τοῦ θανάτου, πού παρεμύνησε πλάι στὸ προσκέφαλό τοῦ.
— 'Αλλ' ὁ γιὰ τὸς, παρ' ὅλη αὐτὴ τὴ φαι-νομενικὴ καλύτερεσι, δὲν διατηροῦσε καμ-μιὰ ἐλπίδα.
— Ἐπῆθε στρατιωτικὸς, ἔλεγε στὸ Γεώρ-γιο, κάθε φορά πού ἐκείνος τὸν ἐρατοῦσε. Δεν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σὰς ἐνθαρρύνω με μιάταιες ἐλπίδες, νὰ νὰ σὰς ———γορήσω. 'Ο πατέρας σας δὲν μπορεῖ νὰ θεραπευθῇ. Οἱ ἡμέρες πού εἶνε μετρημένες.
— Καί, πραγματικά, ὁ γιὰ τὸς δὲν εἶχε ἀ-πατηθῇ στὴς προβλέψεις του. 'Εννοοῦσε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ καλύτερεσις αὐτὴ ἦταν μιὰ τελευταία παραχώρησις τοῦ θανάτου πρὸς τὸν ἄνθρωπο, πού τὸν εἶχε πάρει κί ὅλας ἀπὸ τὴν ἐξουσία του.
— 'Ο Σαβερνύ ἐπωφελήθη ὅμως ἀπ' αὐτὴ τὴν τελευταία προθεσμία πού τοῦ παρείχε-το, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴ μερίμνα τοῦ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τοῦ γιου τοῦ.
— 'Ολοκληρὴ ἡ σκέψις τοῦ ἀρωασιθήκε σ' ἕνα μόνον σημείον: τὴν εὐτυχία τοῦ Γεωρ-γίου.
— Προσεκάλεσε λοιπὸν στὸ σπῆτι τοῦ τοὺς μάρτυρες, τὸν Ζακελαίν καὶ τὸν Πονταλές.
— 'Οταν ὅλοι συνεκεντρώθησαν γύρω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ, ὁ Σαβερνύ ὑψηλότερεως τὸ ἀκούουτο πραγματικὸ στὸ Μπριάρ.
— 'Ο ὑπογράφοντες πιστοποιοῦμε τὴν ἀ-λήθεια τῶν ἐξῆς γεγονότων:
«Στὴς 7 π.μ. τῆς 11ης 'Ιουλίου, ὁ κ. Ζακελαίν μεσίτης τοῦ Χρηματιστηρίου καὶ

ΜΙΑ ΣΟΒΑΡΑ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΙ ΘΑ ΣΥΝΕΒΑΙΝΕ

ΑΝ...;

— 'Ο ἄνθρωπος εἶνε σοφός.
Εἶναι τὸ μόνον ὃν ἐπὶ τῆς γῆς, πού ἔχει ἐγκέφαλο καὶ σκέπτεται.
— 'Αλλὰ ἡ γῆ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ζῶα διαφόρων ειδῶν. Δεν εἶναι μόνον ὁ ἄν-θρωπος στὴ γῆ, εἶναι καὶ οἱ κροκόδει-λοι, τὰ σκυλιά, οἱ γάτες καὶ ἄλλα ζῶα, καὶ ἀν ἡ φύσις ἀντὶ νὰ δώσῃ στὸν ἄν-θρωπο τὴν ἱκανότητα νὰ σκέπτεται, τὴν ἔδινε σὲ ἕνα ἄλλο, οἰοδότην ζῶο, τί θὰ γίνονταν ὁ ἄνθρωπος;
— 'Αν, λ.χ., ἀντὶ τοῦ λογικοῦ ἄνθρω-που, εἶχαμε τὸ λογικὸ ἄλογο;
— Τὸ ἄλογο θὰ ἔκανε ὅτι ἀκριβῶς κά-νουμε καὶ μεις, ἀλλὰ με τὴν ἀπομὴ τῆς δικῆς του. Θὰ ἐφεύρισκε τὸ τραῖνο λ.χ., ἀλλὰ τὸ τραῖνο θὰ εἶχε μιὰ διαφορετι-κὴ ὄψι, θὰ ἦταν τραῖνο γιὰ ἄλογα, με θέσεις γιὰ ἄλογα.
— 'Ο ὑπῆρχον ἄλογα ἐξυπνα καὶ ἄλο-γα κουτὰ, ἄλογα ἀρχιτέκτονες καὶ ἄ-λογος θυρωροί.
— Τὰ ἄλογα θὰ δημιουργοῦσαν ἐπίσης τὴ μόδα, θὰ ἔβφαν τὰ χεῖλῃ τους, καὶ θὰ ἔκαναν περμανάντ. Εἶναι σχεδὸν βέ-βαιο ὅτι θὰ ἐφεύρισκαν καὶ τὰ κουστού-μια τοῦ μπάνιου καὶ τίς βραδυνές τουα-λέττες.
— Τὸ καλοκαίρι θὰ γέμιζαν οἱ πλᾶξ ἀπὸ κομψὰ ἄλογα καὶ φοραδίστρες... Πολλὰ ἄλογα θὰ ἐπιδίδονταν στὸν κινηματο-γράφο καὶ θὰ γίνονταν ἀστέρες. Θὰ εἶ-χαν μιὰ δική τους Γκρέτα Γκάρμπο, μιὰ Μαργερίτα Ντῆλντριχ, ἕναν Ραμόν Νεβάρο, ἕναν Ρόμπερτ Ταϊλὸρ.
— Καὶ μετὰ θὰ στεκόμαστε καὶ θὰ κυττάζαμε τ' ἀφεντικά μας, με σδυμέ-νο βλέμμα, χωρὶς λογικὴ καὶ δὲ ἀφι-νόμαστε νὰ μὰς σέρνουν στοὺς σταύ-λους γιὰ νὰ τρώμε ἄχυρο.
— Καὶ θὰ μὰς φροντίζε ἡ 'Εταιρία Προ-στασίας τῶν Ζώων... Εὐτυχῶς πού δὲν ἐγίναν τὰ πράγματα ἔτσι.
— 'Η φύσις ἐπρότιμισε ἐμᾶς, γιατί τὸ σχῆμα τοῦ σώματός μας προσαρμόζε-ται καλύτερα στοὺς σκοπούς της.
— Γιατὶ, ἀλήθεια, ἕνα ἄλογο, πὺς θὰ ἔκανε γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν ὀμπρέλλα του μιὰ μέρα βροχής;
B.METZ.

— συντάκτης οικονομολογικῶν εφημερίδων καὶ δελτίων, ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσῃ στὸ «Σταυροδρόμι τοῦ Βασιλέως» τοῦ δάσους Σόβιλ, με τὸν κ. ντὲ Πονταλές, διομήχανο-ν τῆς τιμῆς τοῦ κ. ντὲ Πονταλές εἰς προσέβλη-σὴ ἀπὸ τὸν κ. Ζακελαίν, διὰ τοῦτο δὲ ὁ πρῶτος ἐζήτησε ἱκανοποίησι ἀπὸ τὸν δεύ-τερον. 'Ὡς ὅπλον ἐξελέγη τὸ πιστόλι, ἐπει-δὴ ὁ κ. Πονταλές ἀγνοοῦσε τὸ χειρισμὸ τοῦ ξίφους.
— 'Οταν οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐστάθησαν ὁ ἕ-νας ἀπέναντί τοῦ ἄλλου καὶ ὁ κ. ντὲ Σα-βερνύ, πρῶτος μάρτυς, ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τοῦ πυροβολισμοῦ, ὁ κ. ντὲ Πονταλές κατέπεσε κάτωχρος καὶ ἐλιποθύ-μησε ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ μάρτυ-ρος προσεπάθησαν τότε νὰ καταπραῖνουν τὴν ταραχὴ τοῦ.
— 'Οταν συνήλθε, ἐταποθέτησαν καὶ πᾶ-λι στὰ χέρια τοῦ τὸ πιστόλι. 'Αλλ' ὁ κ. ντὲ Πονταλές ἐλιποθύμησε γιὰ δεύτερη φο-ρὰ. Οἱ μάρτυρες ἀντελήθησαν ὅτι σ' αὐτὴ τὴν κατὰστασι ἦταν ἀδύνατον νὰ μονομα-χήσῃ.
— 'Ο κ. Ζακελαίν ἐπρόφερε τότε μερικὰς λέξεις με τίς ὁποίας ἔβλεπε τοὺς μάρτυρες τοῦ κ. ντὲ Πονταλές. Διὰ τοῦτο ὁ στρατη-γός ντὲ Σαβερνύ ἐδῆλωσε ὅτι ἀνελάμβανε νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν φίλο του.
— 'Η μονομαχία διεξήχθη μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, μετὰξὺ τοῦ κ. Ζακελαίν καὶ τοῦ κ. ντὲ Σαβερνύ.
— ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ. 'Η συνέχεια.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Μάιος!... Η εποχή της άνοιξης, του έρωτος και των λουλουδιών. Η εποχή που η φύσις ζυπνίζει από τον μακρό χειμώνα, λήθαργό της και ξαναζωντανεύει, πλούσια σε χυμούς και πλημμυρισμένη από ευωδίες... Η πολύχρωμη και φανταχτερή φορεσιά της απλώνεται παντού και τα λουλούδια από τα οποία είναι καμωμένη,

Το Μάη μήνα φαίνονται
σε νεύο γαμπρού κεφάλι,
Σε παντρεμένη μάγουλο,
σε κοριτσιού στηθάκι,
σε χήρας το προσκέφαλο,
νυχτούν και ημερώνουν,

όπως λέει ένα παλιό δημοτικό τραγουδάκι...

Η αρχή του εορτασμού της Πρωτομαγιάς χάνεται μέσα στα βάθη των χρόνων. Όλοι οι λαοί και όλες τις εποχές έωσαν πάντα τη μεγάλη εορτή της άνοιξης, που μια παλιά παράδοση την έποθεσε για μας τους Ευρωπαίους την πρώτη του Μαΐου.

Αλλά παρόμοιες εορτές, που συμπίπτουν κατά την ίδια περίοδο χρονική περίοδο, γίνονται στην Ασία και στα βάθη της Αφρικής, στην Κίνα και στην Ιαπωνία, στην Αυστραλία και τις άκτες της Νοτίου Αμερικής.

ΣΤΗ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΚΙΝΑ

Αξιοσημείωτη είναι η περιγραφή που μας άφησε εις παλαιός περιηγητής του 17ου αιώνα, για την «εορτή της άνοιξης», που γίνεται ακόμη και σήμερα στην Κίνα, κατά τις τελευταίες ημέρες του Απριλίου.

Αντίθετα προς ό,τι συμβαίνει στην Ευρώπη, η εορτή της άνοιξης περιβάλλεται στην Ασία με θρησκευτικό χαρακτήρα και συνδυάζεται με την ανάμνηση της «ανάληψης στους ουρανούς» της θεάς Μαν—Τί.

Το σπήλαιο που έχρησιμυνε ως κατοικία της θεάς, όταν ακόμη έζωσε μεταξύ των ανθρώπων βρίσκεται σ' ένα ψηλό και απόκρημνο βουνό, όπου η ανάσας είναι πολύ δύσκολη.

«Ατελείωτες σειρές από προσκυνητάς, γράφει ο παλιός περιηγητής, ανέβαιναν επί ημερες στον ανηφορικό αυτό δρόμο, σοβαροί, σιωπηλοί, αγαλματένιοι. Αλλά όταν έφθαναν στη βάση του σπηλαίου, έμπρός στον πελώριο δράκοντα που φυλάει εκεί, τα πρόσωπα όλων αυτών των ανθρώπων, που ήταν ως πριν σφιγμένα και σκυθρωπά, αναγάλιαζαν ξαφνικά, όπως ο καλός χριστιανός που θα έπερνούσε την θύρα του Πηραδείου.

Οι ιέρειες της θεάς, που ανήκαν όλες στις μεγαλύτερες οικογένειες της Κίνας, έπερίμεναν εκεί τους πιστούς και τους έρριαν με άνη, κομμένα από τον «Πηραδείο της Μαν—Τί», όπως αποκαλείται ο κήπος της θεάς, που βρίσκεται σ' ένα γειτονικό οροπέδιο.

Κάθε πιστός που μπαίνει μέσα στο σπήλαιο έχει το δικαίωμα να απευθύνει τρεις ευχές στη θεά. Εκείνη τότε θα πραγματοποιήσει τη μία από αυτές μέσα στο νόνο.

Μετά την έξοδο στο σπήλαιο, οι πιστοί κατεβαίνουν στο μοναστήρι του «Θείου Δρόκου», όπου ζουν πάντοτε έβδομηντά μοναχοί. Το μοναστήρι αυτό απλώνεται σε μια πελώρια έκταση και μπορεί να περιλύσει περισσότερα από τρεις χιλιάδες πρόσωπα. Αλλά και έξω από το μοναστήρι, υπάρχουν αναρίθμητες μικρές σκηνές, που οι κάτοχοί των ένοικιάζουν για ένα μικρό σάκο με ρύζι, ή για μερικούς κηπούς.

Εκεί οι προσκυνητάι περιμένουν τον έρχομό της άνοιξης, που γίνεται σύμφωνα με την παράδοση, τη στιγμή που κοιδώς που εμφανίζεται η σελήνη στον τρίτου μηνός του έαρος — που συμπίπτει με τον δικόν μας Απρίλιο—στην στιγμή δηλαδή που η σελήνη γυρίζει προς τη γη ολόκληρο το πρόσωπό της. Εκείνος που θα μπόρεση να ξεχωρίσει τη στιγμή αυτή, μπορεί να ανεβεί βέβαιος ότι όλες οι ευχές του θα εκπληρωθούν.

Και ο παλιός περιηγητής καταλήγει:

«Παρόμοια μαζί με αυτό το πλήθος και σε μια στιγμή είδα όλους γύρω να γέρνουν προς το έδαφος και να ψιφίζουν μερικά ακατάληπτα λόγια. Νομίζω πως τη στιγμή για. Νομίζω πως τη στιγμή αυτή διετύπωσα κι' εγώ κάποια ευχή. Αλλά η ευχή αυτή δεν εκπληρώθηκε. Ίσως γιατί δεν είστε να ότι θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί...»

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΖΑΦΕΙΡΗ

Στην αρχαία Ελλάδα, ή έορτή των Άνθεσθρίων ήταν κάτι παρόμοιο με τη σημερινή Πρωτομαγιά, με τη διαφορά, ότι εγινόταν λίγο προηγουμένως. Ο παλιός μύθος του Άδωνιδος, που πεθαίνει και ανασταίνεται είναι ακόμη μια μορφή του του έορτασμού, που είχε περιβληθεί μ' ένα χαρακτηριστικό και συμβολικό.

Μια επιβίωση αυτού του μύθου βρίσκει κανείς ακόμη και σήμερα στα χωριά της Ηπείρου.

Στη Βίτσα του Ζαγορίου, έξω από τα κορίτσια παίζουν την Πρωτομαγιά το Ζαφείρι. Ζαφείρης δεν είναι άλλος από τον παλιό Άδωνι. Ένα χορτάσι ξαπλώνεται κάτω στο έδαφος και προσποιείται ότι πεθαίνει. Οι φίλες της τότε, τη περιτριγυρίζουν κλαίγοντας, σπινθίζουν με λουλούδια και νοούν το χαμό της. Έπειτα, μια στιγμή, το πεθαμένο χορτάσι ανασταίνεται και τινάζει επάνω ανάμεσα από τα σπινθίζοντα λουλούδια που το σπινθίζουν.

Σε μερικά μέρη της Πελοποννήσου επίσης φτιάχνουν ένα ανθρώπινο όμοιομα και το θάβουν μέσα στη γη, συνδυάζοντας την ταφή του με μοιρολόγια. Αυτό γίνεται αποδράς την παραμονή της Πρωτομαγιάς. Το άλλο πρωί, ξεθάβουν το όμοιομα αυτό, αλλά, στη θέση του, χάρις σε μια μικρή ταχυδακτυλουργία, εμφανίζεται ένα χαριτωμένο κορίτσι, σπινθισμένο με πολύχρωμα λουλούδια, που τραγουδάει το ποσά

γούδι του Μάη και μοιράζει σε όλους από ένα λουλούδι, παίρνοντας το μέσα από ένα κάιστρο.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Στη Γαλλία, οι χρυσοχοί έπήγαιναν άλλοτε την πρώτη του Μαΐου τα άναθημά τους στην Παναγία των Παρισίων, που έθεωρείτο ως προστάτις τους.

Η προσφορά αυτή εγινόταν με μεγάλη πομπή και εκείνοι που έκρατούσαν τα άναθημάτα στα χέρια τους, έλεγαντο «πρίγκιπες του Μαΐου».

Με μεγαλύτερη λαμπρότητα έωρταζόταν η Πρωτομαγιά στις μικρές πολιτείες της Ιταλίας κατά την εποχή της Αναγεννήσεως.

Στη Φλωρεντία, έστόλιζαν όλους τους δρόμους και τα σπίτια με λουλούδια και οι γυναίκες έβγαζαν από τα σπίτια τους με κάιστρα γεμάτα με λευκά τριαντάφυλλα και βιολέτες, με τα οποία έρριαν τους διαβάτες.

Στη Βενετία, έξ' άλλου, εγινόταν μια μεγάλη παρέλασις από γόνδολες, που ήταν κατ'αφορτές από λουλούδια, έμπρος από το ανάκτορο των δόγηδων.

Στη Νότιο Γαλλία έφύτευαν με μεγάλη πομπή την Πρωτομαγιά το δένδρο του Μάη. Οι νέες έπαιρναν ένα μικρό κλωνάρι από αυτό και το έβαζαν στα μαλλιά τους, για να τους φέρνει ευτυχία όλο το χρόνο.

ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ

Στην Αθήνα της παλιάς έποχής, η Πρωτομαγιά ήταν μια από τις μεγαλύτερες εορτές, που μας είναι σήμερα άγνωστη να φαντασθούμε όλη την έκταση και τη σημασία που έπαιρνε τότε.

Ο κ. Δ. Καμπούρογλου, ο ακούρατος αυτός ιστοριοδίφης της παλιάς Αθήνας, αφήγει ότι οι γιαγιάδες έξυπνούσαν πρωί—πρωί την ημέρα της Πρωτομαγιάς και έπήγαιναν στα γειτονικά χωράφια, όπου έμάζευαν φρέσκο γρασίδι, μουσκεμένο από τη νυχτερινή δροσιά. Έπειτα έγυρίζαν στα σπίτια τους και έρριαν με το γρασίδι αυτό τα έγγονάκια τους.

Παλαιότερα, άνδρες και γυναίκες έβγαζαν από το κράδυ της παραμονής στους κήπους που ήταν γύρω από την Αθήνα και έμάζευαν χορτάσια, σκόρδα, κορεμύδια, και λουλούδια, με τα οποία έφτιαχναν μεγάλα στεφάνια.

Τα σκόρδα και τα κρεμμύδια έμπαιναν στα στεφάνια αυτά για να απομακρύνουν το κακό μάτι και τις ραδιουργίες των έχθρών.

Η συνήθεια αυτή του να άναμινύουν σκόρδα και κρεμμύδια μέσα στα στεφάνια των λουλουδιών διατηρείται ακόμη και σήμερα σε πολλά σπίτια της παλιάς Αθήνας.

Το δένδρο του Μάη ή την άγριοπασχαλιά την έλεγαν τότε «κομπολογού», γιατί οι νέοι έφτιαχναν από τους μικρούς καρπούς της κομπολογία,

ΤΟ...ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Αλλά ές προχωρήσουμε σε νεότερη εποχή.

Η «Εφημερίς του Κορομηλά», με το πομπώδες ύφος της εποχής εκείνης, περιγράφει ως έξης την Πρωτομαγιά προέξητα περίπου χρόνων:

«Φαιδρά και άνθοστέφης άνατέλλει η πρώτη Μαΐου. Και έινε ημέρα της δημοτικότητας των πανηγύρεων, τουλάχιστον εν Αθήναις, ημέρα των άνθων και των κηπουρών, των έκδρομών και των άσμάτων. Και δεν υπάρχει τίς, και αν ακόμη ούτος δεν δύναται, ουχί δεδαίως ως εκ της ηλικίας—διότι ο έρως δεν είναι μονοπώλιον μίας τινος ηλικίας—αλλά έξ άλλων τινών περιστάτικων να φέρη τον τίτλον του έραστού, όστις να μη ένεθυμήθη και να μη έζητήσει να πραγματοποιή το γνωστότατον εκείνο παράγγελμα του Αχιλλέως Παράσχου:

«Δράστε πάλιν έρασαι
ευδαίμονες νοκίους,
εις του Μαΐου τους φαεινούς
κι' ευώδεις παραδείους».

Θέλετε τώρα να μάθετε πώς έπέρασε η Πρωτομαγιά αυτή, που άντέειλε τόσον φαεινά και άνθοστέφης;

Ίδου—ή σχετική περιγραφή από την ίδιαν εφημερίδα:

«Ζωηροτάτη διήλθεν η νύξ, κατά την οποίαν ο Απρίλιος παρέδιδε τα ήνια ή μάλλον το χαρτοφυλάκιον εις τον άνατέλλοντα Ήλιον. Η νύξ αυτή έιναι η κόλασις των ίππων και ο παράδεισος των άμαξήλων».

Τώρα το γιατί η νύχτα της παραμονής της Πρωτομαγιάς

ήταν η κόλασις των ίππων, το πληροφορείται κανείς από μιαν άλλην περιγραφή:

«Είς τους παρισσίους κήπους, γράφει ο συντάκτης της περιγραφής αυτής, ήκούετο μέχρις πωρίς ο γλυκύς δαρδινισμός των Τευτονίδων (έπρόκειτο για έναν όμιλο Γερμανίδων, που έπαίζαν κιθάρες) και το χαριέν άσμα της ξανθοπλοκάμου Αϊδέ. Αληθώς έκτακτος ήτα η κίνησις του πλήθους εις τους Πατισίους. Αί άμαξαι του τροχοδρόμου έπασχον πληθύναν (!!!) επιδατών τοιαύτην, ώστε οι ίπποι άπηυδισμένοι ήρουνουν να προχωρήσουν και δις η τρίς εν τώ μέσω της όδου, ήναγκάζοντο να σταθμεύουν, όπως αναλάβωσι δυνάμεις».

ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΠΟΙΗΜΑ

Σε μια εφημερίδα της έποχής, δημοσιεύεται επίσης και ένα ωραίοτατο ποίημα για την Πρωτομαγιά, όφειλόμενο σε μια έπτανησία ποιήτρια.

Το δημοσίευμα ολόκληρο:

Μέρα γλυκεία Πρωτομαγιάς
ημέρας και πάλι,
χύνεις τριγύρω μας δροσιά,
δίνεις του ρόδου μυρουδιά
της γής περίσσια κόλλη».

Λαλούν τ' άνθονια στα κλαδιά,
ακούγονται τραγούδια
και η πεταλούδα τριγυρνά
στα χόρτα, στα λουλούδια.

Και σύ, δροσά έρωτική,
με μάγια είσαι σπαρμένη!
Χάρα σ' έκείνον που μπορεί
τις όμορφες σου να δωρή
δίχως καρδιά θλιμμένη!...

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΕΠΟΧΗ

Αλλά η εποχή εκείνη ήταν ευτυχισμένη. Ευτυχισμένη ήταν

ακόμη και πολλά χρόνια αργότερα, παρά την τραγικότητα μιας ειδήσεως που μας δίδει το άστυνομικόν δελτίον της Πρωτομαγιάς.

«Δέκα ύποπτοι—γράφει—συνελήφθησαν χθές προληπτικώς, διότι περιεφέροντο εις τον συνωστισμόν των έορταστών του Μαΐου, με δολίους διά τα δαλάντια των σκοπούς».

Την εποχή εκείνη, το εισιτήριο του τραίνο από την Όμόνοια ως τα Πατήσια ήταν μόνο 25 λεπτά και με έπιστροφή 35.

Αλλά τα Πατήσια ήταν τότε περισσότερο άπρόσιτα, παράτι έινε σήμερα ο Άγιος Ανδρέας ή το Σούνιο.

Λίγο καιρό αργότερα, μια Παραμονή Πρωτομαγιάς, έγιναν τα έγκαίνια του έργου στίου Κλωναρίδου, που είχε και ζυθοπωλείο συγχρόνως. Αυτό για διαφήμισιν, λοιπόν, έδινε στους πελάτες ένα μικρό δαρελάκι με μύρρα, αντί δραχμών δύο!

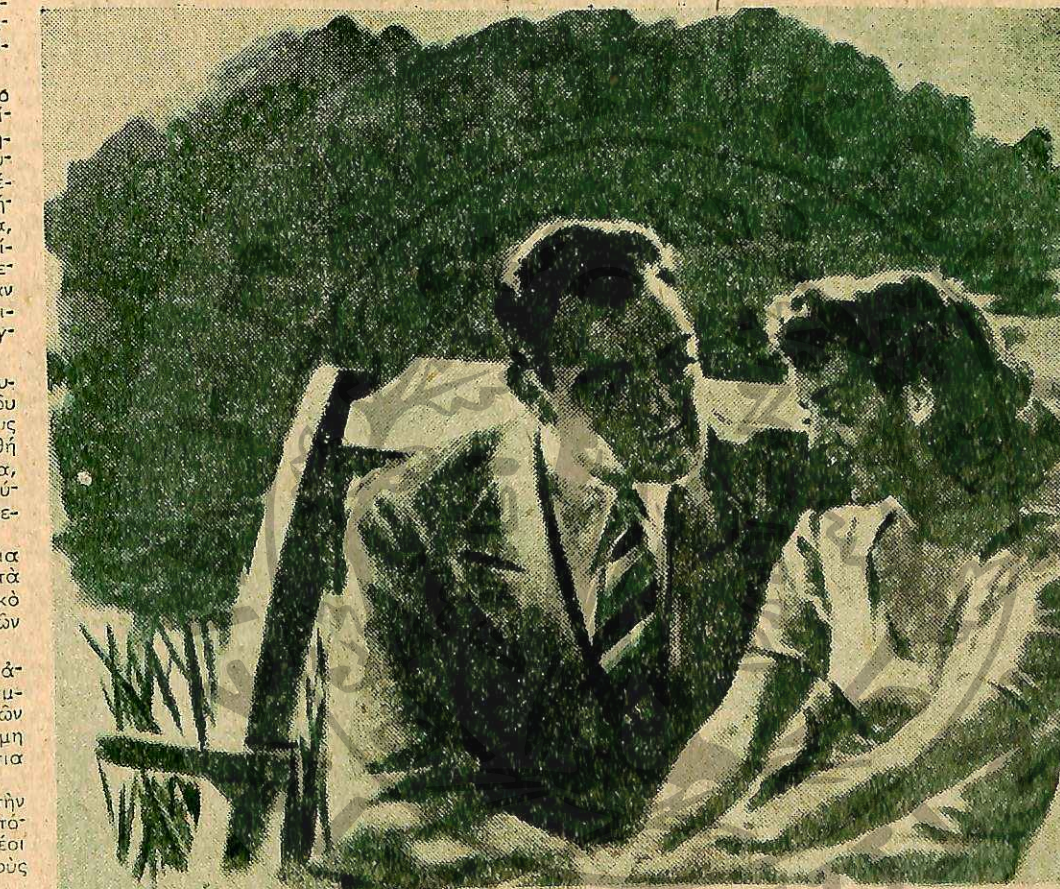
Έπγκολούθησε, όπως ήταν έπόμενο, τρελλό γλέντι εις όλα τα κέντρα, γύρω από την Αλυσίδα και το άστυνομικόν δελτίο της έπομένης ήταν γεμάτο από περιπτώσεις διασκεδάζόντων που συνελήφθησαν «έν μέθην διατελούντες».

ΕΠ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Στον έρωτα άρκεί μια στιγμή. ένα τίποτε για να μεταβληθή ή τρυφερότης σ' άδυσώπητη σκληρότητα.

Όταν μια γυναίκα δεν μαντεύη άμέσως τον έρωτα ενός άνδρος, αυτό σημαίνει ότι αγαπά άλλον.

ΠΕΤΜΕΖΑΣ & ΠΑΝΩΡΗΑ

Καθώς περνούσε ο Θανάσης Πετμεζάς, ο θρυλικός αρματωλός του Μωρηά, μέσα από τα Σουδενά, το πατρικό χωριό του μια μέρα, ένα γνώριμο τραγουδί έφτασε στ' αυτιά του.

Μια δροσερή γυναικεία φωνή τραγουδούσε κάπου εκεί κοντά με καύμο, σέ μακρόσυρτο τόνο:

«Άκου τὰ πεύκα πὸν βροντοῦν
καὶ τίς ὀδὲς πὸν τρίζουν.
— Τί νῆσαι ὁ θρόντος ὁ πολὺς,
ὁ θρόντος ὁ μεγάλος;
— Πετμεζάδες ἀπὸ νουὶν
καὶ πᾶν νὰ πολέμησουν...»

Ο Πετμεζάς σταμάτησε ν' ἀφουγκρασθῇ καλύτερα. Ὑστερα ἔστριψε τὸ ὠραίο περήφανο κεφάλι του μὲ τὰ πυκνὰ ξανθὰ μαλλιά, πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς. Καὶ καθὼς ἀντίκρουσε τὸ χαμογελαστό πρόσωπο μὲς δροσερῆς συγχωριανῆς του πού τοῦ γινεφε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἑνὸς κοντινοῦ σπιτιοῦ, ἐμονολόγησε μὲ πικρία:

— Καὺμένη μου Πανώρηα...
Τῆς ἀνταπέδωξε τὸν χαιρετισμό, γρήγορα, διστακτικά καὶ συνέχισε στὴν ὁδὸ αὐτίστοιχα, ὅπως πάντα, τὸν δρόμο του. Ἡ ψηλὴ κυπαρισσένια κορμοστασιά του ἐγείμει μὲ τὸν ἐπιδητικό ὄγκο τῆς ὅλο τὸ στενὸ ἐκείνου δρομὸκι τοῦ χωριοῦ πὺ καθόταν ἡ καλὴ του.

Ο Πετμεζάς προχώρησε ὡς τὴν γωνιά τοῦ δρόμου. Ὑστερα, προτοῦ στρίψῃ καὶ χαθῇ, ἐστράφηκε καὶ ξανακτύταξε πίσω του...

ΟΤΑΝ ΑΓΑΠΑ ΚΑΝΕΙΣ...

Ὅλο τὸ χωριὸ ἐγνώριζε τὸ βουβὸ εἶδὸν τοῦ ἀτρόμητου ἀρματωλοῦ Πετμεζά μὲ τὴν Πανώρηα, τὴν πενιχρὴν κόρη ἑνὸς ἀπὸ τοὺς κοτζάμπασδες τοῦ χωριοῦ, πὺ ἦσαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ ποὺ ἦσαν οἱ στὸς Τούρκους, τυφλά καὶ πιστὰ ὀργάνά τους.

Καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία τὴν ἐξέλιξι τοῦ ἐρωτικοῦ αὐτοῦ δεσμοῦ, πὺ ὅπως ἔχουν τὰ πράγματα, ἦσαν μοιραία μὲ μὲρα νὰ ξεσπάσῃ σὲ κάποια τρομερὴ αἱματοχυσία.

Γιατὶ ὁ πατέρας τῆς Πανώρηας δὲν ἠδύει ποτὲ τὴν κόρη του σ' ἕνα ἀρματωλὸ πὺ κυνηγοῦσε πάνω στὸ βουνὰ καὶ ἐκαίγε μὲ τὸ μπαρούτι τοὺς ἀνθρώπους τῆς Πύλης.

Τὸ ἤξερε αὐτὸ πολὺ καλὰ ὁ Πετμεζάς.

Καὶ ἀκόμη ἤξερε ὅτι καὶ τὸ ἀπλὸ πέρασμα τοῦ μέσα ἀπὸ τὰ Σουδενά ἦταν ἕνας ἀληθινὸς παραλογισμός. Γιατὶ οἱ κοτζάμπασδες καὶ οἱ πρόκριτοι τοῦ χωριοῦ εἶχαν ὑποσχεθῇ τὸ κεφάλι του στὸν Σουλτάνο...

Μὰ ἔσαν ἀγαπᾶ κανεῖς...
Ἡ Πανώρηα ἦταν μόλις 13 χρονῶν. Μὴ κοπελλία σὰν τὸ κρὺο τὸ νερό. Ἐνα θεϊκὸ πλάσμα. Εἶχε ἀγαπήσει τὸν Θανάση Πετμεζά προτοῦ ἀκόμα τὸν γνωρίσῃ. Ἀπὸ τὴν φήμῃ πὺ τὸν περιέβαλλε... Καὶ ἐκείνῃ τὴν ἐποχὴ ὅλα τὰ κορίτσια ἔτρεφαν τὸ ὠραίο ὄνειρο νὰ πάρουν ἀνδρά τους ἕναν «καπετάνιο». Ἦταν ἡ κρυφὴ ἐπίδα κάθε ἀνυπαντρῆς νεῖας...

Δὲν τίς ἐφόβιζαν τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου, οὔτε ἡ καθημερινὴ ἀγωνία ἂν θὰ γύριζε ὁ σύζυγός τους ἢ ὀχι ἀπὸ τὸ ταμπουρὶ ζωντανός. Τὸ μπαρούτι καὶ τὰ βόλια ἀποτελοῦσαν τὴν συνθηματικὴ συμφωνία πὺ λίκνιζε τὰ ὄνειρα καὶ τίς ἐλπίδες τους...

Μὰ, περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ παλληκάρια τοῦ ἀγῶνος, οἱ νέες κοπέλλες εἶχαν στὸ μάτι τοὺς Πετμεζάδες. Ἦσαν ὅλοι λε δέντες στὴν θωρία καὶ στὴν ψυχὴ. Ψηλοὶ ἔως ἐκεῖ ἐπάνω, θεῶρατοι, κολώνες ἀνθρώπινες ἀσειστές, ξανθοὶ καὶ σμιχτοφρύδες, ἦσαν οἱ ἀνιερμένοι γαμπροὶ τοῦ καιροῦ...

«ΘΑΝΑΣΗ, ΜΕ ΠΑΝΤΡΕΥΟΥΝ!»

Ο Πετμεζάς τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἦταν ἐπὰν στὴν πρὶ ζωντῇ ἐπαναστατικῇ δράσει του. Ἀληθινὸ ἀετοπόλο τὸν βουνῶν, ζούσε μέσα στὰ θαθεῖα παράγγια τὸν κορυφογραμμῶν, πολεμῶντας μὲ τὰ παλληκάρια τοῦ τοῦς τυράννων τῆς πατρίδος του.

Καὶ δὲν κατέβαινε στὰ Σουδενά, παρὰ μόνον ὅταν εἶχε ἀνάγκη νὰ κάμῃ προμήθειες ἢ ἐπιθυμοῦσε νὰ ὀη τὴν καλὴ του.

Ἐνα βράδυ, ἀργὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Θανάσης Πετμεζάς συνήντησε κρυφὰ τὴν Πανώρηα, ἔξω ἀπὸ τὸ χτήμα τοῦ πατέρα τῆς. Τοῦ εἶχε στείλει ἕνα διστακτικὸ μήνυμα μὲ ἕνα μικρὸ ἀδελόακι τῆς.

— Πανώρηα, τί συμβαίνει; τὴν ρώτησε ἀνήσυχος ὁ καπετάνιος, σφίγγοντάς τὴν μὲ στοργὴ πάνω στὰ πλατεῖά του στῆ-θαι. Γιατὶ μὲ κάλεσες διστακτικά νὰ σ' ἀνταμώσω;

— Θανάση! τραύλισε ἡ νῆα κοπέλλα τρομοκρατημένη. Θανάση, ἀγαπημένε μου, σώσε με!...

Καὶ τὸν ἀγκάλιασε μὲ μὴν τρελλὴ παραφορά, ἐνῶ σφιγγόταν ἀκόμα περισσότερο πάνω του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ κάποιον ἀόρατο μεγάλο κίνδυνο πὺ τὴν ἀπειλοῦσε.

— Μὰ, μίλα, λέγε, Πανώρηα, τί σοῦ συμβαίνει; ἐπέμεινε περισσότερο ἀνήσυχος ὁ Πετμεζάς.

— Θέλουν νὰ μὲ παντρεύουν, Θανάση! εἶπε μὲ ἀπόγνωση ἡ νῆα.

Ο Πετμεζάς, ὁ ἀτρόμητος σταυραετὸς τὸν βουνῶν, κέρωσε. Ἡ εἰδησις τὸν χτυποῦσε σὰν μαχαίρι στὴν καρδιά.

— Εἶνε ἀπόφασις τοῦ πατέρα μου, τοῦ ἐξήγησε ἡ νῆα.

— Καὶ μὲ ποῖον; ρώτησε ζωντὰ ὁ καπετάνιος.

— Μὲ ἕναν γυνὶ ἑνὸς ἄλλου πρόκριτου. Ἐχει πολλὰ χτήματα καὶ λεφτά... Μὰ, Θανάση, ἐγὼ ἀγαπᾶ μόνον ἐσένα...

Ο Πετμεζάς κύταξε τὴν ἀγαπημένη του σὰν χαμένος. Ἐσκυψε καὶ τὴν φίλησε τρυφερά, καὶ ὕστερα μὲ τὴν δροντῶδη φωνὴ του εἶπε:

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ!...

— Καὶ τί θὰ κάμῃς, Θανάση, ἂν μ' ἀνογκάσουν διὰ τῆς βίας;

— Τί θὰ κάμω; Τί θὰ κάμω; Θὰ σὲ κλέψω! ἀπάντησε, ἐνῶ πετοῦσαν φωτιές τὰ μάτια του.

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι χωρίστηκαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι τίποτε δὲν ἦταν ἱκανὸ στὸν κόσμον νὰ τοὺς χωρίσῃ πιά...

«Ἄλλως τε, γι' αὐτὸ ἔδωσαν τὸν ὄρκον τους.

Η ΜΑΤΑΙΗ ΠΡΟΣΜΟΝΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Οἱ μέρες περνοῦσαν μέσα σὲ μὴν ἐκνευριστικὴ ἀγωνία. Ὁ Θανάσης πολεμοῦσε μὲ λύσσα στὰ βουνά. Ἀπὸ τὸν Μωρηά βρισκόταν στὴν Ρούμελη καὶ ἀπ' ἐκεῖ γύριζε στὴν πατρίδα του, σκορπώντας τὸν τρόμο στοὺς τυράννους. Μὴ μὲ τὸν Κολοκοτρώνη καὶ τὸν Ζαχαριά, μὴ μὲ τὸν Ἀναγνωστάρα καὶ τὸν Ἀγδρούτσο, ἐνωμένοι καὶ πειθαρχημένοι, ἔδιναν δυνατὰ χτυπήματα στὴν ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία καὶ τὴν συντάραζαν σὺν ἐμελεῖα.

Καὶ ἡ Πανώρηα μόνη, περιλύπη καὶ ἀπελπισμένη περιέμενε τὸν γυρισμό του...

— Ὅταν τὸν ἐβλεπε ἀνάσινε.

— Μονάχα τώρα ζῶ, τοῦ ἔλεγε μὲ παράπονο. Μὰ σὲ βλέπω τόσο σπινιά...

— Ἐχὼ μοιράσει τὴν ἀγάπη μου στὴν Ἑλλάδα καὶ σὲ σένα, τῆς ἔλεγε τότε περήφανα ὁ Θανάσης. Ὅταν εἶμαι κοντὰ σου δὲν τὴν ξεχνῶ ἔκείνη. Καὶ ὅταν πάλι πολεμῶ γιὰ Κεῖνὴ δὲν ξεχνῶ ἐσένα.

Ἡ Πανώρηα χαμῆλωνε τὰ μάτια καὶ δὲν ἀπαντοῦσε. Ἦταν ἄλλως τε τὸση ἡ χαρὰ τῆς ὅταν τὸν ξαναβλεπε πὺ ἐκείνῃ τὴν στιγμὴ λημονοῦσε ὅλες τίς πίκρες καὶ τοὺς καμμούς πὺ τῆς γεννοῦσε ἡ ἀπουσία του.

— Καὶ τότε, Θανάση, θὰ σμίξουμε γιὰ πάντα; τὸν ρωτοῦσε δειλὰ ἡ ἀνυπόμονη Πανώρηα.

— Τώρα μ' εἶχε περισσότερη ἀνάγκη ἡ πατρίδα, τῆς ἀπαντοῦσε. Ὅταν περάσουν οἱ μεγάλες φουρτοῦνες καὶ γαλήνησῃ ὁ τόπος μας καὶ ἐλευθερωθῇ, τότε δὲν θὰ μαι παρὰ δικός σου.

— Καὶ θ' ἀργήσῃ πολὺ νὰ γίνῃ αὐτό;...

— Τὸ θεργιὸ πὺ κυνηγᾷ εἶχε πολλὰ κεφάλια. Καὶ πρέπει νὰ τοῦ τὰ κόψουμε ὅλα.

Στὸ μεταξύ ὅμως περνοῦσε ὁ καιρὸς καὶ ἡ Πανώρηα ἔλυνε στὴν μάταιη πρὺσμονή...

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΗ ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν ἕνα πρωινὸ ὁ Θανάσης ἔμαθε τοὺς γάμους τῆς Πανώρηας!

Ο πατέρας τῆς τοῦστειλε πάνω στὸ βουνὸ μὲ ἕναν ἀνθρώπο τοῦ ἕνα σημείωμα ὅπου τοῦ γινώριζε ὅτι πάντρευε τὴν κορὴν του μὲ ἕνα καλὸ παιδί καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τοὺς τιμῇ καὶ αὐτὸς τὸν γάμο μὲ τὴν παρουσία του.

Ο Πετμεζάς φρύαξε ἀπὸ τὸ κακὸ του, ἐξαγριώθηκε, ἐγίνε θηρίο.

— Τὸν ἄθλιο! δρυχήθηκε! Καὶ μὲ εἰρωνεύεται καὶ ἀπὸ πάνω, καλώντας μὲ στὸν γάμο...

Τὰ παλληκάρια τοῦ τὸν περικύκλωναν ἀνήσυχτα ὅταν εἶδαν τὸν μεγάλο θυμὸ του.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάμῃς, καπετάνιε; τὸν ρώτησαν. Θὰ χυμῆσουμε στὸ χωριὸ νὰ κλέψουμε τὸ κορίτσι!

Ο Πετμεζάς ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὸς. Ὑστερα, εἶπε ἀποφασιστικά:

— Ὅχι αἷμα, στὸ χωριὸ μου, παιδιά. Θὰ χτυπηθοῦμε ἀσχημα καὶ θὰ σκοτωθοῦνε ἄτκα πολλοὶ δικοὶ μου. Δὲν δάφω τὰ χέρια μου σὲ χριστιανικὸ αἷμα.

— Τούλάχιστον ἂν μὰς εἰδοποιῶσε ἡ Πανώρηα νωρίτερα, παρατήρησε τὸ πρωτοπαλληκάρὸ του.

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἀπορῶ πὺς δὲν ἔκαμε, ψιθύρισε ὁ καπετάνιος συλλογισμένος.

Καὶ πρόσθεσε μονολογώντας:

— Ἀραγε δὲν μπόρεσε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ; Ἡ μὴπως ἀπελπίστηκε περιμένοντάς με... Ἡ καρδιά τῆς γυναικὸς εἶνε πολλές φορές τόσο ἄστατη... Μήπως μὲ θαρῆθηκε τόσο καιρὸ μακριά της; Ἡ πάλι, μὴ καὶ συμπάθησε στὸ μεταξύ τὸ νῆο παλληκάρὶ πὺ τῆς ἔδιναν γιὰ ἄντρα... Καὶ εἶπαι, γιὰ νὰ μὲ καλῇ στὸ γάμο ὁ πατέρας τῆς, εἶνε σημάδι πὺς ἡ Πανώρηα δὲν νοιάζεται πιά γιὰ μένα... Μὰ, ὅπως καὶ νὰ ᾤχε τὸ πρᾶγμα, θὰ πάω στὸ γάμο.

Εἶνε φανερὸ πὺς ὁ κοτζάμπασης ζήτῃ νὰ μὲ κάνει φίλο, μὴ καὶ τὰ χάλασα — ὁ πᾶς νομίζει — μὲ τὴν κορὴν του... Θὰ πάω, θὰ πάω καὶ κεῖ θὰ λογαριαστοῦμε.

Η ΠΑΝΩΡΗΑ ΔΕΝ ΑΓΑΠΑ ΠΙΑ;

Ντυμένος μὲ τὴ χρυσοποίκιλτη φορεσιά του, ζωσμένος στὴ μέση τῆς ἀσημένιες πιστόλες καὶ τὸ δουλεμένο γιγαστάνι, μὲ στραβὰ τὴν κόκκινη φέσα, ὁ Θανάσης Πετμεζάς μῆκε στὸ σπῆτι τοῦ κοτζάμπασης.

Ἐλαμπε ὁλος σὰν ἥλιος κάτω ἀπὸ τὰ πολλὰ φῶτα πὺ εἶχαν ἀναμμένα καὶ ἐφάνταζε σὰν ὑπερφυσικὸς ἥρωας παραμυθιοῦ.

Τὸ γαμήλιο γλέντι βρισκόταν στὸ ἀποκορύφωμά του. Οἱ νεόνυμφοι μόλις εἶχαν γυρίσει ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ εἶχαν ριχτῇ στὸ πανηγύρι. Τὰ τραπέζια ἦσαν γεμάτα ἐκλεκτὰ φαγητὰ καὶ οἱ κανάτες μὲ τὸ κρασί πηγαίνονταν ἀδειάζοντας καὶ γεμίζοντας.

Ὅλοι εἶχαν ἔρθει στὸ κέφι καὶ τραγοῦδοῦσαν. Ἐνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ χαίρετῃς τὴν εἴσοδο τοῦ Πετμεζά. Ὁ κοτζάμπασης τοῦ ἔδωσε τὴν καλύτερη θέσι. Ὁ καπετάνιος κάθησε ἀγέρωχος. Μὰ δυὸ θαθεῖες ρυτίδες αὐλάκωναν τὸ τιμημένο μέτωπό του.

Κρυφὰ ἔρριξε μὴν ματιὰ στὴν Πανώρηα πὺ ὠριπολύμιστῃ μέσα στὴ γαμήλια φορεσιά τῆς ἐμοιάζε σὰν ξωτικὸ λουλουδι τῆς σέρας. Τὴν προσέξε. Ἐπινε, καὶ τραγουδοῦσε καὶ φλυαροῦσε εὐθυσια, ἐγνοιαστῇ...

— Εἶνε εὐτυχισμένη! ψιθύρισε. Τί ζήτῃ δὲδ; Δὲν ἔχω καμμιὰ θέσι πιά...

Ἡ Πανώρηα φαίνονταν σὰν νὰ μὴν τὸν εἶχε προσέξει καν. Τὸν χαίρετῃς μόνον μὲ ἕνα «γεῖα σου, καπετάνιε!» καὶ ξαναβού-στηκε στὸ εὐτυχισμένο παραλήρημά της.

ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Μὰ ξαφνικὰ τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Ἡ Πανώρηα σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέσι της.

— Νὰ σωπάσουν ὅλοι! φώναξε. Θὰ πᾶ ἕνα τραγοῦδι! Ἐνα τραγοῦδι ἐρωτικὸ πὺ νοιώθῃ θαθεῖα τὸν πόνο τοῦ ἀπόψε ἢ ψυχῇ μου.

Χειροκροτήματα καὶ φωνές ἐνθουσιασμοῦ ὑποδεχθήκαν τὰ λόγια της. Καὶ ἡ Πανώρηα ἄρχισε νὰ τραγοῦδᾷ μὲ πάθος τὸ γνωστὸ τραγοῦδι τῆς ἐποχῆς, τὸ κατόπιν περὶφημο δημοτικὸ:

Δὲν σῶπα μόνον μὴν καὶ δὲ, δὲν σῶπα πρὶς καὶ πέντε
στὴ Ζαχουλή δὲν πᾶω ἐγὼ,
δὲν παίρνω Ζαχουλιτῆ.
Θὰ πᾶρω ἀπ' τὰ Σουδενά
πὺ πᾶναι Πετμεζαῖοι
ὅπου φοροῦν τὰ ταμίκα,
τίς ἀσημένιες μάλτες
τίς πέντε ἀράδες τὰ κουμπιά,
τίς ἔξῃ τὰ ταπαράκια,
τίς ἀσημένιες τραχιλιές,
τίς ἀσημεκουμπούρες...

Ο κόσμος ἔγινε ἀνάστατος. Ὅλοι οἱ καλεσμένοι σηκώθηκαν στὸ πόδι. Καὶ ὁ γαμπρὸς πρώτος, ὥρμησε κοντὰ στὴν Πανώρηα.

— Πᾶψε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι! φώναξε. Πᾶψε γιατί...

Ο καπετάν Πετμεζάς πετάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Τὰ μάτια του ἄστραφταν, πετοῦσαν φλόγες. Τὰ ρουθόνια του ἀνοίγανε νευρικά...

Τὴν ἐνθουσιαν ἄραγε τὸ τραγοῦδι αὐτὸ τῆς ὕψης; Ποῖο νᾶταν τὸ νόημα του; Μὴ ἐντονη διαμαρτυρία τῆς Πανώρηας γιὰ τὸν γάμο πὺ τῆς ἐπέβαλαν; Ἡ μὴ πρόσκλητικὴ εἰρωνεία γιὰ τὸν Πετμεζά;

— Καπετάν Πετμεζά! Σώσε με! ἀκούστηκε τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ φωνὴ τῆς Πανώρηας, ἡ ὁποία ἔσπευδε πρὸς τὸ μέρος τῆς.

Ο Πετμεζάς ἀνοίξε χωρίς δισταγμὸ τὴν ἀγκυλιά του καὶ δέχτηκε πάνω στὸ στήθος του τὴν Πανώρηα. Καὶ ἀπὸ τῆς βῆς αὐτῇ, ἡ γενναία κοπέλλα, δῆλως στὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα της καὶ τὸν ἐμβρόντητο γαμπρὸ πὺς δὲν δέχονταν μὲ κανέναν τρόπο τὸν γάμο αὐτὸ πὺ τῆς

οἱ ἄνθρωποι ἐν πολέμῳ

ΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΣΚΥΛΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

Ἐνα ἑκατομῦριο περίπου γάτες καὶ σκύλοι τοῦ Λονδίνου ἐθανατώθηκαν κατὰ τὸν πρώτο μῆνα τοῦ πολέμου καὶ ἡ ἐξόντωσις τὸν κατοικίδιον αὐτῶν ζῶν ἐξακολουθεῖ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρόκειται περὶ ζῶν τὰ ὁποῖα ἐγκατέλειψαν στὸ Λονδίνο οἱ ἀναχωρήσαντες ἐκείθεν γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴς ἐπαρχίαν κατόπιν ἀποφάσεως τὸν ἀρχῶν περὶ ἀραιώσεως τὸν πληθυσμοῦ. Ἐκτοτε ὅμως ἐξακολουθοῦν νὰ παραδίδουν στὰ διάφορα ἀστυὰ τὸν οἰκιστὴν ζῶν τοὺς σκύλους καὶ τοὺς γάτους τὸν ὅλοι ὅσοι δὲν μποροῦν νὰ τοὺς συντηρῶν λόγῳ τὸν διαφόρων περιορισμῶν. Στὰ ἀστυὰ τὰ ζῶα αὐτὰ «καταστρέφονται» ὁσάκις ὁ ἀριθμὸς τὸν ὑπερβῇ τὸ ὅριο τὸν δυναμὸν νὰ εὑρὸν ἐκεῖ περιθαλψὴν τετραπόδων.

Ο «ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1 ΣΚΟΥΠΙΔΙΑΡΗΣ» ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ὅπως σ' ὅλα τὰ ἐμπόλεμα κράτη, ἔτσι καὶ στὴν Ἀγγλία, ἀπὸ καιρὸ ἄρχισαν νὰ συλλέγουν κάθε εἶδους σιδηρικό. Ὅγδοντα χιλιάδες τόνους παληοσιδηρικά ἔδωσαν τὸν περασμένο μῆνα οἱ... τεκεκέδες τῆς Ἀγγλίας. Ἐχει ὀργανωθῇ καὶ ἐκεῖ ἡ συλλογὴ διαφόρων ἀχρήστων ἀντικειμένων, πὺ ἀντὶ νὰ ρίχνωνται στὸν τεκεκὲ τὸν σκουπιδιῶν, μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν στὴς ἀνάγκες τοῦ πολέμου. Τὸ ἔργο τῆς συλλογῆς τὸν ἀντικειμένων αὐτῶν, πὺ προσφέρουν μὲ ἰδιαιτέρῃ πατριωτικῇ ζήλῳ οἱ Ἀγγλίδες νοικοκυρές, διευθύνει ὁ κ. Τζιόντ, πὺ εἶχε τιμητικῶς ἐπνομασθῇ «Ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 σκουπιδιαρὴς τοῦ ἔθνους». Χίλιοι τόννοι παληοχαρὰ μαζεύονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο κατὰ ἔδωμάδα. Ὁ μάλιστα Τζιόντ ἐλπίζει πὺς ἐντὸς τοῦ 1940, θὰ μαζεύ-θοῦν ἐν ὅλῳ 250.000 τόννοι χαρσιού,

ἐπέβαλαν διὰ τῆς βίας!

Ο ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΑΜΠΡΟΣ

Ἀγριεμένα τὰ παλληκάρια τοῦ κοτζάμπασης μὲ τὰ χέρια στὰ γιγαστάνια, περῖμεναν διαταγές... Τὸ αἰματοκύλισμα ἦταν γιγαστρὸ. Μὰ ἡ σωφροσύνη τοῦ Πετμεζά ἔσωσε τὴν κατάσταση.

— Μὴν κινηθῇ κανεῖς! φώναξε. Τὰ παληκάρια μου ἔχουν ζωσμένο τὸ σπῆτι. Τὰ ἔφερα μαζί μου γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Καὶ τώρα ἂς ἐξηγηθοῦμε... Ἡ νύφη δὲν θέλει τὸ γαμπρό. Καὶ κάνει τὴν τιμὴ νὰ ζητᾷ ἕνα καλεσμένο της, ἕμενα. Πρὸς τί τὰ αἵματα καὶ ἡ ἀνθρωποσφαγή; Τὴν ἀπόφασί της δὲν θὰ τὴν ἀλλάξῃ ὅσο αἷμα κι' ἂν χυθῇ.

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ πῇ περισσότερα. Ἦν ἴδια στιγμὴ ἕνα πανδαιμόνιο φωνῶν κάλυψε τὰ λόγια του.

— Ζήτω ὁ Πετμεζάς! Ζήτω ὁ καπετάνιος μας! ἀρχισαν νὰ φωνάζουν οἱ καλεσμένοι συγχωριανοὶ του πὺ ἐπιδοκίμαζαν ὅτι εἶχε συμβῇ.

Καὶ ἀρπάζοντας τὸν καπετάνιο τους, τὸν καμάρῃ τοῦ Μωρηά στὰ χέρια, τὸν σήκωσαν ψηλὰ μὲ φωνὴς χαρὰς καὶ θριάμβου. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἄλλαξε. Τὴν κατὰπλη εἰ καὶ τὸν ἐκνευρισμὸ διαδέχθηκε ὁ ἐνθουσιασμός.

Μουδιασμένος τότε ὁ γαμπρὸς πλησία

πὺ ὑπὸ ὁμαλὲς συνθήκες θὰ πῆγαίνε χαμένο, μαζί μὲ τὰ ἄλλα σκουπιδιά.

Η ΣΠΑΤΑΛΗ ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

Ἡ σπατάλη ἐν καιρῷ πολέμου εἶνε ἐπικίνδυνη, ἐνῶ οἱ περιορισμοὶ καὶ τὸν εἶδων ἀκόμη τῆς πρώτης ἀνάγκης εἶναι ἀνεκτοί, ὅταν ἀποφεύγεται ἡ σπατάλη, γράφουν τὰ ἀγγλικά φύλλα, πὺ δημοσιεύουν συγχρόνως ἐκτενεῖς πληροφορίες, ἐξαγόμενες ἐκ τὸν στατιστικῶν ἐν σχέσει πρὸς τίς σπατάλες. Καὶ ἔτσι ρίχνονται στὰ σκουπίδια κομμάτια φωμιού ἀξίας 150.000 λιρών! Οἱ σῶφες, πὺ ἀφίνουν τὴν μηχανή τους νὰ λειτουργῇ στὴς στάσεις, σπαταλοῦν ἄσκοπα βενζίνη 1.800 λιρῶν κάθε μέρα. Τὰ δυὸ τρίτα τοῦ τσαγιοῦ πὺ κατανάλεισται στὴν Ἀγγλία ἀρκοῦν. Τὸ ἕνα τρίτο σπαταλᾷται ἄσκοπα. Καὶ τὸ ἕνα τρίτο αὐτὸ ἀποτελεῖ 50.000 τόνους τσαγιοῦ στὸ διάστημα ἑνὸς ἔτους.

ΟΙ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

Οἱ ξενοδόχοι τοῦ Λονδίνου κάνουν ἐξαιρητικές ἐκπτώσεις στοὺς στρατιώτες πὺ παντρεύονται κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀδείας τους, καὶ θέλουν νὰ περάσουν τὴν πρώτη τὸν νύχτα τοῦ γάμου στὸ ξενοδοχεῖο. Ἐπ

«Η ΑΝΙΤΑ ΣΕ ΑΠΑΤΑ»

Παράξενη Ιστοριούλα του Φ. ΚΑΠΠΟΥΣ

Η άμαρξοστοιχία εστάθηκε μόνο επί ένα λεπτό στον ένδι-
αμεσο σταθμό και έπειτα ξεκί-
νησε πάλι δολοχακώς, μέσα στο
νυκτερινό σκοτάδι.

Ο Γεράρδος ήταν ξαπλωμέ-
νος επάνω στον καναπέ, μέσα
στο διαμέρισμά του, διότι
σαν σε όνειρο, κατάλαβε, ότι
κάποιος ανέβηκε στο τραίνο
και μπήκε στο ίδιο κουπέ. Ο
ταξιδιώτης άνοιξε τα μάτια
του, έστράφηκε αθρόυδα και,
πραγματικά: στο άκρο φώς
του μπλέ λαμπτήρος, διέκρινε
έναν κύριο που στεκόταν ορθί-
ος εμπρός του. Ο νεοφερμέ-
νος ξερόβηξε και έπειτα έπεσε
δαρύς στο άντικρυνό μεσαίο
κάθισμα.

Μέσα από τις βλεφαρίδες
του, ο Γεράρδος κρυοκύτταζε
τώρα τον άλλον. Ο άγνωστος
ήταν ένας κύριος καλοντυμέ-
νος, ως σαράντα χρονών και
ως μόνος άποσκευές είχε ένα
μικρό ταξιδιωτικό βαλιτζάκι.
Καθόταν τώρα ακίνητος στη
θέσι του, αλλά μέσα στα μαύ-
ρα μάτια του φαινόταν μια ά-
γνωστή λάμψη. Πότε-πότε ψι-
θύριζε ακατανόητες λέξεις σαν
να μιλούσε με τον εαυτό του.

Ο Γεράρδος προσπαθούσε
να κοιμηθώ πάλι. Την στιγμή
δμως εκείνη ο άλλος έδωσε το
χέρι του στην τσέπη και έ-
βγαλε ένα τσαλακωμένο χαρτί,
που φαινόταν σαν τηλεγράφη-
μα. Κάθε τόσο, έριχνε μια μα-
τιά στο χαρτί αυτό και, με-
τό από τα σφιγμένα δόντια του,
ψιθύριζε μια φράση, που έμοι-
αζε και με άναστεναγμό. Με
τρόπο, ο Γεράρδος έκνιπταζε
το ρολόι του χεριού του. Ήταν
ήδη δύο μετά τα μεσάνυχτα,
και έπρεπε, επί τέλους, να
κοιμηθώ. Πέρασε όμως, μια αί-
ωνιότης, ως ότου θυσιάζω σε
μιάν ελαφρά και άνησυχη νάρ-
κη...

Όταν εξύπνησε πάλι, το ά-
χρο φώς της χαραυγής είχε ή-
δη φωτίσει τα διαμερίσματα
του τραίνου. Άμέσως θυμήθη-
κε τον περίεργο συνταξιδιώτη
του. Ο άγνωστος εξακολου-
θούσε να είναι καθισμένος στην
ίδια θέση. Τώρα όμως κοιμόταν
μ' άνοιχτο το στόμα. Το τηλε-
γράφημα είχε πέσει από τα
χέρια του στο πάτωμα, κοντά
στον Γεράρδο. Δεν είχε παρά
ν' άπλώσει το χέρι του να το
πάρη.

Πραγματικά, ο Γεράρδος δε
μπόρεσε ν' αντισταθώ στον
πειρασμό. Χωρίς καλά-καλά
να το καταλάβω, σήκωσε το
χαρτί και διάβασε τις λίγες
γραμμές του:
«Ερνεστών Στάιν,
Σαλτσμπουργόν,
δός Δουναβέως 8,
Ανίτα σε άπατά
έποκάλυψε σε κά-
δαλο. Ελα ά μέεω-
ρο βέρτορ»
...
Όστε περί αυτού έπρόκει-
το!

Με προσοχή, ο Γεράρδος ά-
φησε πάλι το τηλεγράφημα
στη θέση του.

30

Τώρα του εφάνινταν όλα
καθαρά, τώρα καταλάβαινε τη
συγκίνηση του άλλου. Άσφα-
λώς, ή πληροφορία αυτή, που
του τηλεγραφούσε κάποιος φί-
λος ή συγγενής του, θα του εί-
χε έλθει σαν κεραυνός και, χω-
ρίς να πολυσκεφθώ θα πήδηξε
στο τραίνο, για να τρέξη να
λογαριασθώ με την Ανίτα και
τον έραστή της. Δεν χρειαζό-
ταν να είναι κανείς ψυχολόγος
για να φαντασθώ τη συνέχεια.
Ακόμη και στον ύπνο του, ο
άγνωστος είχε μιάν άγρια έκ-
φραση στα χαρακτηριστικά του.
Και οι σφιγμένες γροθιές του
έλεγαν πολλά...

Ο Γεράρδος άνασκηώθηκε
στη θέση του και, την ίδια
στιγμή, εξύπνησε και ο άγνω-
στος. Τα μαύρα, πυρετώδη μά-
τια του ανεξήγησαν άμέσως το
τηλεγράφημα στο δάπεδο κι
ένω ένας άπότομος μορφασμός
διέστειλε τα χαρακτηριστικά
του, έσκυψε κι έθήκωσε το
χαρτί, που έβαλε βιαστικά
στην τσέπη του.

Η φαντασία του Γεράρδου
δεν μπορούσε πια να σταματή-
ση. Από το ύπνουσημένο του
ανάπνευσαν όλα όσα είχε ά-
κούσει ή διαβάσει για αίματη-
ρά έρωτικά δράματα. Ναι, έ-
τσι είναι ή ζωή!... Από τη
μία στιγμή στην άλλη, προκα-
λεί τραγωδίες που μπορούν
νάχουν φοβερές συνέπειες. Συ-
νήθως, μαθαίνει κανείς τις τρα-
γωδίες αυτές εκ των υστέρων.
Τη φορά όμως αυτή ο Γεράρ-
δος είχε εμπρός του έναν άν-
θρωπο που έπρόκειτο να γίνει
ήρωας ενός τέτοιου δράματος!...

Μετά δύο-τρεις ώρες το ά-
νεπανόρθωτο θα είχε συντελε-
σθώ...θα είχε γίνει ίσως μια
τραγωδία με αίματα και φό-
νους, που θ' άπασχολούσαν έ-
πί μήνες μετά τους δικαστές.
Και ο άνθρωπος αυτός, που
τον έβλεπε να κάθεται ακίνη-
τος...

ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ

ΕΡΩΤΙΚΗΣ ΦΩΛΗΣ

Λιοδηματικό διηγηματάκι με άπόδοτο τέλος

Τίνο Άλφιέρι ήταν ένας
νέος μανιώδης στο διάβα-
σμα. Έδιάβαζε στις έρη-
μερίες ως και τις άγγελίες
της σελίδος.

Μιά μέρα, του έκανε έν-
τύπωσι ή ακόλουθη άγγελία:

«Α. Α. Α. Άποτυχημένος
γάμος! Μνηστή έκποιεί εις τι-
μήν εξαίρετικής ευκαιρίας κομ-
πλε την φωλιά που έτοιμάσε...
Όδός Λουξεμβούργου, αριθ. 3,
ένταυθα».

—Όραία περίπτωση έρω-
τος και έμπορίου, έσκέφθηκε ο
Τίνο και αν και δεν ήταν κά-
τοχος των 40 ή 50.000 λιρε-
τών που χρειαζόταν για την
άγορά του νοικοκυριού ούτε
ή νύφη έν βρει, μετά από δύο
ώρες βρισκόταν στον αριθμό 3
της οδού Λουξεμβούργου, έ-
τσι άπό...αισθηματική περιέρ-

τος εμπρός του, θα έφτανίζο-
ταν τότε στο δικαστήριο, θα
φωτογραφίζονταν και θα δημο-
σιεύονταν ή φωτογραφία του
αυτή στις έφημερίδες, έως ό-
του τον γνωρίσει όλος ο κό-
σμος...

Στο μεταξύ, το τραίνο εξα-
κολουθούσε τον δρόμο του.

Μιά ώρα αργότερα, ή άμα-
ρξοστοιχία έφθασε στο τέρμα
της και πρώτος έπήδησε από
το βαγόνι ο άνησυχος άγνω-
στος. Από ώρα τώρα, έκρα-
τούσε στο χέρι του το βαλι-
τζάκι του και είχε βγή με φα-
νερή άνυπομονή στον διά-
δρομο. Για τελευταία φορά, ο
Γεράρδος διέκρινε τη νευρική
σιλουέττα του άτυχου συζύγου
της όμορφης Ανίτας — γιατί
άσφαλώς θα ήταν όμορφη ή ά-
πιστη σύζυγος — και, μετά,
τον έχασε μέσα στο πλήθος
που έπλημμυρισε τον σταθμό!

Ο Γεράρδος έπήγε στο ξε-
νοδοχείο του, άλλαξε ρούχα
και κατέβηκε στην τραπεζαρία
για να προετοιμασθώ. Η νυ-
κτερινή περιπέτεια εξακολου-
θούσε ν' άπασχολή την σκέψη
του. Για να την ξεχάσει, άγό-
ρασε μιάν έφημερίδα και την
άνοιξε άσηρημέως. Στη δεύ-
τερη σελίδα, όμως, μια μικρή
ειδήσις, στη στήλη των θαε-
τρικών νέων, έτράβηξε άμέ-
σως το μάτι του σαν μαγνή-
της:

«Τραχώδης θεα-
τρική παράστασις.

Κατά την χθεσινήν πέμ-
πτην παράστασιν της κωμωδι-
ας «Η Ανίτα σε άπατά», ο
Ερνεστών Στάιν, έσχηματίσθησαν
σκηναι. Μία μερίς του
κοινού με σφυρίγματα και φω-
νές έξεδήλωσε την άποδοκιμα-
σίαν της κατά του έργου, το
όποιον ήδη από της πρώτης
παραστάσεως του δεν είχε γί-
νει ευμένως δεκτόν».

Ο Γεράρδος άφησε την έ-
φημερίδα να πέση από τα χέ-
ρια του. Περιττό να σημειωθώ,
πώς το χαμόγελό του ήταν τό-
ρα άπείρητα ήλιθιο...

ΦΡΑΝΤΣ ΚΑΠΠΟΥΣ

Έδωσε να καταλάβω ότι ήταν
πραγματικά αυτή ή μνηστή
που άναγκαζόταν ν' άποχωρί-
σθώ άπό τη φωλιά που είχε
έτοιμάσει.

—Άχ, οι άνδρες! Άναστέ-
ναζε και άνοιξε την πόρτα του
άπαρτμάν που βρισκόταν ά-
πέναντι στο δικό της. Έδώ εί-
ναι, κύριε, περάστε...Τρία δω-
μάτια, λουτρό κλπ. Άλλά έ-
χει ήδη ένοικιασθώ! Μόνο τα έ-
πιπλα είναι για πούλημα.

Ήταν όλα στύλ του 1900,
δλοκαινουργία.

Ο Τίνο έκαμε έναν μορφα-
σμό.

—Μήπως δεν σάς άρέσει
αυτό το στύλ; ρώτησε λυπη-
μένη ή ώραία ξανθή.

Φοβούμενος μήπως την προ-
σβάλω αν της έλεγε την αλή-
θεια, ρώτησε μόνο:

—Τά έδιαλέξατε έσεις, δε-
σποινίς;

—Όχι, τά έδιάλεξε αυτής,
άλλά τά πλήρωσα έγώ, κυτά-
ξτε.

Και για να του άποδείξει ό-
τι είχε κάθε δικαίωμα να τα
πουλήσει και ότι ο νέος δεν εί-
χε να φοβηθώ ότι ήσαν χρεω-
μένα κλπ., του έδειξε την άπό-
δειξη του προμηθευτικού εί-
κου. Η Ντίνα Πιρέλλι είχε
πληρώσει λιρέττας 55.000 για
τά έπιπλα στύλ 1900 κλπ.

—Ο, δεσποινίς, σάς δεβαιώ
ότι σάς έκορόιθισαν. Η τι-
μή είναι υπερβολική.

—Μά τί λέτε; Είναι έπιπλα
μοναδικού μοντέλου...

—Ευτυχώς!

—Είναι όλα άπό καρυδιά
και λεπτοεργασμένα. Και, ξέ-
ρετε, είμαι διατεθειμένη να χά-
σω και 20 %. Σας όμολογώ,
κύριε, ότι θα προτιμούσα να
τα νοιώθω όλα αυτά τα πράγ-
ματα που ύπηρεσαν τόσο αγα-
πητά για μένα, στα χέρια
σας!...Γιατί, πώς να σάς πώ...
Φαντάζομαι, είμαι μάλλον πε-
πεισμένη, ότι νοιώθετε κάτι πι-
κρές στιγμές της ζωής...Θά εί-
νε ρωμαντισμός αυτός, βέβαια,
άλλά κατά βάθος...Τί ώραίστε-
ρο από λίγη ποιήσι στην πεζή
ζωή μας; Πάντως, κύριε αν
δεν σάς άρέσουν, δεν πειράζει.
Έχω σχεδόν συμφωνήσει με
κάποιο ζευγάρι που πρόκειται
να παντρευθώ.

—Άκούστε, δεσποινίς Πι-
ρέλλι. Άν ήταν για σάς, ή
μάλλον τά έπιπλα κι' έσεις
μαζί, τότε δεν θα συζητούσα-
με για το στύλ τους.

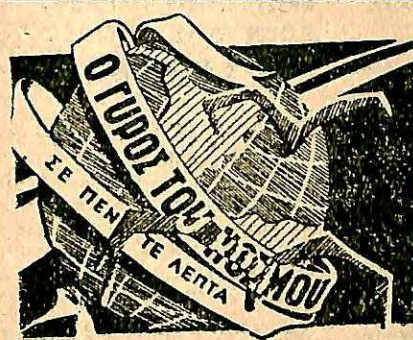
Η Ντίνα Πιρέλλι κοκκίνισε,
έσκυψε το κεφάλι της και, ά-
ναστενάζοντας, του είπε ότι
δεν ύπρχε τέτοια περίπτωση
ούτε για τώρα ούτε για ποτέ
πιά! Είναι μερικές πληγές που
ούτε ο χρόνος δεν είναι Ικανός
να έπουλώσει. Και έτσι του δι-
ηγήθηκε με θαυμάσια συγκίνη-
ση την ιστορία του άποτυχημέ-
νου είδωλλου.

Είπε λοιπόν ο Τίνο στην
θυρωρό του Νο 3:
—Συγγνώμη, είναι για τα
έπιπλα.

Και της έδειξε την έφημερί-
δα που κρατούσε στο χέρι.

—Αί, έκαμε ή θυρωρός.
Είθε ο τρίτος, δεν ξέρω έ-
άν... Πάντως, άνεχθε και ζη-
τήσετε την δίδα Πιρέλλι, δεύ-
τερο πάτωμα.

Η δίδ Πιρέλλι, ώραία κο-
πέλλα με ξανθά μαλλιά και
βελουδένια μάγουλα, έδέχθηκε
εύγενέστατα τον νέο, και του
(Τό τέλος στη σελ. 45)

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΡΕΚΛΑΜΑ

Στο Σάν Φρανσίσκο της Άμερικής
δημοσιεύθηκαν αυτές τις μέρες δύο
πολύ περίεργα ρεκόρ. Το ένα διαφημι-
στικό και το άλλο άθλητικό. Και τα
δύο μαζί αποτελούν ένα πρώτης τάξε-
ως ρεκόρ παραδοξότητας.

Ένα εργοστάσιο κατασκευής ποδη-
λάτων, για να διαφημίσει τα προϊόντα
του, καθιέρωσε την έξης πρωτοτυπία:
Έβαλε μέσα στην προθήκη ενός των
πρατηρίων του έναν ποδηλάτη επάνω σ'
ένα ποδήλατο σαν αυτά που χρησι-
μοποιούν μέσα στα σπίτια για άσκηση.

Τα ποδήλατα αυτά είνε στερεωμένα
στο πάτωμα και μένουν ακίνητα, αλλά
ο ποδηλάτης κάνει τις ίδιες κινήσεις
σαν να τρέχει. Ο άθλητής λοιπόν που
ήταν στην ύπηρεσία του εργοστασίου,
διένυσαν επί τόπου φυσικά και επί 12
ώρες, 259 χιλιομέτρα, πράγμα που ση-
μαίνει μέση ταχύτητα 21 χιλ. και
587 μέτρων την ώρα!

50 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

Μα ουγγρική έφημερίδα, ή «Ουζ Μα-
γυάρσκι» είχε την ιδέα να κάνει έναν
περίεργον ύπολογισμό: έλογάριασε πό-
σα χιλιομέτρα διανύει την ημέρα ο άν-
θρωπος των πόλεων, κάνοντας τις διά-
φορες δουλειές του. Και βρήκε ότι, κα-
τά μέσον όρον, οι κάτοικοι των πόλεων
κάνουν 19.098 βήματα, δηλαδή περί τα
δεκαοκτώ χιλιομέτρα.

Υπάρχουν όμως και αυτοί που ύ-
περβαίνουν κατά πολύ αυτόν τον αριθ-
μό. Άς τους πάρουμε κατά σειρά: Μία
νοικοκυρά, για τα ψώνια και τις διάφο-
ρες δουλειές της κάνει περί τα 20 χιλιο-
μέτρα την ημέρα. Ένας άστυφύλας, ό-
ταν έκτελή ύπηρεσία, διανύει περί τα
32 χιλιομέτρα, ένα ταχυδρομικός δια-
νομεύς 35 και ένα γκαρσόνι 50. Και
το τελευταίο αυτό είναι το ρεκόρ του
συνήθους βαδίσματος.

ΜΕΓΑΛΑ ΣΧΕΔΙΑ

Υπάρχουν πολλών ειδών τρέλλες στον
κόσμο, μερικές άπ' τις όποιες είνε
εύτυχως ακίνδυνες. Τέτοια είνε και ή
τρέλλα ενός Ιάπωνος μηχανικού, ο ό-
ποιος σκέπτεται να χτίσει ένα πελώριο
σπίτι, μέσα στο όποιο θα μπορέσει να
κατοικήσει ολόκληρη ή ανθρωπότης.Και
είμαστε περί τα δύομισις δισεκατομύ-
ρια, παρακαλώ!

Το σπίτι λοιπόν αυτό, κατά τους
υπολογισμούς του Ιάπωνος μηχανι-
κού, θα έχη ύψος 312 μέτρων, θα περι-
λαμβάνει έναμισις δισεκατομύριο δια-
μερίσματα, φωτιζόμενα από 2.300.000
παραθύρα. Οι διάδρομοί του θα έχουν
συνολικό μήκος 60 χιλιομέτρων. Τέλος,
ή τερασσία αυτή οικοδομή πρόκειται
να στοιχίσω 1875 δισεκατομμύρια, τα
όποια ο άφελής Ιάπωνας σκέπτεται να
συνάξω με ένα παγκόσμιο λαχείο. Υ-
πάρχει έλπίς, αν πραγματοποιηθώ το
σχέδιο, να σταματήσω ο πόλεμος, ά-
φοι όλοι οι άνθρωποι θ' άποτελούν
σχέδον μιάν οικογένεια, άλλα και ο πό-
θος να έπекταθώ σ' όλον τον κόσμο, ά-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

για τον έρωτα και τη γυναίκα

★ Όταν ή γυναίκα άρχισε να έκτιμώ
περισσότερο τις άρετές της ψυχής άπ' τα
χαρίσματα του κορμιού, σημαίνει πως έ-
χει ώριμη πείρα της ζωής ή ώριμη ήλι-
κία.

★ Η υπερβολική έπίδειξις πνεύματος
έκ μέρους μιάς γυναίκας γίνεται πάντα
εις βάρος της σεμνότητός της.

★ Να πιστεύετε πάντα τα ψέματα
των γυναικών, γιατί συνήθως κρύβουν μέ-
σα τους τον σπόρο της αλήθειας.

★ Είναι σπανιότατο να συναντήσω κα-
νείς μιάν γυναίκα ήλιθια και τελείως άδυ-
νατο να δρεψή μιάν γυναίκα που να παρα-
δεχθώ πως είναι ήλιθια.

★ Ο άντρας πρώτα ποθεί και ύστερα
αγαπώ, ενώ ή γυναίκα πρώτα αγαπώ και
ύστερα ποθεί.

★ Η ήδονή και ο πόθος είναι οι δύο
μεγαλύτεροι και στενότεροι συνένοχοι του
έρωτος.

★ «Άν θέλεις να σ' αγαπώ, μη λείψεις
άπό κοντά μου ποτέ!» έλεγε κάποτε μιάν
γυναίκα σ' έναν άντρα. «Θέλω να σε βλέ-
πω διαρκώς. Γιατί άπ' όσους δεν βλέπω,
μονάχα το Θεό αγαπώ αληθινά και δεν
τον ξεχνώ».

★ Είναι πολύ σπάνιο να μη χάσει το
«έγώ» του και την αξιοπρέπεία του ο φτω-
χός που έτυχε να παντρευθώ πλούσια γυ-
ναίκα.

★ Οι γυναίκες μεταχειρίζονται τη λέ-
ξη «φιλία» για τον άντρα, μονάχα όταν

φου όλα τα κράτη θα συνορεύουν.

ΕΝΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΠΛΗΡΩΜΑ

Την περασμένην εβδομάδα, στο Σά-
τος της Βραζιλίας κατέπλευσε ένα
μεγαλοπρεπές ατμό-ιστιοφόρο που λέ-
γεται «Γιουάικα». Και δες έδώ δεν ύ-
πρχε τίποτε το περίεργο, άφοι είνε
δικαίωμα κάθε πλοιοκτήτου να δίνει ό-
ποιο όνομα θέλει στο σκάφος του.

Το περίεργο είνε ότι το πλοίωμά του
ιστιοφόρου αυτού, άπό τον πρώτο κα-
πετάνιο έως τον τελευταίο μούτσο ά-
ποτελείται από γυναίκες. Δεν πρόκει-
ται όμως περί έπαγγελματιών ναυτικών
άλλά περί κοριτσιών καλών οικογενει-
ών, κατά το πλείστον των Ην. Πολι-
τειών, που θέλουν να έξασκηθούν στη
θάλασσα. Η πλοιαρχία του σκάφους,
που κάνει από τέσσερα χρόνια τον γύ-
ρο του κόσμου, έδήλωσε ότι μόλις θθά-
ση στη Ν. Υόρκη θ' άποβιάσει τα
18 κορίτσια του πληρώματος, για να
παραλάβω άλλα που θέλουν επίσης να
μάθουν την δύσκολη τέχνη των θαλασ-
σινών.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΥΣΚΕΥΗ

Ενα πολύ περίεργο σύστημα μετα-
χειρίζονται οι Άμερικανοί γαιο-
κτήμονες για να εξακριβώσουν αν τα
φρούτα που παράγουν έχουν μέσα
σκουλήκια. Όταν θέλουν να δοκιμά-
σουν μιάν ώριμήν ποσότητα φρού-
των, παίρνουν στην τύχη μερικά άπ'
αυτά και τα τοποθετούν το ένα κατό-
πιν του άλλου επάνω σε μιάν ειδική
ουσκευή, με την όποιαν συνδέονται ένα
μικρόφωνο και ένα μεγάφωνο.

Άν στο μεγάφωνο δεν άκουσθώ ά-
πολύτες τίποτε, τότε σημαίνει ότι τα
φρούτα είνε καθαρά και δεν έχουν μέ-
σα κανένα σκουλήκι. Άν όμως ά-
κουσθώ ένα ελαφρό θορόισμα, τότε ση-
μαίνει ότι ύπάρχει μέσα σκουλήκι που
κάνει ακαίδως τον ελαφρότατον έκει-
νον θόρυβο «ωώγωντας» το έσωτερικό
του κορπού.

πρόκειται να τον ξεχάσουν.

★ Σε δύο περιπτώσεις μονάχα μπορεί
κανείς να δυσχερεστή διαρκώς την αγαπή-
μένη του: Ή όταν την αγαπά ή υπερβο-
λικά ή όταν δεν την αγαπά καθόλου.

★ Οι φιλάρεσκες μάς σπρώχνουν μέ-
σα στο καμίνι της αγάπης, δίχως να μάς
άκολουθούν ποτέ. Προτιμούν να μένουν
πάντα έξω, παραμονεύοντας για καινούρ-
για θύματα.

★ Θέλετε τον όρισμό της γυναίκας;
Είνε ένα άν, που θέλει όταν δεν θέλεις ό-
σύ και δεν θέλει όταν θέλεις!

★ Η όμορφιά δεν έμπνέει πάντα τον έ-
ρωτα. Συχνά προκαλεί μονάχα ένα συ-
ναίσθημα ψυχρού θαυμασμού. Άλλά μιάν
έξυπνη γυναίκα όταν έχη και νόστιμη φουσι
ογναμία μπορεί να προκαλέσει θυελλες
σφοδρού έρωτικού πάθους.

★ Η άγάπη είναι μια πυρκαϊά που
δεν μπορούν να την σβύσουν όλα τα νερά
τ' ουρανού. Και όμως οι ποιητάι μάς λέ-
νε πως είναι αεράκι μοιροδόλο.

★ Η καρδιά είνε το κλουδί του μω-
στικού της αγάπης. Όταν πετάξει έξω
το πουλί, δεν ξαναγυρίζει πια στη φωλιά
του.

★ Είνε τρέλλα να λογιкуεσαι με μιάν
γυναίκα, όπως είναι τρέλλα νάσαι καλός
με τους κακούς.

★ Άν αφοι τη μιάν γυναίκα: «Την καρ-
διά σου δεν την θέλω. Λαχταρώ το κορμί
σου και τα χάρδια σου», φυλάξου άπ' τη
γυναίκα αυτή. Είνε πολύ τεχνίτρα. Ξέ-
ρει την τέχνη του κυνηγού που τραβάει
το άγριμι στην παγίδα.

★ Η άγάπη και ο μίσχος εύκολα φα-
νερώνονται.

★ Ο άντρας είναι ή φωτιά, ή γυναίκα
το σπέρμα και ο διάβολος φυσάει και την
ανάβει.

★ Η πίστις της συζύγου χωρίς αγάπη
είναι έλεημοσύνη για τον σύζυγο.

★ Ο χωρισμός μονάχα τους άλύπα-
τους κάνει να πονούν.

★ Ο έρας είναι τυφλός, μα πιάνει
πάντα στα δίχτυα του τους άνοιχτομά-
τες.

★ Σε έκατό άνδρες, θα βρήτε δύο μο-
νάχα έξυπνους. Και σ' έκατό γυναίκες,
είναι ζήτημα αν βρήτε δύο καυτές.

★ Η πεθερά πολύ σπάνια θυμίζεται
πως ήταν κι' αυτή κάποτε νύφη.

★ Γυναίκες και άντρες μαζί σε στενό
χώρο, είνε σαν τη φωτιά κοντά στο μπα-
ρουτί.

★ Άν έλειπε ή γυναίκα, ο άντρας θα
ήταν τραχύς, δύναντος, μισάνθρωπος και
δεν θάξερε τί θα πη χάρις.

★ Έκείνος που αγαπάει για πρώτη
φορά και χωρίς έλπίδα είναι Θεός. Έκει-
νος που αγαπάει για δεύτερη φορά, μά
πάλι χωρίς έλπίδα, είναι τρελλός.

★ Όταν ο έρωτας διατηρηθώ και με-
τά την σαρκική απόλαυση, οι έρασται
πρέπει να θεωρήσουν τον εαυτό τους πολ-
λύ ευτυχισμένον.

★ Εύκολότερο να είναι κανείς έραστής
παρά σύζυγος. Κι' αυτό για το λόγο πως
είναι δυσκολώτερο να έχη κανείς πνεύμα
κάθε μέρα, παρά να λήη όμορφα λόγια
άπό καιρού εις καιρόν.

★ Η θλίψις είναι ή θλίψις του έρωτος,
όπως τα γεράματα είναι το τέλος της
ζωής.

★ Στον έρωτα όλες οι γυναίκες έχουν
πνεύμα. Η γυναίκα βρίσκει είκοσι τρό-
πους για να κατορθώσει εκείνο που θέλει
στην κρίσιμη στιγμή, ενώ είκοσι άντρες
δεν θα μπορούσαν να βρουν ούτε έναν
τρόπο.

ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

ΤΕΙΝΕΙΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΔῆ

Εἶνε μιά συνήθεια πολύ παλιά, που ἔχει σχεδόν καταργηθῇ. Μὰ τώρα θέλουν νὰ τὴς δώσουν τὸ τελευταῖο χτύπημα. Καὶ ἡ σταυροφορία αὐτὴ κατὰ τοῦ χειροφιλήματος, δὲν ἔρχεται ἀπ' τὴν Ἀμερική, ὅπως συμβαίνει με τοὺς παντὸς εἶδους νεωτερισμούς, ἀλλ' ἀπ' τὴ Γαλλία, καὶ μάλιστα ἀπ' τὸ Παρίσι, δηλαδή ἀπ' τὴν πατρίδα τοῦ χειροφιλήματος.

Μὰ, θὰ πῆτε, ἔχουν καιρὸ οἱ Γάλλοι ν' ἀσχολοῦνται μὲ τέτοιου εἶδους ὑποθέσεις, τώρα ποὺ πολεμοῦν; Καὶ ὅμως, ὑπάρχουν πάντα ἄνθρωποι ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ πιδ ἐπιπόλαια πράγματα, ἀκόμη καὶ ὅταν ὁ κόσμος καίγεται γύρω τους.

Ἔτσι, λοιπόν, τελευταίως στὸ Παρίσι, ἕνας συγγραφεὺς τῆς μόδας, ἄνθρωπος δηλαδή ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχη γνώμην ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἔδωσε τὴν ἐξῆς συμβουλὴν σ' ἕναν συνάδελφό του, κατὰ τὴν διάρκειά μιᾶς ἐσπερίδος:

—Σὰς συμβουλεύω, ἀγαπητέ μου, νὰ μὴ φιλάτε ποτὲ τὸ χεῖρ τῶν κυριῶν. Μιά χειραψία μὲ μίαν ἐλαφρὴν ὑπόκλισιν εἶνε ἀρκετὴ. Εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ φανῇ κανεὶς εὐγενής σ' ὅλες τὶς περιστάσεις. Τὸ χειροφιλήμα εἶνε ἀναχρονιστικὸ καὶ πρέπει νὰ καταργηθῇ.

Ἀλλὰ τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ χειροφιλήματος δὲν τὸν ἐκίρυναν μονάχα οἱ ἄντρες: οἱ γυναῖκες βρίσκονται ἐπὶ τὴν πρώτη γραμμὴ τῆς σταυροφορίας. Στὸ Βουκουρέστι ἰδρύθηκε τελευταίως ἕνα γυναικεῖο σωματεῖο, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ καταργήσις τοῦ χειροφιλήματος, ὡς πολὺ ἀνθυγιεινοῦ. Καὶ ἐπικαλεῖται τὴ γνώμην πολλῶν διαπρεπῶν γιατρῶν καὶ μικροβιολόγων, ποὺ θεωροῦν αὐτὴ τὴ συνήθειαν ὡς τὸν σπουδαιότερον φορέα διαφόρων μικροβίων.

Αὐτὸ ἄλλωστε ἔπρεπε κανεὶς νὰ τὸ περιμένῃ. Ἀργὰ ἢ

γρήγορα, τὸ χειροφιλήμα ἔπρεπε νὰ καταργηθῇ, γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους ἁλλους λόγους. Πολλοὶ τὸ εἶχαν κυριολεκτικῶς γελοιοποιήσει. Φιλοῦσαν τὸ χεῖρ ὧν ἀδικοκρίτως τὸν γυναικῶν ποὺ συναντοῦσαν καὶ σὲ ὁποιοδήποτε μέρος. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι περνοῦσαν τὸν καιρὸ τους ὑποκλινόμενοι διαρκῶς, σὰν νὰ ἔκαναν σσηνδικὴ γυμναστική. Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε ὅτι δὲν ἤξεραν νὰ φιλήσουν τὸ γυναικεῖο χεῖρ μὲ τὴν ἀπαιτούμενην λεπτότητα.

Η ΓΚΑΦΑ ΤΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ

Καὶ τώρα, θὰ ἦταν ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον ν' ἀναφέρωμε μερικὰ ἀνεκδότα σχετικὰ μὲ τὸ χειροφιλήμα. Ὑπάρχει δὲ τὸση ἀπειρία τέτοιου εἶδους ἀνεκδοτῶν, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ γραφῇ δλόκληρο βιβλίον.

Τὸν περασμένον αἰῶνα τὸ χειροφιλήμα δὲν ἦταν πολὺ γενικευμένο. Ἀποτελεσε μέρος τῆς ἔθιμοτυπίας τῶν Αὐλῶν καὶ μόνο ἐκεῖ ἐπικρατοῦσε. Στὴ Ρωσσία μάλιστα τὸ συνήθιζαν μονάχα τὴν Πρωτοκρίναιαν τῶν δυνάμεων καὶ τὴν Τσαρίνα. Ἀναφέρεται δὲ καὶ τὸ ἐξῆς ἀνεκδοτὸ, εἰς ὅσον ἐνὸς ξένου διπλωμάτου:

Κάποτε, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βασιλείας τοῦ Ἀλεξάνδρου Γ' ἕνας νεαρὸς γραμματεὺς πρεσβείας, ἀντὶ νὰ φιλήσῃ τὸ χεῖρ τῆς αυτοκράτειρας τῶσφι-δὲν μονάχα μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐγένειαν. Ἡ αυτοκράτειρα ταράχθηκε, ἐκοκκίνισε καὶ σ' αὐτὴς ἔφερε τί στάσι νὰ τήρῃ ἀπέναντι τοῦ νεαροῦ διπλωμάτου. Εὐτυχῶς ποὺ ἐπένεδῃ ὁ πᾶρος, καὶ ἔσωσε τὴν κατάσταση λέγοντας:

— Στὸν στρατὸ, δταν ἕνα γύμνασμα δὲν ἐπιτυχάνῃ, ἐπαναλαμβάνεται.

Ὁ διπλωμάτης ἐκατάλαβε ἀμέσως τὴν γκάφα του καὶ ἔσπευσε νὰ φιλήσῃ τὸ χεῖρ τῆς Τσαρίνας, ποὺ ἐξοκλοῦσσε νὰ μὴν τεντωμένο.

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ 1

Πιδ γενικευμένο ἦταν τὸ χειροφιλήμα κατὰ τὸν προπερασμένον αἰῶνα, δταν οἱ κυρίες ἀπαιτοῦσαν περισσώτερον σεβασμὸ καὶ ἐμφανεστερὴ ὑποταγὴ ἀπὸ τοὺς ἄντρες.

Ἡ κυρία δὲν ἐπερίμενε τὸν κύριον νὰ τῆς πιάσῃ τὸ χεῖρ γιὰ νὰ τὸ φιλήσῃ, ἀλλὰ τὸ ἐτέντωνε μόνῃ τῆς, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ θαθεῖαν ὑπόκλισιν τοῦ ἀνδρός. Τότε ὁ ἄνδρας ἔκανε καὶ δευτέρην ὑπόκλισιν, καὶ ἀφοῦ ἔπιασε μὲ τὴ μεγαλύτερη λεπτότητα τὸ χεῖρ τῆς κυρίας, ἀκούμπουσε ἀνεπαίσθητα τὰ χεῖλιν του.

Τὸ χειροφιλήμα ἦταν συνηθισμένο καὶ κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Πρὸς τὶς δεσποινίδες δὲν ἐπετρέπετο αὐτὸ. Ἀλλὰ ὁ Βολταίρος, ποὺ ἐννοοῦσε νὰ φαίνεται πάντα νέος, ἀκόμη καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, ἤθελε νὰ καταργήσῃ αὐτὸν τὸν περιορισμὸ καὶ φιλοῦσε ἀδικοκρίτως τὰ χεῖρα τῶν κυριῶν καὶ τῶν δεσποινίδων.

Τὸ χειροφιλήμα, ὡς ἐνδείξις σεβασμοῦ καὶ ὑποταγῆς, ἔχεν μονάχα πρὸς τὶς κυρίες, ἀλλ' ἀδικοκρίτως πρὸς ὅλους, ἄντρες καὶ γυναῖκες, εἶνε πολὺ ἀρχαιότερον ἀπὸ ὅσο φαντάζεται κανεὶς.

Ὁ Ὀμηρος μᾶς παρουσιάζει τὸν Πρίαμον ποὺ καταφιλεῖ τὰ χεῖρα τοῦ Ἀχιλλέως, καθὼς τὸν ἱκετεύει νὰ τοῦ ἀποδόσῃ τὸ σῶμα τοῦ σκοτωμένου Ἑκτορος. Καὶ στὴν ἀσχαλὶα Ρώμῃ, οἱ τριβούνιοι, οἱ ὑποτοί, οἱ γερουσιασταὶ καὶ οἱ τιτλοῦχοι ἐδέχοντο χειροφιλήματα ἀπ' τοὺς κατωτέρους τῶν, ποὺ ἤρξαν ἔτσι νὰ ἐκφράσουν τὴν ὑποταγὴ τους.

ΚΑΙ Ο ΝΕΡΩΝ

Οἱ Ρωμαῖοι ὅμως, δταν ἤθελαν νὰ τιμήσουν ἕνα πρόσωπον ἔδιναν καὶ μίαν ἄλλην συνήθειαν: φιλοῦσαν τὸ χεῖρ τους, καὶ ἔπειτα τὸ ἐτέντωναν ἀπὸτομα, σὰν νὰ ἤθελαν ἔτσι νὰ στείλουν τὸ φίλημα σ' αὐτὸν ποὺ ἤθελαν νὰ τιμήσουν.

Αὐτὴ τὴ συνήθειαν τὴν εἶχαν πρὸ παντὸς οἱ ἡθοποιοί, δταν ἤθελαν νὰ χαιρετήσουν τοὺς θεατὰς, τὴν ἐσεβάσθηκα δὲ καὶ ὁ Νέρων δταν ἀνέβηκε ἐπάνω στὴ σκηνή. Ἐπίσης καὶ οἱ δῆγοι τοῦ τοῖρκου, δταν ἔμπαιναν στὸν στίβον, ἐχαιρετοῦσαν τὰ πλήθιν ποὺ τοὺς ἐπευφημοῦσαν, φιλοῦντας τὸ χεῖρ τους, καὶ ἀκριβῶς ἐκεῖνον ποὺ κρατοῦσε τὸ μαστίγιον.

Ἀς ἐπιστρέψωμεν ὅμως στὴν ἐποχὴ μας. Τὸ χειροφιλήμα ὡς δείγμα σεβασμοῦ πρὸς τὶς κυρίες, μπορεῖ νὰ μὴν καταργηθῇ ἐντελῶς, πάντως ὅμως θὰ περιορισθῇ στὶς πολὺ ἡλικιωμένες καὶ σ' αὐτὴς ποὺ κατέχουν μίαν ἐξαιρετικὴ θέσιν στὴν κοινωνίαν.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΙΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

* Ἡ μωρία εἶνε ἀδελφὴ τῆς κακίας.

(Σοφοκλῆς)

* Ἐὰν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν δίκαιοι δὲν θὰ χρειαζόταν ἡ ἀνδρεία.

(Ἀγασίλαος)

ΕΡΩΤΕΣ ΠΟΥ ΠΑΡΑΣΥΡΟΥΝ ΣΤΟ ΒΟΥΡΚΟ

Η ΤΑΞΙΘΕΤΡΙΑ

(Συνεχία ἀπὸ τὴ σελίδα 13)

—Τί συμβαίνει;

—Τίποτε, ἀπήντησε ἡ νέα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Κώστας εἶχε κάμει μεταβολὴ καὶ εἶχε ἐξαφανισθῇ. Ἦρθε ἄλλο γκαρσόνι νὰ τοὺς περιποιηθῇ. Ἐμείναν λίγα λεπτά κι' ἔφυγαν.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

Ἡ Ἀλέκα γυρίζοντας στὸ σπίτι τῆς δὲν ἔβλεπε ἕνα σημεῖωμα τοῦ Κώστα ποὺ τῆς ἔγραφε ὅτι ὄρθηκε δουλειὰ σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ τὸν κινηματογράφον.

Τὸ διαβάσει τὸ σημεῖωμα μὲ τρυφερὴ συγκίνησι. Ὅχι, δὲν τὸν εἶχε ξεχάσει. Αὐτὸν πρῶτα γάπησε κι' αὐτὸν ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾷ. Μὰ τώρα ποὺ αὐτὸς τὴν εἶδε μὲ ἄλλον θὰ ἦταν ἔξω φρενὸν μαζί τῆς. Τὸν ἐπερίμενε νάρθῃ νὰ τῆς ζητήσῃ ἔξηγησης. Θὰ τοῦ ἔλεγε ὅτι ἦταν ἕνα ἐπιπόλαιο σφάλμα τῆς καὶ θὰ τοῦ ζητοῦσε νὰ τὴν συγχωρήσῃ.

Μὰ ὁ Κώστας δὲν ἐξαφανήθηκε. Ἡ Ἀλέκα ἐσκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ πάῃ αὐτὴ νὰ τὸν βρῇ. Μὰ τὴν εἶχε κυριεύσει τὸ πείσμα. Ἐπρεπε αὐτὸς νάρθῃ, ἂν πράγματι τὴν ἀγαποῦσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν χάσῃ. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν καταδικάσῃ, χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ νὰ ἀπολογηθῇ.

Τὸν ἐπερίμενε μὲ λαχτάρα. Μὰ ὁ νέος δὲν ἐρχόταν. Καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ἦταν περιλυπη. Ὑπῆρχε ὅμως ὁ πάντα ὑποχρεωτικὸς κύριος μὲ τὴν κούρσα, ποὺ ἦταν πρόθυμος νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Τὶς πρῶτες βραδυνὲς ἀρνῆθηκε νὰ ξαναβῇ μαζί του. Μὰ ὅσο ἔβλεπε ὅτι ὁ Κώστας τὴν περιφρονοῦσε καὶ δὲν ἐρχόταν νὰ τὴν βρῇ τὸ ἔβαλε κι' αὐτὴ μιὰ βραδυὰ πείσμα καὶ ξαναβῇ μὲ τὸν πλούσιον κύριον.

Ἔτσι ἐπῆρε τὸν καθήκον, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, στὴν ἀρχή. Κάθε μέρα κατακυλοῦσε πιδ πολὺ, ἔως ὅτου ἐδινθῆσθε στὴν ἀμαρτία. Τὸ παλὸ τῆς ἀγνὸ εἰδύλλιον μὲ τὸν φτωχὸ νέον τῆς ἔγινε γλυκεῖα κι' ὀδυνηρὴ ἀνάμνησις. Ἐφύλαξε τὸ τελευταῖον σημεῖωμα τοῦ ἀγαπημένου τῆς καὶ σὲ στιγμὲς πονεμένης μοναξιάς τὸ βγάξει καὶ διαβάσει αὐτὲς τὶς λίγες γραμμές:

«Ἀγαπημένη μου. Ἐπίασα δουλειὰ σ' ἕνα κέντρο, γι' αὐτὸ δὲν ἔρθω νὰ σὲ ἰδῶ. Ὅλα ἔχω μεθυσθῇ τὸ Σάββατο, ποὺ ἔχω ρεπό. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος. Τώρα πιά θὰ μπορέσω νὰ παντρευτοῦμε. Σὲ φιλῶ, Κώστας».

Εἶναι τὰ τελευταῖα λόγια πραγματικῆς ἀγάπης ποὺ ἐχάρισε τὴν ψυχὴ τῆς καὶ ποὺ τῆς τὰ διεφύλαξε τὸ μικρὸ αὐτὸ χαρτάκι, κιτρινωμένο καὶ ξεθωριασμένο τώρα πιά ἀπὸ τὴν πολυκαίρια...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Μία πρωτότυπη ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Μοντέρνα αισθηματικὴ περιπέτεια

Τὸ αὐτοκίνητο τῆς Ἀλίκης εἶχε σταματήσει ξαφνικὰ στὸν ἐξοχικὸ δρόμον, στὰ περὶχωρα τῆς Βρετανίας. Τὶ νὰ εἶχε πάθει; Ἡ Ἀλίκη ἀνοίξε τὸ ἀκασπὸ καὶ, σκύβοντας ἐπάνω ἀπ' τὴν μηχανή, προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ τὴν βλάβην.

Ἡ καὶ μὴν ὅμως ἦταν ἀνίκανη νὰ βάλῃ εἰς κίνησιν τὴν κούρσα. Τὸ καλύτερον θάταν νὰ ζητοῦσε τὴν βοήθεια κανενὸς σωφῆρ ποὺ θὰ ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμον τῆς. Ἐὰν καὶ μόνο ἐσῆκωνε τὸ προσωπάκι τῆς, ἀσφαλῶς κάποιος θὰ ἐσπευδε νὰ τὴν βοηθήσῃ, ἀλλὰ ἐστὶ κατὰ τὴν ἰσχυρὴν, δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ κανεὶς πόσο γοητευτικὴ ἦταν.

Ὁ Κερμέκ, ὅμως, ἦταν πραγμᾶτικὰ ἱππότης τοῦ δρόμου. Εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ στεκεται καὶ νὰ ρωτᾷ ἂν χρειαζόταν καμμιὰ βοήθεια, δταν ἔδλεπε αὐτοκίνητο σταματημένο ποὺ τὸ ὠδηγοῦσε μιά γυναίκα!

Ἡ Ἀλίκη λοιπὸν ὄρθηκε ἕναν σύντροφο, ὁ ὁποῖος μὲ εὐλκρινετὴ ἤρξαν ἀρχισε τὶς ἐρευνες γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς βλάβης. Δὲν κατῶρθεν ὅμως νὰ διορθώσῃ τὴν μηχανή. Τέλος, ἰδρωμένος, λερωμένος, ἐπρότεινε στὴν νέα:

—Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ καλύτερον ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, εἶνε νὰ κλείσετε τὴν μηχανή καὶ νὰ πάτε στὸ Σέν Μπριέκ. Ἀπ' ἐκεῖ μορεῖτε νὰ στείλετε νὰ τὸ ρυμοκλήσουν. Εἶνε ἀργὰ πιά καὶ δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ διανυκτερεύσετε ἐδῶ.

Ἡ Ἀλίκη ἐκλείσε τὶς πορτίρες τοῦ αὐτοκινήτου τῆς καὶ ἀφοῦ μετέφερε μὲ τὴν βοήθειά τοῦ τὶς ἀποσκευές τῆς στὸ ἄμαξι τοῦ νέου, ἔπειτα ἐκάθησε δίπλα στὸν Κερμέκ. Ἐκεῖνος ἐξεκίνησε ἀμέσως.

—Πηγαίνετε στὸ Σέν Μπριέκ;—Πηγαίνετε ὁ νέος.

—Ναί, στὸ Σέν Μπριέκ.

—Θὰ ἀνησυχῆσουν οἱ δικοί σας μ' αὐτὴ τὴν καθυστέρησι.

—Μὰ δὲν μετρίμηνι κανεὶς στὸ Σέν Μπριέκ. Ἐγὼ κάθομαι στὸ Σέν Μαλώ. Κάνω μιὰ ἐκδρομὴ μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου.

—Ἀ, ἔτσι.

—Κί, ἔσεις;

—Μὰ ... κι' ἐγὼ κάνω μιὰ ἐκδρομὴ. Πῶς σὰς λένε.

—Ἀλίκη.

—Κί, ἐμένα Κερμέκ. Σὲ ποῖο ξενοδοχεῖο θὰ μέινετε;

—Σέν Μπριέκ;

—Ἐσείς;

—Στὸ «Λουαζίρ».

—Ἐγὼ στὸ «Μπριστόλ».

Φαντάζομαι ὅτι δὲν ξέρετε καλῶς τὶς μηχανές τῶν αὐτοκινήτων, εἶπε ἡ νέα μὲ εἰρωνείαν.

Αὐτὴ ἡ παρατήρησις τὸν ἐπείραξε.

—Τὸ δικό μου αὐτοκίνητο, δεσποινίς, δὲν ἔχει πάθει μέχρι σήμερα καμμιὰ βλάβην, τῆς ὁποίας ὅμως καλὰ θὰ κάνετε νὰ παίρνετε μαζί σας τὸν ἀρραβωνιαστικὸ σας.

—Δὲν ἔχω κανέναν ἀρραβωνιαστικόν.

Ὁ Κερμέκ ἐκράτησε μὲ τὸ ἕνα χεῖρ τοῦ τὸ βολάν καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφολάκι του ἕνα ἐπισκεπτήριον καὶ τὸ ἔδωσε στὴν Ἀλίκη. Ἐκεῖνη ἐδιάβασε: «Κερμέκ Ντυμπούας».

Τὸν εὐχαρίστησε μ' ἕνα χαμόγελο καὶ ἔγραψε κι' αὐτὴ μὲ τὸ μολύβι στὸ πίσω μέρος τῆς κάρτας: «Ἀλίκη Μερντάλ».

—Εὐχαριστῶ, τῆς εἶπε ἐκεῖνος γελώντας. Τώρα αἰσθανομαι ὅτι εἶμαστε καλύτερα. Κατανίζετε;

Καὶ τῆς ἔδωσε τὸ πακέτο του. Ἐκεῖνη πῆρε δυὸ τσιγάρα, ἔβαλε τὸ ἕνα ἀνάμεσα στὰ χεῖλιν του καὶ τὸ ἄλλο στὰ δικά της καὶ τ' ἀναψε.

—Εἰσθε ἀρραβωνιασμένος;

—Ὅχι.

—Τί δουλειὰ κάνετε;

—Εἶμαι ὀδοντοίατρος. Μὰ δὲν ἔχω ἀκόμα μεγάλη πελατεία. Γι' αὐτὸ μπορῶ καὶ κάνω καμμιὰ ἐκδρομὴ.

—Στὸ Σέν Μπριέκ, αὐρίο, εἶχε σκοπὸ νὰ πάω σ' ἕναν ὀδοντοίατρον...

—Κρίμα!

—Γιατί; Δὲν με θέλετε γιὰ πελάτισσα;

—Πῶς, Ἀλλὰ δὲν ἔχω μαζὶ μου τὰ ἐργαλεῖα.

—Μὰ δὲν θέλω νὰ θυγῶ κανένα δόντι. Ἀπλῶς μόνον μιὰ ἐξέτασι.

—Ἀ, ὅσο γι' αὐτὸ πολὺ εὐχαριστῶς.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν φθάσει στὸ Σέν Μπριέκ. Ἡ Ἀλίκη εἰδοποίησε πρῶτα νὰ φροντίσουν γιὰ τ' αὐτοκίνητό τῆς καὶ μετὰ πῆγε στὸ «Μπριστόλ».

Πρὶν ὅμως χωριστοῦν, ὁ Κερμέκ τῆς εἶπε:

—Φαντάζομαι ὅτι θὰ περνάτε.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Πάρα πολὺ.

—Κί, ἐγὼ. Ἐλάτε λοιπόν.

Ἡ Ἀλίκη ἐδέχθηκε καὶ ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ἐκάθονταν ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου σ' ἕνα ρεστωράν.

Ὁ Κερμέκ τὴν ἐκύτταζε μὲ θαυμασμό.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔχουν τὰ δόντια σας! Εἶνε πολὺ ὁμορφα.

—Ναί, μὰ κάθε τόσο μοῦ πολεῖ αὐτὸ...

Καὶ τοῦ ἔδειξε ἕναν κοπτήρα.

—Μπᾶ! Δὲν ἔχει τίποτα. Εἶνε γερό.

Μετὰ τὸ δείπνον, ὁ Κερμέκ τὴν συνόδευσε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς. Ἐκεῖ τῆς εἶπε ὅτι ἦταν στὴν ἐκθεσὶ τῆς ἂν τὸν χρειαζόταν σὲ τίποτα τὴν ἐπομένῃ.

Χαρίστηκαν σὰν δυὸ ἄνθρωποι ποὺ δὲν πρόκειται νὰ ξενασυναντηθοῦν. Ἡ Ἀλίκη ὅμως, πρὶν κοιμηθῇ, συλλογίστηκε ὅτι εἶχε τριπλὴ ὑποχρέωσι στὸν Κερμέκ: Τὴν εἶχε μεταφέρει στὸ Σέν Μπριέκ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, τὴν εἶχε καλέσει νὰ δειπνήσουν μαζί καὶ εἶχε ἐξέτασει τὰ δόντια τῆς.

—Πόσο ἀργήσατε νὰρθῆτε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο σας ὡς ἐδῶ! τοῦ εἶπε.

—Χάλασε καὶ τὸ δικό μου, ψιθύρισε ὁ Κερμέκ γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ.

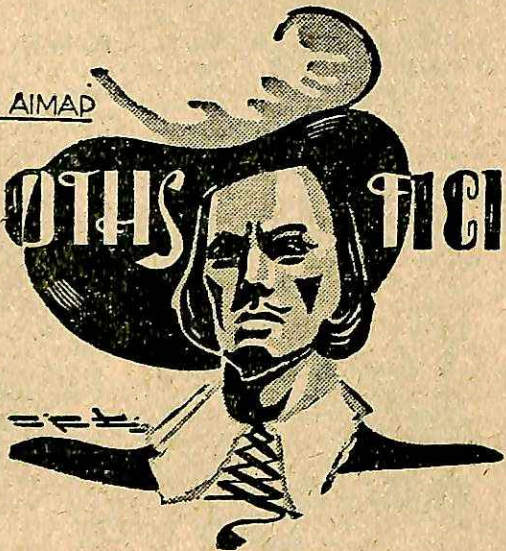
Ἐπειτα ὅμως ἐσκέφθηκε ὅτι ἦταν πιδ ἐντιμὸ καὶ πιδ διανοητικῶς ἀπὸ τῆς ἐξωμολογητοῦ τῆς ἀλήθειαν. Καὶ οἱ δύο τότε ἐγέλασαν μὲ τὴν περιπέτειά τους.

Ἡ Ἀλίκη ὅμως εἶχε τύψεις! Δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ ὁ Κερμέκ τ' αὐτοκίνητό του στὸ Σέν Μπριέκ. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ πωλήσουν τὰ δῶρα τους.

—Ἀ! Ἀλλὰ καινούργια περιπέτεια.

Ἐν τούτοις δὲν κατῶρθεν νὰ συγκεντρώσουν οὔτε τὸ τρίτον τοῦ ποσοῦ ποὺ εἶχαν ἐσθῆκει γι' αὐτ

ΤΗ ΠΟΙΗΣΗ ΤΙΣ ΠΙΣΤΕΙΣ

ΜΙΑ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΡΙΟΥ ΜΙΣΟΥΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Μια σκοτεινή χειμωνιάτικη νύχτα, ο πρίγκηψ ντε Μονλάρ άπάγει τη Σάντσια ντε Μανφρέντ και άφου την κοιμίζει μ' ένα ισχυρό ναρκωτικό, την φέρνει σε μια άπομερη έπαυλη, όπου έχουν όλα έτοιμασθή γιά τόν τοκετό της νέας. Αλλά, τη στιγμή εκείνη, εμφανίζεται ξαφνικά ο άδελφός της Σάντσια και άπαιτεί από τόν πρίγκηπα να άποδώσει στην άδελφή του την τιμή που της είχε άφαιρέσει, κάνοντάς την νόμιμη σύζυγό του. Ο πρίγκηψ άρνείται και ο αντίπαλός του, που έχει στο διάστημα αυτό περικυκλώσει όλο τó σπίτι με τούς ανθρώπους του, τού δίδει προθεσμία μιάς ώρας γιά να άποφασίσει, λέγοντάς του ότι διαφορετικά ή έκδίκησής του θα ήταν τρομακτική και πρωτοφανής).

2ον

Ο δόκτωρ Γκενώ έκατέβασε τó κεφάλι. Ο κόμης Μανφρέντ έρώτησε κατόπιν τó γιατρό άν ή άδελφó του μπορούσε να μεταφερθή χωρίς κίνδυνο.

— Νομίζω ότι ναί, άπάντησε έκείνος. Άρκει να την προσφυλάξωμε από τó κρύο...

— Τότε κάμετε ό,τι καταλαβαίνετε. Ξαναφορέστε μόνο τη μάσκα σας, γιάτι δέν υπάρχει κανείς λόγος να σας άναγνωρίσουν οι άνθρωποί μου, που θα έλθουν έδó.

Ο γιατρός ύπηκουσε και ήρχισε να προετοιμάζει την άσθενή γιά τή μεταφορά.

Έκείνη τη στιγμή, τó έκκρεμες έσήμανε μισή.

Ο κόμης έπηρε τότε μιά χρυσή σφυρίχτρα, που κρεμόταν από τó λαιμό του και την έφερε στα χείλη του.

Ένα διαπεραστικό σφύριγμα άντήχησε άμέσως σ' όλο τó σπίτι.

Την ίδια στιγμή, άνοίχθηκαν όλες οι πόρτες και τριάντα άνδρες έμπήκαν μέσα στο δωμάτιο.

Οι δέκα άπ' αυτούς ήσαν όπλισμένοι. Οι υπόλοιποι είκοσι ήσαν άοπλοι και τά χέρια τους ήσαν δεμένα στή ράχι.

Πολλοί άλλοι όπλοφόροι παρέμεναν στα άλλα δωμάτια και τούς διαδρόμους, έτοιμοι να τρέξουν στην πρώτη πρόσκλησι του κόμητος ντε Μανφρέντ.

Ο πρίγκηψ ντε Μονλάρ είχε άπομείνει σκυθρωπός, με τó κεφάλι σκυμμένο, ενώ μέσα στο στήθος του έκóχλαζε ή τρικυμία.

Ο δόκτωρ Γκενώ έσήκωσε τή νέα στην άγκαλιά του, την έβαλε με προσοχή επάνω στο φορέο και ήταν έτοιμος να δώσει στους ανθρώπους που έστεκαν γύρω τή διαταγή να τó σηκώσουν στους ώμους τους, όταν ο κόμης τόν έσταμάτησε με ένν νεύμα.

—Κύριε...

—Πρίγκηψ, έφώναξε ο κόμης με τή βρον

—Μιά στιγμή, γιάτρέ, είπε.

Συγχρόνως έπλησίασε τόν πρίγκηπα και έβαλε τó χέρι επάνω στον ώμο του.

—Κύριε πρίγκηψ ντε Μονλάρ, είπε με ήχηρή φωνή, τó ρολόι έχτύπησε μισή. Περιμένω την άπάντησί σας! Μήπως θέλετε να σας ύπενθυμίσω την πρότασί μου;

—Σας άκούω, κύριε, έκame ο πρίγκηψ.

—Κύριε πρίγκηψ ντε Μονλάρ, έσυνέχισε ο κόμης, είνε αλήθεια ότι πριν από δυό χρόνια σας έσωσα τή ζωή, διακινδυνεύοντας τή δική μου;

—Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ο πρίγκηψ. Τó άναγνωρίζω.

—Είνε αλήθεια ότι, μολονότι ήμουν προσωπικός έχθρός σας, δέν έδίστασα να ξεχάσω τó μίσος μου και να σας φιλοξενήσω στον πύργο μου;

—Είνε περιττό να μ' έρωτάτε, κύριε κόμης, άπάντησε στενοχωρημένος ο ντε Μονλάρ. Όλα όσα λέτε είνε αληθινά.

—Και με ποιόν τρόπο άνταμειψάτε όλα αυτά που έκame γιά σας; Άφού κουράζεσθε έσείς, θα σας τó πώ έγώ...

—Όχι, θα σας δώσω ενώπιον όλων αυτών που βρίσκονται έδó την ίκανοποίησι που ζητείτε. Γοητευμένος από την καλλονή και την σεμνότητα του αγγέλου, που άποκαλείτε άδελφή σας, παρεγνώρισα τά καθήκοντα της τιμής, έλησμόνησα τις ύποχρεώσεις τής φιλοξενίας και την ευγνωμοσύνη άκόμη που σας όφειλα. Άγάπησα την άδελφή σας και κατώρθωσα να κερδίσω την αγάπη της. Υπήρξα ένοχος απέναντί σας. Άναγνωρίζω και όμολογώ όχι τó σφάλμα, αλλά τó έγκλημα που διέπραξα και στο όποιο με παρέσυρε ένα πάθος, που δέν είχα ούτε τή δύναμη, ούτε τó θάρρος να κατανικήσω. Έπειτα από όλα αυτά, σας δηλώνω ότι είμαι έτοιμος να σας δώσω κάθε ίκανοποίησι, που έχετε τó δικαίωμα να μου ζητήσετε...

—Αυτό τó άκουσα, κύριε, διέκοψε ο κόμης. Άλλά ή μόνη ίκανοποίησις που σας ζητώ είνε εκείνη που άρνείσθε να μου δώσετε...

—Άρνούμαι, γιάτι μου είνε άδύνατον να σας δώσω αυτήν την ίκανοποίησι. Άναγνωρίζω την ευγένεια τής καταγωγής σας και ξέρω επίσης ότι ή περιουσία σας δέν είνε κατάτρεπ άπό τή δική μου. Μας χωρίζει όμως άδυσσος άδιαπέραστη: τó προαιώνιο μίσος των δυό οικογενειών μας.

—Πρέπει να παραδεχθήτε, κύριε, είπε ο κόμης, ότι κάνετε κάπως άργά αυτή τή σκέψη.

Ο νέος έκοκκίνισε και έκατέβασε τó κεφάλι, χωρίς να άπαντήσει τίποτε.

—Τότε δέν έχομε καιρό να χάνωμε, είπε ο κόμης. Άρνείσθε λοιπόν να δώσετε στην άδελφή μου τή μόνη ίκανοποίησι που αξίζει... άρνείσθε να την υμφευθήτε;... Αυτό δέν θέλετε να ήπτε;

—Κύριε...

—Πρίγκηψ, έφώναξε ο κόμης με τή βρον

τώδη φωνή του, δέν πρόκειται ν' άνταλλάξωμε φράσεις έδó. Άπαντήστε μου με ένα κατηγόρηματικό ναί ή όχι. Πρέπει να μάθουν όλοι, άπό τó ίδιο σας τó στόμα, ποιος άπό τούς δυό μας διέπραξε έγκλημα τιμής και έφέρθηκε σαν ό τελευταίος των ανθρώπων...

—Είνε περιττό να με έξερεθίζετε με τίς ύβρεις σας, κύριε, έκame ο πρίγκηψ.

—Δέν σας δρίζω, πρίγκηψ ντε Μονλάρ. Θέλω μόνο να πεισθούν όλοι έδó ότι ή έκδίκησής μου θα είνε δικαίη και άνάλογος πρós τó έγκλημα που έκάματε.

—Τότε μπορεί να κάμετε ό,τι θέλετε. Είμαι ίκανός να ύποφέρω χωρίς να διαμαρτυρηθώ.

—Νομίζετε; Έκαμε ο κόμης με άπαίσια μειδίαμα;

—Η ένωση τήν όποιαν μου ζητείτε και που την ποθώ πιδ πολύ άπό κάθε άλλον, είνε έντελώς άδύνατη, είπε ο πρίγκηψ. Καμ μιά δύναμις δέν θα μπόρεση να μεταβάλι τις σκέψεις μου, όποιεσδήποτε και άν είνε οι συνέπειες τής άρνήσεώς μου.

Ένα ρίγος φρίκης διέτρεξε τó σώμα των άκινήτων και σιωπηλών μαρτύρων αυτής τής σκηνης.

Ο κόμης έγύρισε έπειτα πρós τόν δόκτωρ Γκενώ.

—Γιατρέ, είπε με ήρεμη φωνή, σας εύχαριστώ με όλη μου τή καρδιά γιά την άφοσίωσι που έδειξατε στην οικογένειά μου. Σας όφειλω τή ζωή τής άδελφής μου και δέν θα τó ξεχάσω ποτέ. Η παρουσία σας, όπως βλέπετε, δέν είνε πιά άναγκαία έδó.

Σας εύχαριστώ άλλη μιά φορά.

—Λουδοβίκε, έκame ο δόκτωρ Γκενώ, ή ύβρις που έγινε στην οικογένειά σας είνε τρομερή, αλλά και τó μίσος είνε κακός σύμβουλος. Μην παρασυρθήτε άπ' αυτό!

Σκεφθήτε ότι κανείς δέν έχει τó δικαίωμα να αυτοδική.

—Γιατρέ, άπάντησε με πικρό χαμόγελο ο κόμης, σας εύχαριστώ γιά τή συμβουλή σας. Σας δεβαίνω λοιπόν ότι ή ζωή αυτού του ανθρώπου μου είνε ιερή. Δέν θα μολύνω τά χέρια μου στο αίμα του. Και τώρα μπορείτε να πηγαίνετε, πολύτιμε φίλε. Έκτελέστε ως τó τέλος τó θλιβερό καθήκον σας, όπως κι' έγω θα κάμω τó δικό μου.

Ο γιατρός δέν έπέμενε περισσότερο. Έκαμε ένα νεύμα σε τέσσερις από τούς ανθρώπους ν' άνασηκώσουν τó φορέο και έπροχώρησε πρós τή έξοδο.

Όταν έφθασε εκεί, έκame μιά υπόκλισι και έβγήκε από την αίθουσα, ακολουθούμενος από τούς ανθρώπους που έβάσταζαν τó φορέο.

Τά δήματά τους άκούσθηκαν έπί μερικές στιγμές, άνάμεσα από τά διαμερίσματα τού σπιτιού.

Έπειτα ο θόρυβος έπαψε και ή σιωπή απλώθηκε και πάλι όλόγυρα.

Ο κόμης έδημάτιζε σαν θηρίο μέσα εις την αίθουσα.

Η τρομερή έκδίκησις που έμελετούσε, έτρόμαζε και αυτόν τόν ίδιο.

Τέλος, έσταμάτησε έμπροστών πρίγκηπα ντε Μονλάρ και τόν έρώτησε:

—Είσαστε έτοιμος;

—Ετοιμος, άπάντησε ο πρίγκηψ. Μπορείτε να με σκοτώσετε, άν θέλετε.

Ο κόμης έχαμυγέλασε. Άλλά τó χαμόγελό του ήταν τρομερό και άπαίσιο.

—Όχι, είπε, δέν θα πεθάνετε! Ο θάνατος δέν είνε τιμωρία, άλλ' άπολύτρωσις.

—Κάμετε ό,τι επιθυμείτε, ξαναείπε ο πρίγκηψ με παγερή αξιοπρέπεια.

—Έμπρός! διέταξε τότε ο κόμης. Τέσσερις άνδρες ώρμησαν άμέσως έναντίον του πρίγκηπος, τόν έρριξαν χάμω, χωρίς έκείνος να δοκιμάση ν' άντισταθή.

Τού έγύμνωσαν τó επάνω μέρος του σώματος και τόν έδεσαν κατά τρόπον ώστε να μη μπόρη να κάμω καμμία κίνησι. Τέλος, τόν έφίμωσαν με ένα μουσκεμένο πανί.

Όταν όλα έτελείωναν, ο κόμης έγύρισε πρós έκείνους που έστεκαν άγύρω.

—Και τώρα, άκούστε με όλοι έσείς πολ με περιστοιχίζετε, έχθροι και φίλοι, είπε. Υπήρξατε μάρτυρες τής προσβολής που μου έκame αυτός ο άνθρωπος. Θέλησα γι' αυτό να σας κάμω μάρτυρες και τής τιμωρίας που πρόκειται να τού επιβάλω. Ο

πρίγκηψ ντε Μονλάρ κατεδίκασε τόν εαυτό του, παραδεχόμενος τó έγκλημά του. Παρακολούθησε όλη την προσπάθεια που κατέβαλε γιά να κατανικήση την ύπεροψία του και να τόν κάμω ν' άντιληφθή ποιο ήταν τó καθήκον του ως τριού ανθρώπου. Άλλά δέν με άκουσε. Η στιγμή τής δικαιοσύνης έφθασε τώρα. Ο Θεός άς κρίνι μεταξύ έμού και αυτού...

Τά λόγια αυτά έλέχθησαν μέσα σε νεκρική σιγή. Ο κόμης έκame έπειτα ένα νεύμα.

Άμέσως ένας άνθρωπος έμπήκε μέσα στο δωμάτιο. Έκρατούσε στα χέρια του ένα μαγκάλι με άναμμένα κάρβουνα. Μέσα σ' αυτά ήταν βυθισμένη μιά σιδερένια ράβδος.

Τό πρόσωπο του κόμητος είχε πάρει τώρα την άπάθεια μαρμάρου. Με φωνή σταθερή και βαρειά, είπε:

—Κατάγομαι από πριγκηπικό γένος και είμαι συγγενής του οίκου τής Γαλλίας. Οι πρόγονοί μου ύπήρξαν ήγεμόνες τής Πίζας και τής Φλωρεντίας. Έχω τó δικαίωμα να άποδίδω δικαιοσύνη στα κτήματά μου. Και τó δικαίωμά μου αυτό θα έξασκήσω έναντίον του ανθρώπου, που με ήτίμισε. Σκέπτεται κανείς άπό σας μήπως ν' άντιπαθώ σ' αυτό; Άς μιλήρη και άς μου ύποδείξη ότι ο άθλιος αυτός, που σφα δάζει κάτω άπό τά πόδια μου, δέν είνε ένοχος... Περιμένω...

Καμμία φωνή δέν άκούσθηκε.

—Νατε, έσυνέχισε ο κόμης, με φωνή πιδ σταθερή, άναγνωρίζετε την ένοχή αυτού του ανθρώπου και τó δικαίον τής έκδίκηςέώς μου;

—Ναί, άπάντησαν οι άνθρωποι του κόμητος.

Οι αχμάλωτοι δέν είπαν άπολύτως τίποτε. Δέν έτολμούσαν να έναντιαθούν. Άλλά και δέν ήθελαν να καταδικάσουν τόν άνθρωπο, με τόν όποιο ήταν φίλοι.

Ο κόμης άρπασε τότε στα χέρια του τή σιδερένια ράβδο. Στο άκρον τής κατέλγησε σε άνθος κρίνου, που είχε γίνει τώρα κατακόκκινο άπό τή φωτιά.

—Ά γίνι δικαιοσύνη!, έφώναξε.

Και συγχρόνως έπίεσε τή σιδερένια ράβδο επάνω στον γυμνό ώμο του έχθρου του.

Ένας μικρός τριγμός άντήχησε, άπό τó έσχίσμα των σκαρών, που είχαν έλθει σε έπαφή με τó καυτό σίδερο.

Ο πρίγκηψ, παρά τó φίμωτρό του, έβγαλε έναν άγριο μυκηθμό, έταλαντεύθηκε έπί μερικές στιγμές και έπειτα έξωριάσθηκε κάτω.

Είχε χάσει τίς αισθήσεις του.

Ο πρίγκηψ τού Μονλάρ δέν ύπάρχει πιά, είπε ο κόμης. Μπορώ σας δρίσκεται τώρα ένας στιγματισμένος έγκληματίας, που δέν μπορεί πιά να ήση μέσα εις τούς κόλπους τής κοινωνίας. Άν έκama κατάχρησι των δικαιωμάτων που είχα και έκδικήθηκα με τόσο σκληρόν τρόπο την τιμή μου, άς με κρίνι ο Θεός.

Έκαμε έπειτα ένα νέο νεύμα.

Ένας ναύτης έτύλιξε τότε τόν πρίγκηπα με Μονλάρ μέσα σ' έναν ναυτικό μανδύα και τόν έφορτώθηκε στους ώμους του.

Δέν έχομε πιά τίποτε άλλο να κάμωμε έδó, είπε ο κόμης. Τό πρώτο μέρος τής άποστολής μας έτελείωσε. Άς ξαναγυρίσωμε τώρα τó πλοίο μας.

Έβγήκε έπειτα πρώτος άπό τó δωμάτιο.

Οι άνθρωποί του τόν άκολουθήσαν. Ο τελευταίος, δγαίνοντας, άναποδόγυρισε τó μαγκάλι με τά άναμμένα κάρβουνα επάνω στο πάτωμα.

Θά έπλησίαζαν όκτώ. Άλλά ή ήμέρα ήταν πολύ σκοτεινή και τó ψυχός παγερό. Πελώρια κύματα έσηκώνονταν άπό τή θάλασσα και έξεσπούσαν με μανία επάνω στους βράχους.

Οι κάτοικοι τού Όλερόν έμεναν κλεισμένοι στα σπιτία τους και κανείς δέν έτολμούσε να κυκλοφορήση στους δρόμους.

Στην προκυμιά βρίσκονταν μόνο μερικοί ναύτες. Ήταν έκείνοι που είχαν μεταφέρει τή Σάντσια στο μέρος, όπου τούς είχε ύποδείξει ο δόκτωρ Γκενώ και που έπερίμεναν τώρα τόν κόμητα γιά να έπι-

διδασθούν μαζί του στο πλοίο.

Ο Λουδοβίκος ντε Μανφρέντ-Λαμπώμ έπήδησε μέσα στη γολέττα, άκολουθούμενος άπό τούς αχμάλωτους, τó ναύτη που έβάσταζε στους ώμους του τόν πρίγκηπα Μονλάρ και τούς ανθρώπους του.

Η διαταγή του άπόπλου έδόθηκε άμέσως.

Έπειτα άπό μερικά λεπτά, τó μικρό σκάφος έστρεψε την πλώρη του πρós τó πέλαγος και άρχισε να προχωρή επάνω στα φουρτουνιασμένα κύματα τής θαλάσσης.

Τή στιγμή που έξαφανίζοταν πίσω άπό τόν λιμενοδραχίονα, πυκνές φλόγες άνυψώθηκαν άπό τó μοναχικό σπίτι, όπου είχαν διαδραματισθή τά γεγονότα που άφηγηθήκαμε.

Δύο ώρες άργότερα, τó σπίτι αυτό είχε μεταβληθή σε έρείπια.

Κανείς δέν έδοκίμασε να οδύση την πυρκαϊά.

Οι άγαθοί κάτοικοι τού Όλερόν, συγκεντρωμένοι στα κατώφλια των σπιτιών τους, παρακολουθούσαν με ευχαρίστησι τó θέαμα αυτό, κάνοντας τή σκέψη ότι θα άπαλλάσσονταν άπό τó άπαίσιο αυτό σπίτι, που τούς έπροκαλούσε τόν φόβο και τόν τρόμο.

Σε άπόστασι πέντε ή έξη λευγών άπό τήν προκυμιά, ή γολέττα συνήντησε ένα έλαφρό βρίκιο, που έκινείτο άργά επάνω στα κύματα, σαν να έπερίμενε κάτι.

Τά δυό σκάφη άντήλλαξαν μερικά σήματα και έπειτα άρχισαν να πλέουν τó ένα πλάι στο άλλο.

Κατά τó βράδυ, ο κόμης έκατέδωκε στη καμπίνα, όπου είχε διατάξει να μεταφερθή ο πρίγκηψ ντε Μονλάρ και όπου βρίσκóταν και ο άδελφός του, ο μαρκήσιος ντε λα Ρός Ταγιέ, που τó έζιφος τού Μανφρέντ τού είχε διαπεράσει τó στήθος.

Οι τρεις άνδρες έμεναν εκεί κλεισμένοι όλη τή νύχτα.

Κανείς δέν έμαθε ποτέ ποιά λόγια άντηλλάγησαν μεταξύ τους.

Οι τρεις άνδρες έμεναν εκεί κλεισμένοι όλη τή νύχτα.

Κανείς δέν έμαθε ποτέ ποιά λόγια άντηλλάγησαν μεταξύ τους.

Οι τρεις άνδρες έμεναν εκεί κλεισμένοι όλη τή νύχτα.

Κανείς δέν έμαθε ποτέ ποιά λόγια άντηλλάγησαν μεταξύ τους.

Οι τρεις άνδρες έμεναν εκεί κλεισμένοι όλη τή νύχτα.

Κανείς δέν έμαθε ποτέ ποιά λόγια άντηλλάγησαν μεταξύ τους.

Οι τρεις άνδρες έμεναν εκεί κλεισμένοι όλη τή νύχτα.

Κανείς δέν έμαθε ποτέ ποιά λόγια άντηλλάγησαν μεταξύ τους.

Οι τρεις άνδρες έμεναν εκεί κλεισμένοι όλη τή νύχτα.

Κανείς δέν έμαθε ποτέ ποιά λόγια άντηλλάγησαν μεταξύ τους.

Οι τρεις άνδρες έμεναν εκεί κλεισμένοι όλη τή νύχτα.

Κανείς δέν έμαθε ποτέ ποιά λόγια άντηλλάγησαν μεταξύ τους.

Οι τρεις άνδρες έμεναν εκεί κλεισμένοι όλη τή νύχτα.

Κανείς δέν έμαθε ποτέ ποιά λόγια άντηλλάγησαν μεταξύ τους.

Οι τρεις άνδρες έμεναν εκεί κλεισμένοι όλη τή νύχτα.

Κανείς δέν έμαθε ποτέ ποιά λόγια άντηλλάγησαν μεταξύ τους.

Οι τρεις άνδρες έμεναν εκεί κλεισμένοι όλη τή νύχτα.

Κανείς δέν έμαθε ποτέ ποιά λόγια άντηλλάγησαν μεταξύ τους.

Οι τρεις άνδρες έμεναν εκεί κλεισμένοι όλη τή νύχτα.

δέν ξαναείδε καθόλου τόν πρίγκηπα ντε Μονλάρ, στον όποιον είχε παραχωρήσει την καμπίνα του.

Ένας φρουρός άγρυπνούσε ήμέρα και νύχτα έμπρός στην πόρτα αυτής τής καμπίνας, γιά να προλάβη κάθε άπόπειρα τού νέου, όχι γιά να φύγη — αυτό θα ήταν έντελώς άδύνατον — αλλά γιά να άυτόκτονήση, ριχνόμενος στη θάλασσα.

Τό πρωί τής δεκάτης όγδόης ήμέρας, ο σκοπός τής πλώρης διέκρινε μιά μικρή σκούρα γραμμή στο βάθος τού ορίζοντος.

Ήταν ή ξηρά.

Σε λίγο, ή ξηρά αυτή είχε γίνει έντελώς όρατή, με όλες τής κοιλώσεις και τίς προεξοχές τής. Η γολέττα είχε φθάσει έμπρός στις άκτές τής Άφρικής και παρέπλεε τώρα τó Λευκό άκρωτήριο.

Ο κόμης διέταξε τότε να πλησιάσουν πιδ πολύ και τó πλοίο άρχισε να πλέη σε άπόστασι τριών μόνο λευγών άπό τήν παραλία.

Είχε περάσει μιά ώρα σχεδόν άπό τή στιγμή που ή γολέττα είχε αφήσει τó Λευκό άκρωτήριο, όταν ο κόμης, που έρευνούσε προσεκτικά με τó τηλεσκόπιό του τόν ορίζοντα, έδωκε τή διαταγή να προσεγγίσουν.

Η γολέττα διευθύνθηκε τότε πρós τήν παραλία.

Λίγη ώρα άργότερα, μιά μακρόστενη φελούκα έδγήκε πίσω άπό ένα βράχο και έπροχώρησε πρós τή γολέττα.

Μερικά σήματα άντηλλάγησαν μεταξύ των δυό πλοίων και ή φελούκα ήρθε έπειτα άπό μερικά λεπτά πλάι στη γολέττα.

Μιά βάρκα, στην όποια έπήδησαν τέσσερις άνδρες, άπτεσπασθή τότε άπό τά πλεύρα τού άφρικανικού πλοίου και έπλεύρισε στο πλοίο τού Μανφρέντ.

Ο κόμης έκάλεσε έκείνη τη στιγμή έναν άπό τούς ανθρώπους του και τού είπε σιγά μερικές λέξεις. Ο ναύτης έτρέξε άμέσως κάτω και έγύρισε σε λίγο, φέρνοντας μαζί του και τόν πρίγκηπα ντε Μονλάρ.

Ο νέος ήταν άχωρός και άδύνατος και μόλις μπορούσε να στηριχθή στα πόδια του.

Είχε άπομείνει ή σκιά τού εαυτού του. Μέσα σε λίγες ήμέρες, είχε γεράσει κατ' είκοσι τούλάχιστον χρόνια. Και αυτή ή μητέρα του δέν θα μπορούσε να τόν άναγνωρίση.

Τά μάτια του έφλέγοντο άπό τόν πυρετό και έπετούσαν άγριες λάμψεις, ενώ μιά θαθεία ρυτίδα αυλάκωνε τó μέτωπό του άνάμεσα στα δυό φρύδια.

Τό στόμα του είχε παραμορφωθή άπ' την άγωνία και νευρικοί σπασμοί τόν τάρασσαν κάθε τόσο.

Παρ' όλα αυτά όμως, κατώρθωνε να διατηρή την ψυχραιμία και την άταραξία του.

—Τί με θέλετε; έρώτησε τόν κόμητα.

—Σας έφώναξε, άπάντησε έκείνος, γιά να σας πώ ότι πρόκειται να χωρισθώμε γιά πάντα.

—Θα με σκοτώσετε, λοιπόν;

—Καθόλου. Σας είπα ότι θα σεβασθώ τή ζωή σας. Θα κάμω κάτι καλύτερο σ' εμάς...

—Θα με ύποβάλετε λοιπόν σε νέα μαρτύρια;

Ο κόμης έκόγχασε.

—Βλέπετε αυτή τή βάρκα; έρώτησε.

Ο πρίγκηψ έγύρισε τó βλέμμα του πρós τó μέρος που τού ύπέδειξε ο κόμης.

—Μέσα σ' αυτή τή βάρκα, έξακολουθήσε ο κόμης, βρίσκεται ο κύριος τής φελούκας. Ο άνθρωπος αυτός είνε Μπαρμπερίνος πειρατής και σας έχω πωλήσει σ' αυτόν.

—Κύριε κόμη, είπε με παγερό τόνο ο πρίγκηψ, κάνετε άσχημα να μη μου άφαιρήτε τή ζωή, όπως θα μπορούσατε.

—Τί θέλετε να ήπτε; έρώτησε ο Μαν

και τότε θα βρεθούμε δ' ένας μπροστά εις τον άλλον. Μην το ξεχνάτε αυτό. Και τότε ή εκδίκισή μου θα είναι πάλι τρομερή από εκείνη στην όποιαν θελήσατε να με υποβάλετε...

Ο κόμης απήντησε μ' έναν νέον καγχα σμό.

— Έστω, είπε. Έκδικήθηκε αν μπορέσετε να το κάμετε. Προσέξτε όμως! Δεν είμαι από τους ανθρώπους που πιάνονται τόσο εύκολα.

— Και ό πώ προνοητικός την παθαίνει κάποτε, έκαμε ψυχρά ό πρίγκηψ.

Ο κόμης δεν απήντησε τίποτε σ' αυτό τόν ύπαινιμό.

— Ο νέος σας κύριος, είπε, δείχνοντας τόν Μπαρμπερίνο πειρατή που έπερίμενε επάνω στο κατάρτωμα, διάζεται να σάς πάρη στην έξουσία του. Είμαι λοιπόν υποχρεωμένος να θέσω τέρμα στη συνομιλία μας, παρ' όλη την ευχάριστήσι που μου προσέγει.

— Και σ' έμένα προκαλεί την ίδια ευχαρίστηση, έκαμε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο ό πρίγκηψ. Έλληνες όμως ότι θα μπορέσωμε να την συνεχίσωμε πολύ συντομότερα από ό,τι φαντάζεσθε...

— Όταν είνε κανείς δούλος στην 'Αφρική, είπε ό κόμης, έχει περισσότερες πιθανότητες να πεθάνη παρά να διαφύγη.

— Να τό εύχεσθε, κύριε, είπε ό πρίγκηψ, ενώ μία άστραπή εξέφρευε από τό μάτια του.

Ο κόμης, χωρίς να πη τίποτε άλλο, διευθύθηκε προς τόν Μπαρμπερίνο πλοίαρχο. Ήταν ένας από τους πειρατάς που έτρομοκρατούσαν τις άκτές της 'Αφρικής και που ένέσπειραν παντού τόν όλεθρο και τόν τρόμο.

Η διαπραγματεύσεις με τόν κόμητα είχε γίνει τρεις μήνες πριν, προτού ό Μανφρέντ να ξεκινήση για την Γαλλία. Η μόνη διαφορά από άλλες διαπραγματεύσεις του είδους αυτού, ήταν ότι ό παλητής έπλήρωσε ένα σημαντικό ποσόν ως τίμημα στόν άγοραστή, που ανέλαβε την υποχρέωση να επιτηρή προσεκτικά τόν αϊχμάλωτο και να μην τόν άφήση με κανέναν τρόπο να τού διαφύγη.

Γι' αυτό, τη φορά αυτή δεν αντιπλάγησαν πολλά λόγια μεταξύ του κόμητος και του ληστοπειρατού.

Ο τελευταίος έδωκε άμέσως διαταγή να κατεβάσουν τόν Μονλιέρ στη βάρκα. Έπειτα απέχειρήτρησε τόν κόμητα και έκατέδρεκε κι' αυτός εκεί.

Τη στιγμή που ή βάρκα άπομακρυνόταν, ό Μανφρέντ έριξε ένα βλέμμα θριάμβου προς τόν έχθρο του, που ό Μπαρμπερίνο τόν είχαν δέσει με γερές άλυσίδες επάνω στόν ιστό.

Χαίρετε, κύριε πρίγκηψ ντε Μονλιέρ, τού έφώναξε με περιελαστική φωνή.

Καλή άνταμάνη, κύριε κόμη ντε Μανφρέντ-Λαμπώμ, απήντησε ό νέος σέ τόνον άπειλής.

Αλλά, την ίδια στιγμή, τό μαστίγιο του Μπαρμπερίνου πειρατού κατέπεσε επάνω στη ράχη του.

Οι δούλοι δεν έχουν τό δικαίωμα να μιλάνε, τού έφώναξε, ρίχνοντας ένα άγριο βλέμμα προς τό μέρος του.

Ο νέος δεν έκαμε καμμία κίνηση για να διαμαρτυρηθή. Τό πρόσωπό του διετήρησε όλη την άπάθεια και την άξιοπρέπεια του.

Μιά ώρα άργότερα, ή φελούκα είχε έξοφανισθή πίσω από ένα μικρό άκρωτήριο.

Η γολέττα τού κόμητος ντε Μανφρέντ-Λαμπώμ διευθυνόταν τώρα προς τόν πορθμό τού Γιβραλτάρ.

ΙΥ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΤΑΛΜΟΝ

Είχαν περάσει τρεις μήνες περίπου από τη στιγμή που συνέβησαν τά γεγονότα που άφηγηθήκαμε.

Στις 2 'Ιουνίου τού 1648, ένας ξένος με άγέροχα παρουσιαστικό, εκάλπαξε σέ έναν από τους δρόμους που έφευγαν προς τό Παρίσι, άκολουθούμενος σέ μικρή απόστασι από έναν ύπηρέτη, έφιππο επίσης.

Σέ λίγο, έμπαιναν στην πόλι από την 36

πύλη τού Νότου και άκολουθούσαν τό δρόμο, που έφερε προς τά 'Ανάκτορα.

Παντού υπήρχαν πυκνοί όμιλοι πολιτών, που έσυζητούσαν με μεγάλες χειρονομίες και έφαινονταν σάν να έπερίμεναν κάτι.

Στην πλατεία τών 'Ανακτόρων, ό συνωστισμός τού πλήθους ήταν τόσο μεγάλος, ώστε οι δύο ίππεις ήταν άδύνατον να προχωρήσουν περισσότερο.

Έκείνος που προηγείτο έθεώρησε τότε καλό να πληροφωρηθή τί εσήμαινε αυτή ή συγκέντρωση, που έμοιαζε σάν επανάστασις τού λαού τών Παρισίων. Γι' αυτό, σέ μια στιγμή, έπήδησε από τό άλογό του, έριξε τά χαλινάρια στόν ύπηρέτη του και έμπηκε σέ μίαν από τις ταβέρνες τού δρόμου, που βρίσκóταν στην άκρη της πλατείας.

Παρά την πρωινή ώρα — μόλις θα ήταν έπτά — τά καπηλειό ήταν γεμάτο από κόσμο. Κανένα τραπέζι δεν ήταν άδειανό και ό κάπελας τόν άδήγησε σέ μια γωνία, όπου έκαθόταν έμπρός σ' έναν μικρό πάγκο ένας Παρισινός αστός, με ήσυχο και ήρεμο παρουσιαστικό.

Ο ξένος δεν έδυσκολεθηκε να άνοίξη συζήτηση μαζί του. Έμαθε έτσι ότι ό άνθρωπος αυτός έλεγόταν Παριζό και ότι ήταν δερματίμπορος.

— Κι' έσείς; έρώτησε ό Παριζό τόν άγνωστο.

— Έγώ είμαι ναυτικός, απήντησε εκείνος. Λέγομαι καπετάν 'Ανδρέας.

Ο ξένος έμαθε σέ λίγο την άφορμή αúτων τών συγκεντρώσεων.

Ο Μαζαρίνος είχε φυλακίσει στό φρούριο τών Βιγκενών τόν δούκα τού Μπωφόρ, που παρουσιαζόταν ως άρχηγός τού Παρισινού όχλου. 'Αλλ' ό δούς είχε τώρα άπελευθερωθή και οι Παρισίνοι που τόν έλάτρευαν είχαν συγκεντρωθή σέ διάφορα σημεία της πόλεως, έτοιμοι να τεθούν υπό τις διαταγές του και να έπιτεθούν έναντίον τών άνακτόρων.

— Ότε ό δούς τού Μπωφόρ είνε έλεύθερος τώρα; έκαμε εκείνος που είχε συστηθή ως καπετάν 'Ανδρέας. Και ποιος τόν έβοήθησε να βγη από τό φρούριο τών Βιγκενών;

— Ο έξάδελφός μου πρίγκηψ τού Ταλμόν, απήντησε ό Παριζό.

— Α! 'Ο πρίγκηψ τού Ταλμόν!... είπε ό καπετάν 'Ανδρέας. Είχε νομίζω δύο γιούς, τόν πρίγκηπα τού Μονλιέρ και τό μαρκήσιο ντε λά Ρός-Ταγιέ...

— 'Ακριβώς, είπε ό Παριζό.

— Έβοήθησαν και αυτοί στην άπόδρασι τού δούκός τού Μπωφόρ;

— Μα τί λέτε, κύριε; έκαμε. Δεν ξέρετε λοιπόν ότι έπέθαναν;

— Έπέθαναν; είπε ό άγνωστος, σάν να μην τό έπίστευεν.

— Και βέβαια. Λένε ότι έφάρευσαν μία μέρα στό 'Ολερόν και ότι ένα ισχυρό κύμα τούς παρέσυρε και τούς δύο.

— Ο πρίγκηψ τού Ταλμόν, ό πατέρας τους, έχει κανέναν άλλο παιδί;

— Ναί, έχει ακόμη έναν γιού, που είνε μόλις δεκαέξη χρόνων. Φέρει κι' αυτός τό όνομα τού Μονλιέρ. Ο πατέρας του, μετά τόν θάνατο τών δύο αδελφών του, έστειλε τό παιδί αυτό στη Γερμανία, συνοδευόμενο από δύο έμπιστους του σωματοφύλακας. Αυτό με κάνει να υποπτεύωμαι ότι κάποιο μυστήριο ύπάρχει σ' αυτή την ύπόθεσι και ότι οι δύο άδελφοί του ίσως να μην έπνίγηκαν...

Ο καπετάν 'Ανδρέας είχε μάθει όλα όσα του έχρειάζονταν.

Απεχειρήτρησε λοιπόν τόν Παριζό και βγήκε από τό καπηλειό.

Κατόπιν ανέβηκε στό άλογό του και, άκολουθούμενος πάντοτε από τόν ύπηρέτη του, έπέρασε στη δεξιά όχηση τού Σηκουάνα και διευθυνθηκε προς τό άνάκτορο τού Καρδινάλιου Μαζαρίνου, που διηύθυνε τότε τις τύχες της Γαλλίας.

Όταν έφθασε εκεί, έζήτησε να τόν άδηγήσουν στά διαμερίσματα τού δόκτορος Γκενώ.

Ο κόμης ντε Μανφρέντ - Λαμπώμ! έκαμε ό έπιστήμων μόλις άντίκρυσε τόν έπισκέπτη του. Έσείς εδώ;

— Έγώ, γιαντρέ, απήντησε ό κόμης. Δεν με έπεριμένατε λοιπόν;

— Και βέβαια σάς έπερίμενα, έκαμε ό γιαντρέ, προσπαθώντας να συνέλθη από την κατάπληξή του. 'Αλλά... φοβούμαι. Δεν ξέρετε λοιπόν ότι κινδυνεύετε στό Παρίσι;

— 'Ησυχάστε, γιαντρέ, είτε ό κόμης. Δεν διατρέχω κανέναν κίνδυνο. Ο μόνος έχθρός που έπρεπε να φοβούμαι ήταν ό πρίγκηψ τού Ταλμόν...

— Είνε πολύ ισχυρός, φίλε μου.

— Θέλετε να πητε ότι ή τ α ν. Γιατί τώρα είνε ένας φυγάς, όπως και έγώ... Τά έμαθα όλα, γιαντρέ. 'Υπεβοήθησε τό δούκα τού Μπωφόρ στη δραπέτευσί του και αυτή τη στιγμή ποιος ξέρει πού κρύβονται... Βλέπετε λοιπόν, ότι δεν έχω κανένα λόγο για να άησυχώ... Δεν πρέπει όμως να κάμω καταχρησιν τού χρόνου σας... Θα σάς εξηγήσω λοιπόν μερικά γεγονότα, που πρέπει να παραμένουν άνεξηγητα για σάς και κατόπιν θα σάς πω τί περιμένω ακόμη από τη φιλία σας.

Ο δόκτωρ Γκενώ έγύρισε προς τό μέρος του.

— Έπιθυμώ πριν άπ' όλα, έσυνέχισε ό κόμης, να διαλύσω τις ύποψεις που είνε φυσικό να έχετε για τά γεγονότα που έξετυλίχτησαν από την τελευταία συνάντησί μας. 'Όπως θα έμαθате ίσως, ό πρίγκηψ ντε Μονλιέρ έγραψε προς τόν πατέρα του, λίγες στιγμές προτού πεθάνη, μίαν έπιστολή, με την όποία άποχαιρετούσε την οικογένειά του. Η έπιστολή αυτή θα σάς είνε γνωστή τώρα, γιατί έξρω τη φιλία που σάς συνδέει με τόν πρίγκηπα τού Ταλμόν και θα σάς έκανε άσφαλώς να ύποπτευθήτε ότι είχε άθετησει τό λόγο που σάς είχα δώσει, ότι δεν θα άφαιρούσα τη ζωή τού πρίγκηπος τού Μονλιέρ.

Τό όμολογώ, Λουδοβίκε. Έκαμα αυτή τη σκέψι.

Και ίσως την διατηρείτε ακόμη. 'Αλλά κάνετε λάθος, γιαντρέ. Δεν έσκότωσα, ούτε έβαλα άλλους να σκοτώσουν τούς έχθρούς μου. Σάς δίνω για δεύτερη φορά τό λόγο μου ως εύπατρίδης ότι ή ζωή του δεν κινδύνευσε. Με πιστεύετε;

— Σας πιστεύω, Λουδοβίκε. 'Αλλά τί απέγιναν;

Αυτό είνε τό μυστικό μου. 'Ισως τό μάθετε μία μέρα από τους ίδιους, αν συμβη να τούς συναντήσετε ποτέ πράγμα όμως για τό όποιον άμφιβάλλω πολύ. Τό μόνο που μπορώ να σάς πω αυτή τη στιγμή είνε ότι και ό πρίγκηψ τού Μονλιέρ και ό αδελφός του, ό μαρκήσιος ντε λά Ρός - Ταγιέ, ζούν πάντοτε και ότι δεν βρίσκονται υπό την έξουσίαν μου.

Τότε, δεν έχω τίποτε να σάς ρωτήσω, είπε ό δόκτωρ Γκενώ. Πιστεύω στην διαβεβαίωσί σας.

— Ας έλθωμε τώρα σ' εκείνο που με ένδιαφέρει περισσότερο, έσυνέχισε ό κόμης. Τι απέγινε ή άδελφή μου;

— Σύμφωνα με την έπιθυμία σας, την μετέφερα στόν πύργο σας. Κανείς, ούτε αυτή ή μητέρα σας, δεν είχε άντιληφθή την άπαγωγή της. Όταν ή Σάντσια έξυπνησε, έξεπλάγη πολύ, βλέποντάς με στό προσκέφαλό της. Της εξήγησα τότε την παρούσα μου, πράγμα που δεν ήταν και πολύ δύσκολο, γιατί ήμουν πάντοτε ό γιαντρές της οικογενείας σας και ή Σάντσια με είχε συμβουλευθή τόν τελευταίο καιρό για την υγεία της. Η άδελφή σας δεν διετήρησε καμμία άνάμνησι από όσα είχαν συμβη. Έδυσκολεύθηκα όμως πολύ να την πείσω ότι δεν ήταν ποτέ έγκυρος και ότι οι πόνοι που άισθανόταν προέρχονταν από μερικές έννοχλήσεις τών έντέρων. Τέλος, νομίζω ότι τό κατώρθωσα.

»Πριν από δέκα πέντε ήμέρες, ή μαρκήσια ντε Μανφρέντ - Λαμπώμ, ή μητέρα σας και ή Σάντσια ήλθαν στό Παρίσι, όπου τις έγκατέστησα στό μέγαρο που είχα αγοράσει γι' αυτές, με τά χρήματα που μου έδωσατε. Τό μέγαρο αυτό βρίσκεται σέ μικρή απόστασι από έδω. Θα εύχαριστηθούν πολύ να σάς ίδούν, γιατί ή μακρά άπουσία σας τις είνε πολύ άνησυχήσει. Δεν έχω τίποτε άλλο να προσθέσω...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ. Η συνέχεια.

Μιά «ΤΙΜΙΑ» ΓΥΝΑΙΚΑ

Από τη σύγχρονη αγγλική φιλολογία

Καλά-καλά δεν είχαν περάσει δυο χρόνια, άπ' ότου παντρεύθηκαν από έρωτα, όταν ό Φρέντ, για πρώτη φορά, ύποψιάσθηκε πώς ή Μπέττυ τόν άπατούσε.

— Τί άνόητος που είμαι, σκεπτόταν ό Φρέντ, να βασανίζω τόν εαυτό μου για μία άπλη ύποψία. Πόσα όμως τέτοια και παρόμοια δεν συμβαίνουν κάθε μέρα...

Η Μπέττυ, ωστόσο, δεν έμοιαζε να είναι άπ' αυτές τις γυναίκες. Μιά-δυο φορές μόνο την έπιασε να λήψεματα. Δεν έπρόκειτο, βέβαια, για κανένα σπουδαίο ζήτημα, αλλά τόσο τό ψέμα όσο και ή άπιστία, ήταν στοιχεία θανάσιμα για την ψυχή του. Έπίσης καταλάβαινε από διάφορα περιστατικά, ότι ή Μπέττυ είχε κάπως έλαστική τη συνείδησι. Ένα βράδυ, λ.χ. έφερε στό σπίτι μίαν ώρασιόστη όμπρέλλα, λέγοντας ότι την βρήκε σ' ένα δημόσιο τηλεφωνικό θάλαμο, όπου έμπηκε να τηλεφωνήση.

— Πρέπει να την παραδώσωμε άμέσως στό γειτονικό μας άστυνομικό τμήμα, είπε ό Φρέντ.

— Αυτά είναι άνοησίες!... Έγώ νομίζω πώς πρέπει να την κρατήσωμε, γιατί έπως λέει και ή παροιμία ετά εύρηματα χαρίσματα...

Ο Φρέντ έφάνηκε να τaráσσεται, ή Μπέττυ όμως, χωρίς να δώση προσοχή, έπρόσθεσε γελώντας:

— Για πές μου: 'Ασχημο είναι να δρίσκη κανείς συχνά τόσο ώραία πράγματα; Θυμάσαι τό ώραίο τσαντάκι με τις πένσες λίνες, που βρήκα στό τραίνο; Έκείνη ή μέρα ήταν για μένα ή πιό τυχερή της ζωής μου!...

Η Μπέττυ είχε ακόμη τη μοναδική Ικανότητα να ψανίξη σ' έξαιρετικά φθηνές τιμές διάφορα είδη, όπως εκείνο τό ώραίο μαργαριταρένιο κολλιέ, που τό πήρε, καθώς έλεγε, σέ τιμή εύκαιρίας, ενώ φαινόταν νάχη μεγάλη αξία. Επίσης, ένα ώραίο σαπούνι, που τό έπήρε μόνο για μισό σελλίνι, καθώς και διάφορα άλλα άκόμη...

Η Μπέττυ επήγαινε, όπως έλεγε, μιά-δυο φορές τόν μήνα να βλέπη τη φίληνά.

δα της, την Νόρα, που είχε παντρευθή ένα πλούσιο. Κι' αυτή την έφόρτανε κάθε φορά με διάφορα δώρα, ακόμη και με φορέματα όλοκαινούργια. Πολλές φορές, μάλιστα, ό Φρέντ έίπε στη γυναίκα του να καλέση τη Νόρα με τόν άνδρα της να τούς γνωρίση, αυτό όμως δεν έγινε ποτέ. Η Μπέττυ πάντα τό ξεχνούσε.

Οι ύπονοις τού Φρέντ για τη γυναίκα του έξωφρεμαν περισσότερο ύστερα από δυο περιστατικά, που έτυχαν τό ένα πάνω στό άλλο.

Τό πρώτο ήταν ή τυχαία συνάντησις με τόν άνδρα της Νόρας, στό χρηματιστήριο:

— Έπί τέλους, γνωρισθήκαμε!... τού έίπε εκείνος. Η Νόρα μου μιλά πολύ συχνά για σάς και ήθελα πολύ να σάς γνωρίσω... Τί γίνεται ή Μπέττυ; Χρόνια έχω με να τη δούμε.

— Χρόνια; ... έρώτησε κατάπληκτος ό Φρέντ. Ούτε δυο έβδομάδες δεν είναι που ήλθε να σάς δη.

— Κάνετε λάθος! Κάπου άλλου θα σάς έίπε ότι πήγε... Να της πητε όμως, ότι ή Νόρα έγινε μητέρα πρό όλίγων ήμερών και ότι πρέπει νάρθη γρήγορα να ιδή τό αγοράκι μας!...

Ο Φρέντ τό είχε χάσει! Όλα βρισκóταν βολα και μπερδεμένα στό μυαλό του... Ότε ή Μπέττυ είχε καιρό να δη τη Νόρα αφού δεν ήξερε ένα τέτοιο γεγονός! Τού έλεγε, λοιπόν, ψέματα!... Γιατί; Για ποιά σκοπού;...

Και πριν ακόμη συνέλθη από την ταραχή του, δεύτερη έκπληξις τόν έπερίμενε: Τό βράδυ, βγαίνοντας από τό γραφείο του, συναντήθηκε στη Ρήτζεντ Στρήτ τόν δρόμο τών καλών καταστημάτων, με την Μπέττυ, που τού φάνηκε ύπερβολικά κομψοτυμένη. Έφορούσε ένα ώραίο γκρι πλεκτό ταγιέρ, που ό Φρέντ έβλεπε για πρώτη φορά.

— Σ' άρέσει, άγάπη μου, τό φόρεμά μου; Είναι ακριβώς εκείνο που λαχταρούσα τόσο καιρό!...

— Πολύ ώραίο... Πότε τ' αγοράσες;

— Μου τόκανε δώρο ή Νόρα για τά γενέθλιά μου!

— Άλήθεια;... Τί κάνει ή Νόρα;

— Πολύ καλά! Αυτές τις μέρες βρίσκεται στις δόδες της: χορούς, θέατρα, ούκ-έντ. Ως και γκόλφ ακόμα άρχισε τώρα τελευταία.

Τά έλεγε αυτά με τόση αύτοπεποίθησι και με τόσο αγέροχο ύφος, ώστε δεν είχε τό άθροος ό δυστυχής να την προσβάλη. Έκφρασις πόνου μόνο άπλώθηκε στό πρόσωπό του, και με σθυσμένη φωνή, χωρίς νάχη τη δύναμι να την κυττάξη κατάματα, κατώρθωσε να πη:

— Πάμε στό σπίτι, δεν είμαι πολύ στά καλά μου!

— Τί έχεις; ρώτησε άνησυχη ή Μπέττυ. — Μην άνησυχής. Δεν είναι τίποτε!...

Τη νύχτα, που δεν μπορούσε να κλείση μάτι από την άνησυχία του ό Φρέντ σκέφθηκε, ότι καλό θάταν να έδειχνε τό κολλιέ, καθώς και τό σαχτυλίδι, στό φίλο του Τόμσον, που, σάν είδικός που ήταν, θα μπορούσε να τό εκτιμήση και να τού πιστοποιήση την πραγματική τους αξία.

Και ή εύκαιρία αυτή δεν άργησε να παρουσιασθή, γιατί, κατά σύμπτωση, ό Τόμσον, ύστερα από δυο — πέντε μέρες πήγε να δη τόν φίλο του, για κάποια δική του ύπόθεσι. Δείχνοντάς του ό Φρέντ τό κολλιέ, τόν έρώτησε:

— Πας σού φαίνεται;

— Θαυμάσια! Είναι από τά πιό σπάνια ροζέ μαργαριτάρια. Πρώτης τάξεως κομμάτι!...

— Κι' αυτό τό σαχτυλίδι;

— Αυτό επίσης έχει μεγάλη αξία, γιατί είναι πολύ παλιό. Που τά βρήκες; ρώτησε με άπορία ό Τόμσον.

Και ό Φρέντ, θέλοντας να κρύψη από τόν φίλο του την άλήθεια, έίπε:

— Τά έκληρονόμησε ή Μπέττυ από μία θεία της, που πέθανε αυτές τις ήμέρες.

Δεν ξέραμε, όμως, την πραγματική τους αξία...

ΕΝΑ ΦΙΔΙ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΤΗ ΓΑΤΑ

Οά ξέρετε ίσως ότι τά μεγάλα φίδια είνε ό φοβερώτερος έχθρός τών ποντικών και ότι στις πολιτείες και τά χωριά της Νοτίου 'Αφρικής οι ποντικοί και οι άρουραίοι άποτελούν πραγματικήν μάστιγα, ίσως επειδή οι γάτες δεν είνε τόσο πολύ διαδεδομένες όσον έδω. Ένας κτηματίας λοιπόν έσκέφθηκε να χρησιμοποίηση ένα πελώριο φίδι για την καταδίωξι των ποντικών.

Τό έρπετο αυτό που έκτελει χρέη γάτας είνε δηλητηριώδες και έξαιρετικά επικίνδυνο. 'Αλλά ό κάτοχός του τό έχει σχεδόν έξημερώσει και όλη τη νύχτα άφίνει έλεύθερο στό σπίτι και τό κτήμα του. Τό πρώτ, τό πελώριο φίδι, χορτασμένο από τούς ποντικούς, άποσύρεται σ' ένα μεγάλο κιόατιό όπου βρίσκεται ένα δοχείο με γάλα που τό ύπεραγατούν τά φίδια, καθώς ξέρετε. Έκει μένει κλεισμένο όλη την ήμέρα και τό βράδυ γίνεσαι πάλι για να κυνηγήση ποντικούς.

Όταν ξαναβρέθηκε μόνος του, μιά φρικτή σκέψις τόν έβασάνιζε. 'Ο, τι κι' αν έκαμε, δεν μπορούσε να την διώξη, τού είχε γίνει εφιάλτης: Ότε ή Μπέττυ δεν έβόρισε μοναδικές εύκαιρίες, όπως έλεγε, ν' αγοράζη τόσο φθηνά τά πράγματα!...

Ήσαν προφανώς δώρα, και πολύτιμα δώρα, από κάποιαν πλούσια φίλο...

Και άναρωτιόταν ό δύστυχος, πώς θα κατώρθωνε να βγη από τόν λαδύρινό της ύποψίας που τώρα πιό του είχε γίνει δεδοίχτης. 'Ενοιαζε όλα γύρω του και μέσα του να γεμίζουνται: άγάπη, πίστις, άφοσίωσις!... Ξαφικά, όμως, έπήρε την άπόφασι να έμπιστευθή την ύπόθεσι σ' ένα γραφείο άστυνομικών παρακολουθησών, για να δοθή επί τέλους ένα τέρμα σ' αυτή την ιστορία. Ο Φρέντ έδιόυρσε να μάθη τό όνομα εκείνου, που κατέστρεψε την οικογενειακή του ευτυχία...

Ο άστυνομικός, εύχαριστήμένος σ'αυτίς σύντομες έρευνές του, παρουσιάστηκε μετά δύο μέρες στό γραφείο τού Φρέντ.

— Η ύπόθεσις, τού έίπε, ήταν πολύ άπλη. Χθες και σήμερα παρηκολούθησα τη γυναίκα σας, την ώρα που έμπαινε σ'αυτά καστήματα. Στό πρώτο, καθώς και στό δεύτερο, ή δουλειά πήγε περίφημα, γιατί πρέπει να όμολογήσω, ότι στό είδος αυτό είναι άσυναγώνιστη.

— Τί θέλετε να πητε; Δεν πιστεύω να την παίρνετε για...

— Α! 'Ενομίζα πώς τό ξέρατε, ότι ή γυναίκα σας έχει την συνήθειά... χμ... να κλέβη. Κυττάξτε έδω! Έχω μία όλόκληρη λίστα, τί και τί έπήρε, χωρίς να την καταλάβω...

— Τώρα εξηγούνται όλα!... έφώναξε ό Φρέντ με άνακούφισι.

Και ένοιασε κάποιο δάρος να φεύγη από πάνω του, γιατί στη μεγάλη άγάπη, που είχε για τη γυναίκα του, δεν ένοιασε τίποτε άλλο από τόν πόνο της άπιστίας... Όλο του τό είναι τόν έσπρωχνε, τώρα, με δύναμι να βρεθή κοντά στην άγαπημένη του Μπέττυ και να της ζητήσει συγγνώμη για την άδικία που της έκαμε...

Ανέθηκε βιαστικά στή σκάλα τού σπιτιού του και, καθώς την άντίκρυσε, την έσφιξε δυνατά στην άγκαλιά του:

— Πάμε στό σπίτι, δεν είμαι πολύ στά καλά μου!

— Τί έχεις; ρώτησε άνησυχη ή Μπέττυ. — Μην άνησυχής. Δεν είναι τίποτε!...

— Πάμε στό σπίτι, δεν είμαι πολύ στά καλά μου!

— Τί έχεις; ρώτησε άνησυχη ή Μπέττυ. — Μην άνησυχής. Δεν είναι τίποτε!...

— Πάμε στό σπίτι, δεν είμαι πολύ στά καλά μου!

— Τί έχεις; ρώτησε άνησυχη ή Μπέττυ. — Μην άνησυχής. Δεν είναι τίποτε!...

— Πάμε στό σπίτι, δεν είμαι πολύ στά καλά μου!

— Τί έχεις; ρώτησε άνησυχη ή Μπέττυ. — Μην άνησυχής. Δεν είναι τίποτε!...

— Πάμε στό σπίτι, δεν είμαι πολύ στά καλά μου!

— Τί έχεις; ρώτησε άνησυχη ή Μπέττυ. — Μην άνησυχής. Δεν είναι τίποτε!...

— Πάμε στό σπίτι, δεν είμαι πολύ στά καλά μου!

— Τί έχεις; ρώτησε άνησυχη ή Μπέττυ. — Μην άνησυχής. Δεν είναι τίποτε!...

— Πάμε στό σπίτι, δεν είμαι πολύ στά καλά μου!

— Τί έχεις; ρώτησε άνησυχη ή Μπέττυ. — Μην άνησυχής. Δεν είναι τίποτε!...

— Πάμε στό σπίτι, δεν είμαι πολύ στά καλά μου!

— Τί έχεις; ρώτησε άνησυχη ή Μπέττυ. — Μην άνησυχής. Δεν είναι τίποτε!...

— Πάμε στό σπίτι, δεν είμαι πολύ στά καλά μου!

— Τί έχεις; ρώτησε άνησυχη ή Μπέττυ. — Μην άνησυχής. Δεν είναι τίποτε!...

— Πάμε στό σπίτι, δεν είμαι πολύ στά καλά μου!

— Τί έχεις; ρώτησε άνησυχη ή Μπέττυ. — Μην άνησυχής. Δεν είναι τίποτε!...

— Πάμε στό σπίτι, δεν είμαι πολύ στά καλά μου!

«ΕΓΩ ΚΙ' Ο ΦΛΙΚ»

Κοινωνικό διήγημα
της Λ. ΠΕΒΕΡΕΛΛΙ

— Έφ'ότος έχω διάθεσι για ένα ταξίδι στη Ρόδο, είπε η Λόλα μετά το φαγητό, ενώ καθόταν ακόμα στο τραπέζι, ανάμεσα στον άνδρα της, το Μάριο και τον φίλο του Ντίνο.

— Να πάμε λοιπόν και οι τρεις, πρότεινε ο Ντίνος, προσφέροντάς της ένα τσιγάρο.

— Τον 'Ιούνιο παίρνω την άδειά μου για δεκαπέντε ή μέρες, επρόσθεσε ο Μάριος. Άς δούμε τώρα αν είναι μεγάλο το ταξίδι αυτό.

Σηκώθηκε και πήγε να φέρη τον άτλαντα. Τού άρσαν τα ταξίδια με την αδιόλατρευτη και φλογερή του Λόλα.

Από καιρό τώρα μιλούσαν για τη Ρόδο. Έπρεπε να ευχαριστήσει τη Λόλα, άχόρταστη πάντα για νέες εντυπώσεις και περιπέτειες.

Δεν θρήκε άμέσως τον άτλαντα, γιατί η τάξις δεν άποτελούσε ένα από τα προσόντα του νοικοκυριού του ζεύγους.

Επί τέλους, τόν ανεκάλυψε από ένα σωρό έφημερίδες στο τραπέζι της θεράντας.

Αντί να γυρίση στην τραπέζα από την πόρτα του γραφείου του, από όπου είχε δγίη, έπέρασε τώρα από το σαλόνι. Καί, μέσα στον μεγάλο καθρέφτη, είδε έξαφνα το γκρέμισμα του Σμπάντος την καταστροφή της ζωής του. Η Λόλα και ο Ντίνος σφίχταγ καλισσισμένοι με ένωμένα τά χείλη!

Παγωμένος, με τό, μέτωπο μουσκεμένο από ιδρώτα άγωνίας, ο Μάριος δοκίμασε την έντυπωσι ότι είχε πληθύνει άπότομα σε μίαν άλλη ζωή, όπου δεν ύπρχε παρά σκοτάδι και τρέλλα...

Μπήκε έν τούτοις στην τραπέζα ήρεμος φαινομενικά, έβαλε τόν άτλαντα επάνω στο τραπέζι και άνοιξε να αναλύη 38

το ταξίδι. 'Η Λόλα έδωζε κάθε στιγμή κραυγές ένθουςιασμού.

— Μά γιατί είσαι έτσι χλωμός, Μάριε; ρώτησε κάποια στιγμή.

— Όχι δά, άπήντησε νέος. Είμαι πολύ καλά..

Καί συνέχισε την περιγραφή του ταξιδιού με τόν λαϊμό στεγνωμένο.

Ακόμα και ο Φλίκ, τό πιστό λυκόσκυλό του, φαινόταν να ένδιαφέρεται για τίς προετοιμασίες. Έτρεχε άπ' την Λόλα στον κύριο του, γαυγίζοντας έλαφρά, για να έκδηλώση την ίκανοποίησί του για την εύθυμη θραδύ. Άντιθέτως, άδιαφορούσε τελείως για τόν Ντίνο, σάν να τόν άντιπαθούσε.

Τό ταξίδι κανονίστηκε σε όλες του τίς λεπτομέρειες. Ο Ντίνος θα συντράφευε τό ζεύγος, ως άδελφικός φίλος του Μάριου.

Ο Μάριος συνώδευσε τόν

φίλο του όταν έφυγε, γιατί είχε ανάγκη να θρεθί λίγο μόνος.

Όταν λοιπόν άφησε τόν Ντίνο, ξανάφερε στην φαντασία του τη σκηνή που είχε ίδθ. Καί διερωτήθηκε, γιατί η Λόλα είχε προτιμήσει να παντρευθί αυτόν...

Τήν είχαν γνωρίσει σε κάποια γιορτή και οι δύο συγχρόνως, αυτός και ο Ντίνος. Είχαν φλερτάρει και οι δύο μαζί της, χωρίς καμιά σοβαρή σκέψι. Ένα θράδυ, όμως, ο Μάριος φανέρωσε στο φίλο του ότι η Λόλα όσο κι αυτός ήσαν τρελλά έρωτευμένοι.

— Γιατί δεν έδιάλεξε τόν Ντίνο αν της άρεσε καλύτερα; συλλογιζόταν τώρα ο Μάριος.

Τόσο αυτός, όσο και ο φίλος του ήσαν νέοι, καλοφτιαγμένοι, συμπαθητικοί. Ο Ντίνος είχε μάτια γαλανά, εύμετάβλητα, και ο Μάριος μαύρα, σταθερά.

Έξαφνα ο Μάριος θυμήθηκε ότι αυτός είχε περιουσία, ένψ ο Ντίνος ήταν μόνο πονηρός και ίκανός.

— Είπε δυνατόν να με διάλεξε η Λόλα για τό λεπτό μου; σκέφθηκε με άηδία. Μά ναι, γιατί όχι; Άφού τολμά να με προδίδη έτσι, είναι ίκανή για όλα!

Τό επόμενο πρωί, άνήγγειλε στη νέα γυναίκα, ότι έπρεπε να φύγη στην έπαρχία για μία μέρα μόνο. Κλείδωσε την πόρτα του γραφείου του, όπως έκανε πάντα, όταν έπρόκειτο να λείψη για ένα χρονικό διάστημα. Βγήκε λοιπόν, από τό σπίτι, ξαναγύρισε άπό την πίσω πόρτα, χωρίς να τόν άντιληφθί κανείς, και κλείστηκε στο γραφείο του.

Απ' εκεί άκουσε τη Λόλα να δίνει άδεία στην καμαριέρα για όλη την ήμέρα. Έπειτα από λίγο, κτύπησε τό τηλέφωνο που θρισκόταν στον διάδρομο, έξω άκριβώς από τό γραφείο.

— Ναι, παιδί μου, είμαι μόνη, είπε η φωνή της νέας γυναίκας. Ο Μάριος έφυγε σε ταξίδι. Σήμερα όχι, Ντίνο!

Εσώπαρε λίγο και κατόπιν επρόσθεσε:

— Μά... δεν μπορώ. Τί λές, ένα λεπτό μόνο; Καλά, άς εινε... Στίς τρεις.

Χωμένος σε μία πολυθρόνα, σφίγγοντας τά δόντια του για να μην ούρλιαση, ο Μάριος έπερίμενε ύπομονητικά. Κάθε ώρα που περνούσε, έστάλαζε και νέο δηλητήριο στο ποτήρι του πεπρωμένου του...

Άκουγε τό έλαφρό βήμα της Λόλας που χανόταν στο μεγάλο σπίτι. Άντελήφθηκε άπό διαφόρους κρότους ότι θρισκόταν στο μπουντουάρ της και στολίζόταν... για ένα άλλον άντρα! Έπί τέλους, άκουσε τό χτύπημα της πόρτας, που είχε κλείσει πίσω της, και τόν θόρυβο ενός ταξι... Ήταν 3... Η Λόλα έτρεχε να θρή τόν Ντίνο!

Ο Μάριος άνοιξε τότε την πόρτα του γραφείου του. Υπήρχε σάν άέρα τό άρωμα της αγαπημένης του, που τόν επρόδιδε. Ο Μάριος, πλημμυρισμένος από άπελπισία και μίσος, ήταν σάν ξένος εκεί μέσα...

Επτάζε τό όπλο επάνω στο ντιβάνι, άνίκανος πιά να κάνει ένα έγκλημα, άφού άντελήφθη (Τό τέλος στη σελ. 43)

Έξαφνα, ο Φλίκ άρμυσε γαυ

γίζοντας μέσα στο δωμάτιο, χαρούμενος γιατί ξανάδρισκε τόν κύριο του. Άλλ' ο Μάριος ούτε καν τόν επρόσθεσε κι' έπεσε θάρυς σε μία πολυθρόνα, συλλογισμένος.

Η χαρά του σκυλιού έσθυσε άπότομα. Με την ούρά κατεβασμένη, στάθηκε στη μέση του δωματίου και έδειχνε φανερά την άνησυχία του. Τού φάνηκε σάν να διέκρινε κάτι φοβερό στην έκφρασι που είχε πάρει τώρα ο κύριός του.

Πράγματι, ο νέος σηκώθηκε άπότομα, άνοιξε ένα συρτάρι και πήρε τό ρεδόλδερ του.

Ο πιστός σκύλος έκύτταζε διαδοχικά αυτόν και τό όπλο, κυριευμένος από μία σκοτεινή δαίσθησι.

Με μία γρήγορη κίνησι ο Μάριος έσήκωσε τό περιστρώφο και έκανε ότι σημάδευε. Τότε, τό ζώο έβγαλε ένα πένθιμο ούρλιασμα. Έπηρε μία στάσι σάν να ήταν έτοιμο να άρμυση, με τά πόδια του τεντωμένα και τό σώμά του πρós τά πίσω.

Φοβάται μήπως τόν σκοτώσω, συλλογίστηκε ο Μάριος άνασχεκώντας τούς ώμους του με άδιαφορία.

Έβαλε τό ρεδόλδερ στην τσέπη του. Τά ούρλιασματα του σκυλιού δυνάμωσαν τότε και έγιναν πιδό πένθυια και σπαρακτικά, σάν να προσηύγγελλον ότι πλησίαζε ο θάνατος.

Τό ζώο είχε γίνει τρομερό. Κυττούσε τόν κύριο του με φόκη. Είχε μία εμφάνισι άπειλητική. Ο Μάριος φοβήθηκε για μία στιγμή ότι θα του έπετίθετο.

—Κι' έσύ...; έσκέφθηκε με πίκρα.

Τόν είχε ίδθ να ταραζεται έτσι μόνον όταν παρουσιάζονταν στην πόρτα του σπιτιού ύποπτα πρόσωπα, άλγτες... Τώρα έκύτταζε αυτόν, τόν κύριο του, σάν έναν λωποδύτη, έναν δολοφόνο. Είχε διαβάσει ήδη τό ξυπνίνο ζώο στο πρόσωπό του τό έγκλημα, που δεν είχε πραγματοποιήσει. άκόμα με τό χέρι του, άλλα τό χρημάτα όμως αυτά, θα σταματούσαν όλα...

Τό μυαλό της Βιδής έτρεχε και τό παιδικό της προσώπακι έμάκρυνε και γινόταν σοβαρό. Άζαφνα, η πόρτα της άνοιξε άρμυτικά. Επήδησε η Βιδή, νομίζοντας πώς ήταν ο άντρας της. Άλλά άντίκρυσε τη Λουίζα, τη μητέρα της. Φορούσε ένα θαυμάσιο φουστάνι, στολισμένο με γούνες.

—Τί γίνεται η μικρή νοικοκυρούλα μου σήμερα; έφώναξε από την πόρτα. Έτοιμάσε μου ένα κοκταίηλ. Πού είναι ο Ρέντ; Δίχως λέξι, έτοιμάσε η Βιδή τό κοκταίηλ. Η Λουίζα όλο φλυαρούσε.

—Ε, τί γίνεται η δουλειά του Ρέντ; ρώτησε κάποτε. Τά καταφέρνει;

—Θά τά καταφέρη, άποκρίθηκε η Βιδή με σφιγμένα χείλη. —Πόσο μοιάζεις του πατέρα σου!, έφώναξε η Λουίζα νευριασμένη.

—Για έπαινω ή για κατηγορία μου τό λές αυτό; ρώτησε η Βιδή ειρωνικά.

Η Λουίζα έσήκωσε τούς ώμους.

—Δέν έρχεσαι να πάμε καμιά δόλτα; ρώτησε σε λίγο.

—Λυπάμαι, άποκρίθηκε η Βιδή. Πρέπει να έτοιμάσω τό φαγητό για τό θράδυ. Έλα έσύ αν θέλεις στην κουζίνα.

—Όχι!, έκαμε η Λουίζα με ξαφνικό έσπασμα. Έχω καιρό να πατήσω στην κουζίνα. Καί, θέλεις να σου πώ έλεύθερα τη γνώμη μου; Έμείς, η γενεά που μεγάλωσε με τίς παλιές άρχες και που κλονίστηκε μετά, στον πόλεμο, έζομε καλύτερα τί άξίζει κάθε πράγμα στον κόσμο. Καί σου λέω πως δεν έκανοίωσις μία μέρα για τίς χαρές που χάνεις. Τύψεις δεν έχω. Προσπάθησα να σε αναθρέψω έλεύθερα, κι' όχι όπως ανατράφηκα έγώ. Χωρίς προλήψεις, χωρίς περιορισμούς. Δέ σου έδωσα τίς λεγόμενες ήθικες δάσεις.

—Και στη θει τους, τί μου έδωσες; ρώτησε η Βιδή πικρά. —Εσώτιστε η μητέρα μία στιγμή. Ήταν μία έρώτησις που δεν την έπερίμενε, κι' ούτε την είχε κάμει ποτέ στον γάμο σου.

—Τί σου δώσα; επανάλεξε. Μά, όλα στά έδωσα, δίνοντάς σου έλευθερία.

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Στον αγώνα της ζωής

Η Βιδή καθόταν μόνη στο κομπο σπιτάκι της. Τό λεπτό πρόσωπό της ήταν σοβαρό και τά μεγάλα, γαλανά της μάτια έκύτταζαν θλιμμένα τούς ούρανοξύστες της Νέας 'Υόρκης. Ο Ρέντ Μαίτσον, ο άντρας της, ποιος ξέρει που παράδερνε αυτή τη στιγμή... Άπό τη φυσιογνωμία του θα καταλάβαινε τί νέα της έφερνε. Πάντως, δεν είχε καμμία σχεδόν έλπίδα η Βιδή. Περίμενε τη μία τη λέξι τη φρικτή. «Τίποτα!».

Κι' όμως ήταν φοβερό. Δεκαπέντε χιλιάδες δολάρια έλυναν τό πρόβλημα. Με δεκαπέντε χιλιάδες δολάρια θα μπορούσαν κι' αυτοί ν' άντιμετωπίσουν χωρίς άγωνία τη ζωή. Η επιχείρησις του Ρέντ θρισκόταν σε καλό δρόμο, χωρίς τά χρημάτα όμως αυτά, θα σταματούσαν όλα...

Τό μυαλό της Βιδής έτρεχε και τό παιδικό της προσώπακι έμάκρυνε και γινόταν σοβαρό.

Άζαφνα, η πόρτα της άνοιξε άρμυτικά. Επήδησε η Βιδή, νομίζοντας πώς ήταν ο άντρας της. Άλλά άντίκρυσε τη Λουίζα, τη μητέρα της. Φορούσε ένα θαυμάσιο φουστάνι, στολισμένο με γούνες.

—Τί γίνεται η μικρή νοικοκυρούλα μου σήμερα; έφώναξε από την πόρτα. Έτοιμάσε μου ένα κοκταίηλ. Πού είναι ο Ρέντ; Δίχως λέξι, έτοιμάσε η Βιδή τό κοκταίηλ. Η Λουίζα όλο φλυαρούσε.

—Ε, τί γίνεται η δουλειά του Ρέντ; ρώτησε κάποτε. Τά καταφέρνει;

—Θά τά καταφέρη, άποκρίθηκε η Βιδή με σφιγμένα χείλη. —Πόσο μοιάζεις του πατέρα σου!, έφώναξε η Λουίζα νευριασμένη.

—Για έπαινω ή για κατηγορία μου τό λές αυτό; ρώτησε η Βιδή ειρωνικά.

Η Λουίζα έσήκωσε τούς ώμους.

—Δέν έρχεσαι να πάμε καμιά δόλτα; ρώτησε σε λίγο.

—Λυπάμαι, άποκρίθηκε η Βιδή. Πρέπει να έτοιμάσω τό φαγητό για τό θράδυ. Έλα έσύ αν θέλεις στην κουζίνα.

—Όχι!, έκαμε η Λουίζα με ξαφνικό έσπασμα. Έχω καιρό να πατήσω στην κουζίνα. Καί, θέλεις να σου πώ έλεύθερα τη γνώμη μου; Έμείς, η γενεά που μεγάλωσε με τίς παλιές άρχες και που κλονίστηκε μετά, στον πόλεμο, έζομε καλύτερα τί άξίζει κάθε πράγμα στον κόσμο. Καί σου λέω πως δεν έκανοίωσις μία μέρα για τίς χαρές που χάνεις. Τύψεις δεν έχω. Προσπάθησα να σε αναθρέψω έλεύθερα, κι' όχι όπως ανατράφηκα έγώ. Χωρίς προλήψεις, χωρίς περιορισμούς. Δέ σου έδωσα τίς λεγόμενες ήθικες δάσεις.

—Και στη θει τους, τί μου έδωσες; ρώτησε η Βιδή πικρά. —Εσώτιστε η μητέρα μία στιγμή. Ήταν μία έρώτησις που δεν την έπερίμενε, κι' ούτε την είχε κάμει ποτέ στον γάμο σου.

—Τί σου δώσα; επανάλεξε. Μά, όλα στά έδωσα, δίνοντάς σου έλευθερία.

—Έτσι νομίζεις;

Η Λουίζα κατάλαβε πώς έχανε την ύπομονή της. Αυτό τό σοβαρό ύφος της μικρής την χτυπούσε στα νεύρα. Έφώναξε θυμωμένη:

—Τί φταίω έγώ, που ένώ μπορούσες να γίνης βασιλίσσα, έμπλεξες μ' ένα νέο φτωχό; Δεν είμαι ύπευθυνη που παντρεύτηκες τόν Ρέντ... Άλήθεια; καλά που τό θυμήθηκα!... Είδα προχθές τόν Σέπ Μιχαέλις με τη Ντανιέλλα. Με ρώτησε για σένα και σου στέλνει χαιρετίσματα.

—Καλωσύνη του, είπε σιγά η Βιδή κοκκινίζοντας. Μέσα της συλλογιζόταν:

«Γιατί κοκκινίζεις, βλάκα; Τί είναι ο Σέπ για σένα πιά; Ένας άντρας που έγνωρίσες τότε, στο άτακτο παρελθόν σου. Δηλαδή, ούτε και τόν έγνωρίσες καλά. Άν δεν ήσουν τόσο νέα κι' αυτός τόσο τρελλός, ίσως μπορούσατε να γίνετε φίλοι».

—Όπωσδήποτε, αν και δεν άνακατεύωμαι, έξακολούθησε η Λουίζα, ξέρεις πώς δεν έπεδοκίμασα ποτέ τό γάμο σου.

—Νομίζεις πώς μπορούσα να πετύχω καλύτερα; ρώτησε η Βιδή.

—Ο Σέπ είναι πλούσιος, τού άρεσες...

—Άλλά ποτέ δέ θα είχε σκοπό να με κάμη νόμιμη γυναίκα του.

—Ένδιαφέρεται η γενεά σου για τη νομιμότητα; ρώτησε η Λουίζα ειρωνικά. Οι στενές άντιλήψεις πέθαναν. Ο Σέπ δέ μπορεί να πάρη διαζύγιο, τό ξέρει όλος ο κόσμος και κανείς δέ θα σε παρεξηγήση.

—Έγώ όμως δεν τό θεωρώ αυτό εύτυχία, είπε η Βιδή. Καί για να στο άποδείξω, θα σά πώ όλα. Ο Ρέντ θρισκει χίλιες δυσκολίες στη δουλειά του. Τού χρειάζονται λεπτά και δεν τό δανείζει κανείς. Δεν πληρώσαμε τό τηλέφωνο και μιάς τό σταμάτησαν. Δεν πληρώσαμε δυό μήνες ένόρκιο. Είμαστε δυό νέοι που άποφασίζουμε να παντρευτούμε σ' αυτός τούς δύσκολους καιρούς παρά να διαλέξωμε τόν πιδό φθινό δρόμο. Πάντως, η άλήθεια είναι πώς είμαστε παντρεμένοι, κι' έχομε κάποια εύτυχία μέσα μας. Τώρα, τί λές;

—Τίποτα, άποκρίθηκε η Λουίζα, μόνο που είσαι νέα και άρτια, και νόμιμα πώς είσαι και έξυπνη. Άλλά άφού σ' άρέσει να πλένης τά πιάτα... τό θέλησες, και τόν παντρεύτηκες αυτόν τόν άνθρωπο...

Η Βιδή πήρε μία βαθεία άναπνοή για να μιλήση. Μά σταμάτησε, γιατί πριν άνοιξη τό στόμα της, άκούστηκε η φωνή του Ρέντ, ήχηρή:

—Έγώ θα δώσω την άπάντησι, Βιδή!

Δάκρυα και φιλιά

Η Λουίζα τόν έκύτταξε μ' έκπληξι χωρίς όμως να ταραχθί. Ο Ρέντ στεκόταν στην πόρτα, ψηλός, λεπτός, όλο νεύρο, με τά κατακόκκινα μαλλιά του φουντωτά, με τά μάτια άστραφτερά.

—Άκουσε, Λουίζα, της είπε. Ίσως έπρεπε να φύγω και να κάνω πως δεν άκούσα τίποτα. Λυπάμαι που δεν φέρομαι σάν τέλειος τζέντλεμαν. Πρέπει όμως να σου πώ ότι δεν συμμερίζομαστε τίς άντιλήψεις σου η Βιδή κι' έγώ. Η ταραχή του πόλεμου έδωσε στη γενεά σου άρσιμένες ιδέες. Έμείς όμως δέ ζήσαμε αυτή την ταραχή, κι' έννοούμε ν' άρχίσωμε τη ζωή μας με θάσεις στερεές. Θά τά καταφέρωμε.

—Δέν έχω άμφιβολία, έτοιρίζε η Λουίζα κι' έφυγε δίχως άλλη λέξι.

Ότε επρόσθεσε η Βιδή τη μητέρα της πούφυγα. Ήταν χαρούμενη που έλεπε τόν Ρέντ έτσι, γεμάτον θάρρος, μαχητικό. Καιρό είχε να τόν ίδθ έτσι.

—Έτσι μ' άρέσει, έφώναξε και έτύλιξε τά χέρια της γύρω στο λαίμο του.

Η εξώπορτα άκούστηκε πούκλεινε. Η Λουίζα είχε φύγει.

Ο Ρέντ τραβήχτηκε μαλακά από την άγκαλιά της γυναίκας του κι' έπεσε θάρυς σε μία καρέκλα, κρύβοντας τό πρόσωπό του στα χέρια του.

—Ρέντ, έφώναξε η Βιδή, τί τρέχει; Ήταν τόσο σωστά αυτά που είπες της μητέρας, τόσο αληθινά!...

—Ήταν όμως πιδό σωστά αυτά που είπε αυτή, άναστένανε ο Ρέντ. Τ' άκουσα όλα. Αυτό που σκέπτεται αυτή, τό σκέπτονται όλοι, πώς έκανες λάθος να παντρευτής έμένα, άφού ύπρχαν άνθρωποι πλούσιοι σάν τόν Σέπ Μιχαέλις που σ' αγαπούσαν.

Τά μάτια του ήσαν σκοτεινά.

—Βέβαια, έξακολούθησε, έσύ είσαι μία πιστή γυναικούλα. Οι κόρυμπες είναι τά στηρίγματα της κοινωνίας, άλλα δεν είναι πολύ εύχάριστοι σύντροφοι της ζωής.

—Τί έφώναξε η Βιδή αποβλιβμένη.

—Νομίζεις πώς έξεχασα τί ήσουν πριν σε πάρω; ρώτησε ο Ρέντ. Η Βιδή Κλίμερστον. Όπου την ζητούσες μέσα. Η φωτογραφία σου σε όλες τίς κοσμικές στήλες... Γελάστηκες μ' έμένα. Δεν χάθηκε όμως η εύκαιρία. Καλύτερα να πής πίσω στο Σέπ Μιχαέλις.

Τό πλησιέστερο άντικείμενο ήταν μία λάμπα. Η Βιδή την άρπαξε και την επέταξε στο Ρέντ. Τά γυαλιά έσπασαν επάνω στην πόρτα.

—Ηθέλα να σε χτυπήση στο κεφάλι, ξεφώνισε η Βιδή έξω φρενών. Σά δεν ντρέπεσαι!...

Μ' ένα βήμα την έφθασε και την άρπαξε από τούς ώμους. —Έτσι θάσαι καλύτερα, είπε. Άλλά, αν μου ξαναπατάξεις τίποτα, θα σε δείρω. Στο ύπόδοχομαι αυτό καλό μου κορίτσι! Βιδή, Βιδή, γιατί νάμαστε έτσι άτυχοι; Κι' όμως σ' αγαπώ.

Μέσα στην άγκαλιά του, με τά χείλη της κοντά στα δικά

του κατάλαβε ή Βιδή πρώτη φορά στη ζωή της, τί θα πη φό-
δος. 'Η φωνή ωστόσο εκείνου ακούστηκε άμέσως τρυφερή στ'
αυτή της:

—Συχώρεσέ με, συχώρεσέ με, είμαστε κι' οί δυο τρελλοί.
Ξέρεις πώς είμαι ευέφρατος και νευρικός και δε θάπρεπε να
μού δίνης σημασία. Άλλά κι' εσύ, δεν πäs πίσω.

Ακολούθησε ή συμπιλίωσις σε μία στιγμή βεική. Μ' όλο
πού ένοιωσε τη θαλπωρή της άγκαλιάς του, καταλάβαινε ακό-
μα κάτι άδριο μέσα της ή Βιδή. Ώραία ήταν όλα αυτά, άλλα
τά πράγματα δεν άλλαξαν. Έπρεπε να βρεθούνε οί δεκαπέντε
χιλιάδες δολλάρια.

Όταν κάθσαν να φάνε, της διηγήθηκε ήρεμα τὰ διαδήμα-
τά του. Όλοι οί τραπέζιτες, με πολλή ευγένεια, τού είχαν
άρνηση.

—Άκουγε ή Βιδή κι' ό λαιμός της έστέγγωνε. "Αξαφνα, ή
φυσιογνωμία της ζωήρεψε. Μία ιδέα ξαφνική της έφώτισε το
πρόσωπο.

—Όλα θα πάνε καλά, έφώναζε.

—Τί έννοείς; τη ρώτησε ό Ρέντ κυττάζοντάς την με άπο-
ρία.

—Τίποτα, άποκρίθηκε εκείνη με πονηρό χαμόγελο.

Μιά αναπάντεχη πρόσκλησι

Όλη την άλλη μέρα, την έπέρασε ή Βιδή γυρίζοντας για να
βρη καμμία θέσι. Αυτό ήταν το μεγάλο της μυστικό, ή ι-
δέα που της έδωσε ξαφνικά αισιοδοξία. Να εργαστή κι' αυτή,
να δοηθή το νοικοκυριό. Άλλά έπρεπε να βρη δουλειά κρυφα
από το Ρέντ. Να τού το παρουσιάση έτοιμο, να μην τόν άφή-
ση ν' αντιληφθή τις άγωνίες της και τους κόπους της.

Γύρισε το άπόγευμα σπίτι της με αρκετή αισιοδοξία. 'Ο
Έμπυ, ένας φίλος τού παλιού καλού καίρου, της είχε δώσει
μερικές συστατικές έπιστολές. 'Ο Ρέντ ήταν κι' αυτός αρκετά
ευόαιετος.

Έτσι, όταν άνοιξαν το μεγάλο φάκελλο με την πρόσκλησι
της Ντανιέλλας, είπε άμέσως ότι θα πήγαιναν. Πως τούς είχε
θυμηθή να τους καλέση; Τους φαινόταν μυστήριο. 'Η πρόσ-
σκαησις ήρθε το άπόγευμα, για το ίδιο βράδυ, με χίλιες δι-
καιολογίες για την αργοπορία. Δεν έδωσαν σημασία, γιατί
δέβαινα ουτε ό Ρέντ ουτε ή Βιδή μπορούσαν να φανταστούν
πως ήταν δακτύλος τού Σέπ Μιχαέλις: Πώς ό Σέπ Μιχαέλις
έρωτοτροπούσε με τη Ντανιέλλα και πώς της έήτησε για χά-
ρι να καλέση την παλιά του αγάπη, τη Βιδή.

Η Ντανιέλλα δεν ήταν τύπος να φέρη αντίρρησι σε μία
τέτοια παράκλησι. Όχι ότι δε ζήλευε τη Βιδή, αλλά ήθελε
να παρακολουθήση αυτή την σκανδαλώδη υπόθεσι, από χαι-
ρεκακία.

Η Ντανιέλλα ήταν θαθύπλουτη. Όμορφιά φανταχτερή, χρυ-
σόμαλλη, πολύ άσπρη, με μάτια άνοιχτά γαλανά, λεπτή, ντυ-
μένη πάντα έξωφρενικά. Ζούσε όπως ήθελε. Δεν είχε να δώση
λόγο σε κανέναν. Τα γλέντια της ήταν τα τρελλότερα που ύ-
πηρχαν στη Νέα Ύόρκη.

Ευτυχώς που δε χάλασα το άσπρο μου το σατέν, είπε ή
Βιδή εύθυμα. Δεν είναι της τελευταίας μόδας, αλλά θα κάνη
τη δουλειά του.

—Ό, τι και να φορέσης, θα είσαι όμορφη, άποκρίθηκε τρυ-
φερά ό Ρέντ.

Όταν έτοιμάστηκε ή Βιδή, στάθηκε μπροστά του και ρώ-
τησε:

—Πώς σου φαίνομαι;

Είδε ό Ρέντ μπροστά του μία ψηλή, λυγερή κοπέλλα λευκο-
ντυμένη, με γαλάζια λουλούδια στο λαιμό.

Της χαμογέλασε, αλλά ή Βιδή δεν είδε την πίκρα πούκρυβε
το χαμόγελο τού άνδρός της. «Μπράβο, Μαίτσον, έλεγε μέσα
του ό Ρέντ. Πήρες μία κοπέλλα κοσμική και κατάφερας να την
κάνης να καμαρώνη έπειδή φορεί μία τουαλέττα τριών ετών».

«Δέν μου είσθε συμπαθής»

Όταν βρέθηκε άντίκρυ στόν Σέπ Μιχαέλις ή Βιδή, στο σπί-
τι της Ντανιέλλας, πίσω της στεκόταν ό άντρας της, ψη-
λός, με τα κόκκινα μαλλιά του στόν άέρα. Γύρω τους, πλήθος
ό κόσμος, κι' όλοι εκύτταζαν περίεργοι, έπειδή οί ίδιοι άν-
θρωποι είχαν ίδη άπειρες φορές τόν Μιχαέλις μαζί με τη Βιδή.
—Άλλό! Χιονάτη!, έφώναζε ό Σέπ με συγκινημένη εύθυ-
μία.

—Τί νέα, Σέπ; ρώτησε ή Βιδή γλυκά, κι' έπειτα, γυρίζον-
τας στόν άνδρα της, είπε:

—Αγάπη μου, ήθελα πάντα να γνωρίσης τόν άνδρα που
κατέστρεψε τη φήμη μου.

—Σωστά! Έκαμε χαμογελώντας ό Σέπ. Έκείνα τα χρόνια,
ήταν αρκετό να ιδούν μία κοπέλλα μαζί μου, για να την κα-
ταδικάσουν. Τώρα γεράσαμε, άλλαξαν τα πράγματα.

Οί περίεργες ματιές γύρω τους έσβυσαν. Αυτό ήταν όλο,
στο κάτω-κάτω όχι και τόσο ένδιαφέρον. Δυό άνθρωποι που
άγαπήθηκαν κι' έπειτα τράβηξαν δυό ξεχωριστούς δρόμους.
Οί κοπέλλες άρχισαν να ψιθυρίζουν μεταξύ τους πώς τη πρά-
γματα άλλαξαν και πώς τώρα ό Μιχαέλις είχε στραφή προς
την Ντανιέλλα. Έταίριαζαν τόσο αυτοί οί δυο, πλούσιοι, πα-
ράβενοι, φαντασιόληκτοι...

Στο μεταξύ, ή μουσική άρχισε να παίζη μία ρούμπα. 'Ο
Σέπ υπόκλιθηκε σοδαρα μπροστά στη Βιδή. Μηχανικά, βρέ-
θηκε ή νέα γυναίκα στην άγκαλιά του. Σε λίγο, διαπίστωσε
με χαρά αφάνταστη πώς ό Σέπ δεν είχε πιά τη δύναμι να την
γολητεύση.

—Δέν χορεύεις τόσο καλά όσο άλλοτε, είπε ό Σέπ.

—Δέν χορεύα και πολύ τόν τελευταίον καιρό, είπε ή Βιδή
αδιόφορα.

—Δέν πάμε έξω, στη βεράντα; έπρότεινε ό Σέπ.

—Όχι, άποκρίθηκε ζωηρά ή Βιδή, μη με κάνης να χάσω
την ευκαιρία να ξαναθυμηθώ λίγο το χορό μου.

Ο Μιχαέλις της έσφιξε πιό δυνατά τη μέση. Ένοιωσε έναν
παράξενο ένευρισμό. Τί ήλίθιο πράγμα! Να χορεύης φρόνι-
μα, τυπικά με το κορίτσι που αγάπησες τόσο, με τη νειόπαν-
τρη αυτή γυναίκουλα που έχει τη δύναμι να κάνη το αίμα σου
να στριφογυρίζη τρελλά.

Σε μία στιγμή, είπε ή Βιδή, κυττάζοντας γύρω:

—Πού είναι ό άνδρας μου; Μου φαίνεται πώς τώσκασε με
καμμία κοπέλλα.

—Βιδή, Βιδή!

Η φωνή τού Σέπ ήταν βραχνή, κομμένη. Τώρα μόλις κατα-
λάβαινε πόσα μίλια μακριά βρισκόταν απ' αυτόν ή Βιδή. Αυ-
τά τα γαλανά μάτια, που κυττάζαν γύρω γεμάτα τρυφερότητα,
γεμάτα φώς και λατρεία, δε γύρευαν αυτόν. Γύρευαν έναν νέο
ψηλό, κοκκινομάλλη...

Όταν έτέλειωσε ή ρούμπα, δεν την άφησε από την άγκα-
λιά του ό Σέπ. Ένα δαλς άρχισε. Πριν προφθάσουν όμως να
το χορέψουν μαζί, το χέρι τού Ρέντ ακούμπησε βαρύ στόν ώμο
τού Μιχαέλις.

—Η σειρά μου, είπε ό νέος σταθερά, με ευγενικά.

Κι' ό Σέπ Μιχαέλις υποχώρησε με σφιγμένα δόντια.

Χορεύοντας άργότερα το λάμπεθ-γούσκ, ό Ρέντ κι' ό Σέπ
βρέθηκαν άντίκρυ.

—Δέν μου είστε συμπαθής, είπε ό Ρέντ Μαίτσον δυνατά.

Στην άρχή κανείς δεν τόν έπρόσεξε. Έπειτα ένδιαφέρθηκαν
αρκετοί... Ίσως γινόταν στο τέλος κανένας καυγάς.

—Άληθινά, ξανάπε ό Ρέντ, δεν μου είστε διάλου συμπαθής.

—Δε βλέπω το λόγο, γιατί να σäs είμαι συμπαθής, άπο-
κρίθηκε ήρεμα ό Σέπ.

Ο Ρέντ, με μαλλιά άνάστατα, με μάτια αγριεμένα, έπρο-
χώρησε λίγο προς τόν Σέπ. Αυτός όμως σήκωσε τους ώμους
και τράβηξε πέρα αδιόφορα.

—Πάμε να φύγμε, ψιθύρισε ή Βιδή στόν άνδρα της.

Με το αδιόφορό του θήμα, ό Σέπ έζύγωσε τη Ντανιέλλα.

Τα μάτια της άστραψαν καθώς τούδωσε το χέρι.

—Τί φρικτή βραδυά, έφώναζε. Δεν πέρασες και καλά, έ,
Σέπ; Έγώ νόμισα πώς θα γινόταν μεγάλο κακό.

—Ήταν πολύ διασκεδαστική βραδυά, άποκρίθηκε ψυχραιμα
ό Σέπ, και πολύ διδακτική. Και το τέλος της θα είναι ακόμα
πιό ωραίο, γιατί θα το αφιερώσω σ' έσένα, θελκτική Ντανιέλλα.

★

—Θύμωσες; ρώτησε ό Ρέντ τη Βιδή μόλις έφθασαν σπίτι,
μετανιωμένος για το κακό του φέρισμο.

—Εκείνη έγέλασε.

—Όχι, τρελλό μου παιδί. Μ' άρέσει να με ζηλεύης μετό
δυό ετών συζυγική ζωή.

Φιληθήκαν κι' ένοιωσαν μία παράξενη ζεστασιά στο μικρό
τους το σπιτάκι μετά το θόρυβο τού γλεντιού.

—Αύριο θα ξαναρχίσωμε τόν άγώνα της ζωής, είπε ό Ρέντ
σε εύθυμον τόνο.

Η Βιδή δε μίλησε, έσκέφθηκε όμως, χωρίς αισιοδοξία τώ-
ρα, πäs ή αύριανη ήμερα θα ήταν κρίσιμη γι' αυτήν, γιατί
θαπαιρνε την απάντησι άν θα της έδιναν καμμία από τις θέ-
σεις που της είχαν υποσχεθθ.

—Αξαφνα τὰ είδε όλα μαύρα.
Της έφάνηκε πώς άκουσε κιόλας την άρνητική απάντησι. Τό
μάτι της εδάκρυσαν.

—Τί τρέχει; ρώτησε ό Ρέντ άγκαλιάζοντάς την.

Δε θάσταζε ή Βιδή. Ξεσπώντας σε κλάματα, τού διηγήθηκε
όλα της τα τρεχάματα, τις άγωνίες, ώπου να βρη δουλειά.

Την άκουγε ό Ρέντ δουβάς, νιώθοντας τόν πόνο της, γιατί
είχε περάσει κι' αυτός από τις ίδιες άκρίβως άγωνίες. Την
έσφιξε τρυφερά, προσπαθώντας να την άνακουφίση με φιλία.

—Έτσι είναι ή ζωή, μικρούλα μου, είπε καίτευτικά. Πολύ
άσταεια, έ;

Τού χαμογέλασε ανάμεσα από τα δάκρυά της, ψιθυρίζοντας:

—Και να σκέπτεσαι πώς ή Ντανιέλλα ξόδεψε άπόψε τόσα,
όσα θα μάς έσωζαν έμάς για όλη μας τη ζωή.

Ο Ρέντ έστάθηκε άκίνητος μία στιγμή σ' αυτά της τα λό-
για. "Αξαφνα, το πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο, τα μάτια
του άστραψαν.

—Βιδή, έφώναζε κι' ή φωνή του έτρεμε. Βιδή, κάτι έσκέ-
φθηκα!

Τόν κύτταξε με κάποιοι φόβο.

—Ήμρα ένα μέσον να σωθούμε... άρχισε ό Ρέντ γρήγορα.
Είπε πολύ άπλό. Να... Δε θα μπορούσαμε άραγε, δε θα μπο-
ρούσαμε... να δαγιστής δεκαπέντε χιλιάδες δολλάρια από τη
Ντανιέλλα;

Η Βιδή έμεινε άκίνητη, προσπαθώντας να συνέλθη. Να τα-
πεινωθθ στη Ντανιέλλα! Να ίδη την Ντανιέλλα σωτήρα της!

—Μά δέβαινα, ξεφώνισε σε λίγο άγκαλιάζοντας τόν Ρέντ
τρελλά. Πώς δεν το συλλογίζόσουν πιό νωρίς, κουτό; Έγώ
δεν το είχα σκεφθ ποτέ.

—Τώρα μου ήρθε κι' έμένα ή ιδέα. Τί λές, Βιδή; Θα δεχθ;
Έγέλασε ή Βιδή με έξωσι.

—Μά δέβαινα, άποκρίθηκε. Τί είναι για τη Ντανιέλλα δε-
καπέντε χιλιάδες δολλάρια; Ώ, αγάπη μου, χουσό μου παιδί,
να σε φιλήσω και πάλι, και πάλι...

Μιά αφάνταστα δύσκολη στιγμή

Τό άλλο πρωί, στις δέκα, που πήγε ή Βιδή στής Ντανιέλ-
λας, την βρήκε ακόμα πλαγιασμένη στο πελώριο πολυτε-
λές κρεβάτι της.

—Πώς αυτή ή έκπληξις, χρυσή μου; έφώναζε τείνοντας το
άσπρο χέρι της στη Βιδή.

—Θα σου πω, άποκρίθηκε ή Βιδή χαμογελώντας.

Κι' έπειτα, άρχισε δυνατά, για να δώση έναν άνετο τόνο
στη συζήτησι:

—Τί ωραία που περάσαμε χθες το βράδυ!.. 'Ο Ρέντ, ξέρεις,
είνε νευρικός, όχι κακός.

Τό στόμα της ήταν στεγνό κι' ή καρδιά της χτυπούσε δυ-
νατά. Άκουγε και μιλούσε ή Βιδή, σάν μέσα σε όνειρο. Έ-
πρεπε να βρη την κατάλληλη στιγμή... Όχι, δεν ήταν και τό-
σο εύκολο, όσο νόμιζε. Η ώρα αυτή ήταν από τις χειρότερες
της ζωής της. Για τόν Ρέντ όμως, για τόν Ρέντ, καμμία θυσία
δεν ήταν μεγάλη.

Μετά μίας στιγμής σιγή, άρχισε βραχνά:

—Ντανιέλλα, έχω να σου ζητήσω μία χάρι.

Τα μάτια της Ντανιέλλας άνοιγόκλεισαν νευρικά. "Α, έτσι;
"Ωστε ή μικρούλα Βιδή δεν ήταν τόσο αδιάφορη για τόν Σέπ.

Γιατί, τί άλλο παρά για τόν Σέπ θα της έλεγε;

—Άκούω! ψιθύρισε με πονηρό χαμόγελο.

Η φωνή της Βιδής ακούστηκε, σάν από μακριά:

—Ξέρεις, Ντανιέλλα, πώς είναι τα πράγματα. Η δουλειά
τού Ρέντ... Είναι θαύμα αυτά που κατάφερε ως τώρα. Άλλά οί
Τράπεζες... τώρα τελευταία έχουν κάτι νόμους κουτούς... και
δε μπορείς να κάμης θήμα χωρίς κεφάλαια.

—Άκούω! ψιθύρισε με πονηρό χαμόγελο.

Η φωνή της Βιδής ακούστηκε, σάν από μακριά:

—Ξέρεις, Ντανιέλλα, πώς είναι τα πράγματα. Η δουλειά
τού Ρέντ... Είναι θαύμα αυτά που κατάφερε ως τώρα. Άλλά οί
Τράπεζες... τώρα τελευταία έχουν κάτι νόμους κουτούς... και
δε μπορείς να κάμης θήμα χωρίς κεφάλαια.

—Άκούω! ψιθύρισε με πονηρό χαμόγελο.

Η φωνή της Βιδής ακούστηκε, σάν από μακριά:

—Ξέρεις, Ντανιέλλα, πώς είναι τα πράγματα. Η δουλειά
τού Ρέντ... Είναι θαύμα αυτά που κατάφερε ως τώρα. Άλλά οί
Τράπεζες... τώρα τελευταία έχουν κάτι νόμους κουτούς... και
δε μπορείς να κάμης θήμα χωρίς κεφάλαια.

—Άκούω! ψιθύρισε με πονηρό χαμόγελο.

Η φωνή της Βιδής ακούστηκε, σάν από μακριά:

—Ξέρεις, Ντανιέλλα, πώς είναι τα πράγματα. Η δουλειά
τού Ρέντ... Είναι θαύμα αυτά που κατάφερε ως τώρα. Άλλά οί
Τράπεζες... τώρα τελευταία έχουν κάτι νόμους κουτούς... και
δε μπορείς να κάμης θήμα χωρίς κεφάλαια.

—Άκούω! ψιθύρισε με πονηρό χαμόγελο.

Η φωνή της Βιδής ακούστηκε, σάν από μακριά:

—Ξέρεις, Ντανιέλλα, πώς είναι τα πράγματα. Η δουλειά
τού Ρέντ... Είναι θαύμα αυτά που κατάφερε ως τώρα. Άλλά οί
Τράπεζες... τώρα τελευταία έχουν κάτι νόμους κουτούς... και
δε μπορείς να κάμης θήμα χωρίς κεφάλαια.

—Άκούω! ψιθύρισε με πονηρό χαμόγελο.

Η φωνή της Βιδής ακούστηκε, σάν από μακριά:

—Ξέρεις, Ντανιέλλα, πώς είναι τα πράγματα. Η δουλειά
τού Ρέντ... Είναι θαύμα αυτά που κατάφερε ως τώρα. Άλλά οί
Τράπεζες... τώρα τελευταία έχουν κάτι νόμους κουτούς... και
δε μπορείς να κάμης θήμα χωρίς κεφάλαια.

—Άκούω! ψιθύρισε με πονηρό χαμόγελο.

Η φωνή της Βιδής ακούστηκε, σάν από μακριά:

—Ξέρεις, Ντανιέλλα, πώς είναι τα πράγματα. Η δουλειά
τού Ρέντ... Είναι θαύμα αυτά που κατάφερε ως τώρα. Άλλά οί
Τράπεζες... τώρα τελευταία έχουν κάτι νόμους κουτούς... και
δε μπορείς να κάμης θήμα χωρίς κεφάλαια.

—Άκούω! ψιθύρισε με πονηρό χαμόγελο.

Η φωνή της Βιδής ακούστηκε, σάν από μακριά:

—Ξέρεις, Ντανιέλλα, πώς είναι τα πράγματα. Η δουλειά
τού Ρέντ... Είναι θαύμα αυτά που κατάφερε ως τώρα. Άλλά οί
Τράπεζες... τώρα τελευταία έχουν κάτι νόμους κουτούς... και
δε μπορείς να κάμης θήμα χωρίς κεφάλαια.

—Άκούω! ψιθύρισε με πονηρό χαμόγελο.

Η φωνή της Βιδής ακούστηκε, σάν από μακριά:

—Ξέρεις, Ντανιέλλα, πώς είναι τα πράγματα. Η δουλειά
τού Ρέντ... Είναι θαύμα αυτά που κατάφερε ως τώρα. Άλλά οί
Τράπεζες... τώρα τελευταία έχουν κάτι νόμους κουτούς... και
δε μπορείς να κάμης θήμα χωρίς κεφάλαια.

—Άκούω! ψιθύρισε με πονηρό χαμόγελο.

Η φωνή της Βιδής ακούστηκε, σάν από μακριά:

—Ξέρεις, Ντανιέλλα, πώς είναι τα πράγματα. Η δουλειά
τού Ρέντ... Είναι θαύμα αυτά που κατάφερε ως τώρα. Άλλά οί
Τράπεζες... τώρα τελευταία έχουν κάτι νόμους κουτούς... και
δε μπορείς να κάμης θήμα χωρίς κεφάλαια.

—Άκούω! ψιθύρισε με πονηρό χαμόγελο.

Η φωνή της Βιδής ακούστηκε, σάν από μακριά:

—Ξέρεις, Ντανιέλλα, πώς είναι τα πράγματα. Η δουλειά
τού Ρέντ... Είναι θαύμα αυτά που κατάφερε ως τώρα. Άλλά οί
Τράπεζες... τώρα τελευταία έχουν κάτι νόμους κουτούς... και
δε μπορείς να κάμης θήμα χωρίς κεφάλαια.

—Άκούω! ψιθύρισε με πονηρό χαμόγελο.

Η φωνή της Βιδής ακούστηκε, σάν από μακριά:

—Ξέρεις, Ντανιέλλα, πώς είναι τα πράγματα. Η δουλειά
τού Ρέντ... Είναι θαύμα αυτά που κατάφερε ως τώρα. Άλλά οί
Τράπεζες... τώρα τελευταία έχουν κάτι νόμους κουτούς... και
δε μπορείς να κάμης θήμα χωρίς κεφάλαια.

—Άκούω! ψιθύρισε με πονηρό χαμόγελο.

Η φωνή της Βιδής ακούστηκε, σάν από μακριά:

—Ξέρεις, Ντανιέλλα, πώς είναι τα πράγματα. Η δουλειά
τού Ρέντ... Είναι θαύμα αυτά που κατάφερε ως τώρα. Άλλά οί
Τράπεζες... τώρα τελευταία έχουν κάτι νόμους κουτούς... και
δε μπορείς να κάμης θήμα χωρίς κεφάλαια.

—Άκούω! ψιθύρισε με πονηρό χαμόγελο.

Η φωνή της Βιδής ακούστηκε, σάν από μακριά:

—Ξέρεις, Ντανιέλλα, πώς είναι τα πράγματα. Η δουλειά
τού Ρέντ... Είναι θαύμα αυτά που κατάφερε ως τώρα. Άλλά οί
Τράπεζες... τώρα τελευταία έχουν κάτι νόμους κουτούς... και
δε μπορείς να κάμης θήμα χωρίς κεφάλαια.

—Άκούω! ψιθύρισε με πονηρό χαμόγελο.

ευχαριστήσω;

Με πρόσωπο κατάσπρω, με μάτια ύγρά, έφώναζε ή γυναίκα:

—Όχι, μην τολμήσης να μ' ευχαριστήσης δε θέλω...

Ο Ρέντ την εκύτταξε λίγο σαστισμένος και στο τέλος ψι-
θύρισε:

—Καλά! Ένα φιλάκι όμως... Θέλεις να στο δώσω;

—Πρέπει να ξαναφύγω, να πάω στής Ντανιέλλας, να δείξω
τά χαρτιά σου...

—Τώρα άμέσως;

—Ναι, άποκρίθηκε ή Βιδή σαστισμένη.
Πήγε στην κάμαρά της, συγυριστήκε προσεκτικά, τόν έφι-
λησε άνάλαφρα κι' έφυγε σάν κυνηγημένη.

Δυό τρομαγμένα γαλανά μάτια

Τό σαλόνι τού Σέπ Μιχαέλις ήταν μεγάλο, μοντέρνο. Ένα
ραδιόφωνο έπαιζε σιγανά.

—Είνε όμορφο το σπίτι σου, είπε ή Βιδή όσο πιό φυσικά
μπορούσε.

—Δε θαρρείσαι, έκαμε ό Μιχαέλις άπλά. Σπίτι γερόντοπαλ-
λήκαρο. Όμορφαίνε τώρα, που είσαι έσύ εδώ! Ώραία ή ιδέα
σου νάρθης να με ίδης.

Δεν την είχε ρωτήσει γιατί ήρθε, το ύφος του όμως ήταν
ήρεμο, σίγουρο.

Αρχισαν να μιλάνε για διάφορα ζητήματα.

—Είδα τη μητέρα σου, είπε άξαφνα ό Σέπ. Φαίνεται πώς
δεν τα πάτε καλά, έ;

—Έχουμε διαφορά άντιλήψεων, άποκρίθηκε ή Βιδή με χά-
μόγελο. Αυτή ή έλευθερία που μουδωσε, μου φαίνεται τώρα
λάθος. Τούλάχιστον έκανα αρκετά λάθη ως έλευθερή κοπέλλα,
ώσπου να βρω το σωστό δρόμο.

—Είμαι κι' έγώ ένα από τα λάθη σου; ρώτησε ό Μιχαέλις
γελώντας.

—Σέπ, είπε ή Βιδή γλυκά, υπάρχει καμμία έλπίδα να γί-
νωμε μία μέρα καλοί φίλοι; Τίποτα λιγώτερο και τίποτα πε-
ρισσότερο;

Τα θαυγάλανα μάτια τού Σέπ έγιναν μαύρα. Τα ίσια του
καλοφτιαγμένα χείλη έσφίχτηκαν, ή φωνή του ακούστηκε πα-
ράξενα σκληρή:

—Πατήσαμε την πηττα! Θέλεις να γίνωμε φίλοι, έ; Πολύ
καλά, πολύ άξιοιρεπές, πολύ μοντέρνο.

—Εσκαψε και την εκύτταξε στα μάτια.

—Γιατί αυτή ή ξαφνική έπιθυμία να γίνωμε φίλοι; ρώτησε
ειρωνικά. Όχι, αγαπήτη μου, λυπάμαι πολύ. Είσαι πολύ ό-
μορφη, καθώς κάθεσαι με το δρόσερό σου προσωπάκι και τα
μεγάλα σου μάτια. Σ' αγάπησα, και τρία χρόνια τώρα σε
είχα στη σκέψη μου...

—Αν είναι αλήθεια αυτά που λές, είπε ή Βιδή σιγά. "Αν μ'
αγαπάς ακόμα...

—Πρέπει να σου δανείσω δεκαπέντε χιλιάδες δολλάρια, έ;
συνεπλήρωσε τη φράσι της ό Σέπ.

Τόν εκύτταξε άφωνη. Άργησε να ρωτήση.

—Που το ξέρεις;

—Μου το είπε ή Ντανιέλλα. Και περιμένεις δέβαινα πώς ό
γέρο-Σέπ, όταν τόν καλοπιάσης με δυό γλυκά λογάκια, θα
τρέξη πίσω σου πάλι, σάν σκυλάκι, έ;

—Όχι. Δε σκέφθηκα έτσι, ψιθύρισε ή Βιδή. "Ωστε δε μπο-
ρούμε να γίνωμε καλοί φίλοι;

—Όχι, κουτό πλασματάκι, έφώναζε ό Μιχαέλις, και το ή-
ξερες. Δεν είσαι τόσο άθώα όσο φαίνεσαι στο κάτω-κάτω. Μη
με κυττάς με γοητωμένα μάτια, γεμάτα τρομαγμένη άπορία,
σά μικρό παιδί. Είμαι άνδρας, είσαι γυναίκα. Όλα τα ξέρε-
τε έσείς οί μοντέρνες οί κοπέλλες. "Επαίξεις μαζί μου...

τσάντα της, κυττάζοντάς τον με μάτια τρομαγμένα.
—Και τώρα, είπε ο Σέπ, με παράξενη φωνή, νομίζεις πως θα σ' αφήσω να φύγεις; Πρέπει να κάμεις ό,τι σου πω τώρα, Βιδή. Ο νηστικός άνδρας είναι λυκος. Δεν το ήξερες αυτό; Τώρα το ξέρεις. Δε μπορώ να σ' αφήσω να φύγεις, δε μπορώ!...
Στεκόταν κοντά της. Έκλεισε η Βιδή τα μάτια για να μη τον βλέπει.
—Συλλογίσου, της ψιθύρισε στο αυτί, πως σ' αγαπούσα τόσο καιρό...

Ρέντ, μή μ' αφήνεις!

Οταν έγύρισε σπίτι της η Βιδή, είπε στο Ρέντ σιγά: —Τέλειωσαν όλα, μούδωσε κιόλας τα χρήματα.
—Έτσι άμέσως; ρώτησε ο Ρέντ με κομμένη αναπνοή.
—Ναί, προτίμησε να μη συμβουλευθώ τους διαχειριστές της. Μου είπε όμως να μην το πω σε κανέναν, απολύτως σε κανέναν, για να μη γίνω κακό προσηγόμενο. Αν τύχη να την ιδής κι' εσύ, ούτε να την ευχαριστήσεις. Νά, πάρε τα λεπτά. Τού μέτρησε τα χαρτονομίσματα. Αρπαξε ο Ρέντ το χεράκι της, που έτρεμε, και της το φίλησε τρυφερά.
—Ευχαριστώ, μικρή μου, ευχαριστώ. Μά τι έχεις; Φαίνεται κουρασμένη.
—Ναί, κουράστηκα λιγάκι, ψιθύρισε η Βιδή με άχνο χαμόγελο. Θάθελα να ξεκουραστώ.
—Θα σ' αφήσω, λοιπόν, λίγη ώρα, είπε ο Ρέντ. Θα πεταχτώ στο γραφείο μου, να κανονίσω για αύριο τις δουλειές μου. Νοιάζω πως τα πόδια μου έχουν φτερά.
Τη φίλησε άλλη μια φορά κι' έφυγε τρέχοντας.
—Εμεινε μόνη η Βιδή. Όταν σκοτεινιάσε, δεν άναψε το φως. Τό μυαλό της είχε σταματήσει. Δεν ήθελε να σκεφθεί τίποτα, τίποτα... Μόνο το χαρούμενο, το λυτρωμένο ύφος του Ρέντ.
Κάποτε άκουσε τα δήματα του. Απότομα, γύρισε ο Ρέντ τόν διακόπτη. Η Βιδή πετάχτηκε κι' ήρθε κοντά του χαμογελώντας γλυκά.
—Εκάθισε αυτός θαρρείς σε μια καρέκλα, και την έκύτταξε.
—Είπε κουρασμένο το χρυσό μου παιδί; ρώτησε η Βιδή καίδευτικά.
—Ο Ρέντ την έκύτταζε πάντα. Σε λίγο, της είπε σιγά: —Βιδή, που ηύρες τα λεπτά που μούδωσες;
—Η καρδιά της σταμάτησε.
—Τί θέλεις να πής; ρώτησε άχνά.
Τό πρόσωπό του σκοτεινιάσε.
—Μη μου άποκρίνεσαι έτσι, είπε σιγά. Βλέπεις πως είμαι άνω-κάτω. Απάντησέ μου. Πού ηύρες τα λεπτά;
—Γιατί ρωτάς;
—Αν δε μου πής άμέσως την άλήθεια, νομίζω πως θα σε σκοτώσω.

Ο θυμός του ήταν σιγανός, αλλά τρομερός.
—Μά τι τρέχει, Ρέντ; ρώτησε η Βιδή τρεμουλιαστή.
—Ηρθε η Ντανιέλλα και με δρήςκε, άποκρίθηκε βραχνά έ-
κείνος. Μούδωσε αυτό. Ένα τσεκ δεκαπέντε χιλιάδων δολλα-
ρίων.

—Ω, όχι, όχι, ξεφώνισε η Βιδή. Δε μπορεί νάγινε αυτό.
—Άρχισε να γελάει, ώσπου τό γέλιο της έσβυσε σε λυγμούς.
—Πού ηύρες τα λεπτά; ρώτησε ο Ρέντ αούστηρότερα.
—Μου τά έδωσε ο Σέπ Μιχαήλ.
—Δε δίδει τόσα λεπτά ένας άνδρας χωρίς άντάλλαγμα.
—Είπε φίλος μου, ψιθύρισε η Βιδή. Απορώ πως άλλαξε γνώμη η Ντανιέλλα.

—Απορείς; Θα σου εξηγήσω εγώ. Θα φαντάστηκε πως θα πήγαινες να βρής το Σέπ, και σκέφθηκε πως είχε κάνει λάθος να σου άρνηθώ αυτή. Έδωσε τα λεπτά μάλλον από ζήλεια.
—Άλλά, αν έγιναν όλα απλά, όπως λές, γιατί μου είπες ψέματα;
—Αυτό ήταν τό λάθος μου, μωρουδί μου η Βιδή. Νόμισα πως θα στενοχωριόσουν αν μάθαινες πως τάδωσε ο Σέπ.
—Νόμισες; Τό ήξερες πολύ καλά... Θα προτιμούσα να πε-
θάνω, παρά να δανειστής από αυτόν. Δε σε πιστεύω...
—Είσαι κουτός, είπε σιγά η Βιδή.
—Θα ήθελα να σε πιστέψω, αλλά δε μπορώ, δε μπορώ...
Πριν προφθάσει εκείνη να κινηθώ, ο Ρέντ βρισκόταν κιόλας έξω στο χώλλ.

—Ρέντ!, έφώναξε η Βιδή. Πού πής; Ρέντ! Μη μ' αφήνεις!
—Άκούστηκε η εξόπορτα να κλείνει με πάταγο.

Δακρυσμένα φιλιό

Ο Ρέντ δε θυμάται πια πως έπέρασε τις δύο επόμενες ήμέ-
ρες. Την τρίτη μέρα βρέθηκε στο σπίτι του Σέπ Μιχαήλ.
—Καθίστε, του είπε εκείνος ευγενικά, έκτος αν προτιμάτε να συζητήσουμε βρθίοι γι' αυτή την ύπόθεση.
—Πού στο διάβολο ξέρετε τί ήρθα να συζητήσωμε; ρώτησε ο Ρέντ.
—Η γυναίκα σας μου τηλεφώνησε. Ήταν στενοχωρημένη. Έπειδή ήρθε πρό ήμερών και μου δανείστηκε λεπτά, ήξερα πως θα έρχόσαστε. Καθίστε, εξακολούθησε με ύφος κουρασμέ-
νο ο Σέπ. Αν ήρθατε να με στραγγαλίσετε, έχετε καιρό. Κα-
νείς δεν είναι στο σπίτι, κι' είσαστε δεκαπέντε χρόνια νεότε-
ρός μου.

Κάθισαν και κυττάχτηκαν στα μάτια. Καθώς παρατηρούσε τον ψηλό, χλωμό νέο ο Σέπ, ένιωθε μια παράξενη συγκίνηση. Από τη στιγμή που είχε φύγει η Βιδή από τό δωμάτιό του, αισθανόταν ένα παράξενο σφίξιμο στην καρδιά.

Η Βιδή δεν τον άγαπούσε, αυτό ήταν βέβαιο. Ήταν κου-

ρασμένος, γερασμένος... Όρες-ώρες του έρχόταν να της ζητή-
ση συχώρεση για εκείνο που είχε κάμει. Έκείνο τό κατάλευκο
άναστατωμένο προσωπάκι της, τό πελώρια γαλανά μάτια που
κυττάζαν σά χαμένα γύρω. Κι' αυτός της είχε φερθή σαν ένας
δολοφόνος, ένας άθλιος... Είχε δολοφονήσει τα νεάτα της, τό-
σο τρομαγμένα κάτω από τη μάσκα του μοντερνισμού. Τώρα
είχε καθίγον να τη σώσει.

—Αγαπούσατε κάποτε τη γυναίκα μου; άρχισε ο Ρέντ σκο-
τεινός.

—Ναί, και μ' εγκατέλειψε για σάς.
—Ηρθε όμως πάλι στα πόδια σας.
—Ηρθε για σάς. Και θα ήθελα να σας ξυλοκοπήσω αν σκε-
φθήτε κακό για τη Βιδή, ξεδιάντροπε νεαρέ!
Ο Ρέντ σηκώθηκε τρέμοντας συγκορμος. Ο Σέπ εξακολού-
θησε μ' έξαψι:

—Είπε τόσο καλύτερή σας, που άρρωσταίνω να τό συλ-
λογίζομαι. Ηρθε προχθές έδω για σάς. Είχατε την τύχη να
σας άγαπήσει μια τέτοια κοπέλλα, και φέρεστε έτσι;
Σηκώθηκε κι' ακούμπησε τό χέρι του στον ώμο του Ρέντ.
—Κανέναν από τους δυό μας δεν είναι άξιος ν' ανασαίνει
τόν ίδιον μ' αυτήν άέρα, είπε. Πήγαινε τώρα σπίτι σου και ζητά
της γονατιστός συγγνώμην. Έγώ πρόκειται να παντρευτώ τη
Ντανιέλλα, μου είναι λοιπόν άδιάφορο τίνος τα λεπτά θα κρα-
τήσεις, τα δικά μου ή της Ντανιέλλας.

★

—Βιδή, είπε ο Ρέντ.
Τό δωμάτιο ήταν σκοτεινό. Την είδε που καθόταν δίπλα στο
παράθυρο. Πήγε και κάθισε κοντά της.
—Βιδή, επανέλαβε μαλακά, σ' αγαπώ. Μ' αυτό πρέπει να
άρχίσω. Ξέρω τί άξίζει.

Τό χέρι της χώθηκε ζεστό στο δικό του.

—Έκανα ό,τι μου φάνηκε καλύτερο, ψιθύρισε η Βιδή.
—Ισως να κάναμε κι' οι δυό μας σφάλματα, είπε ο Ρέντ, αλλά
μόνο φαίνεται πως κανείς μας δεν έπρόδωσε την άγάπη
μας. Σ' αγαπώ και σε πιστεύω. Έχομε μπροστά μας ένα
δρόμο δύσκολο. Αν θέλεις να προχωρήσωμε μαζί;
—Για πάντα, Ρέντ, είπε η Βιδή.

—Θα προσπαθήσω να σε κάμω εύτυχισμένη, αλλά τίποτα
δε μπορώ να σου υποσχεθώ.

Της έφίλησε τα δακρυσμένα μάτια κι' έμειναν καθισμένοι
κοντά-κοντά ώρα πολλή. Ποτέ πια δε θα ήταν τόσο νέοι και
τόσο ξέγνοιαστοι σαν άλλοτε, αλλά ήξεραν τώρα καλά πως
θα ζούσαν ο ένας για τόν άλλον.

ΤΕΛΟΣ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Έπίκαιροι χιουμοριστικοί στίχοι

Ο Μάιος μάς έφτασε και χτύπησε την πόρτα,
ας τόν προϋπαντήσωμε με τρυφερή παρέα,
στούς κήπους ως ξεπλώσωμε, στα δροσερά τα χόρτα,
προτού να καταντήσωμε σαν την... Καπνικαρέα!

Η Φύσις έξω μάς καλεί, στούς κήπους, στα περδόλια,
του έρωτος να ρίξωμε τα δέλη και τα βόλια.
Η Φύσις έξω μάς καλεί με στέφανα στο χέρι
έκτος αν είμαστε και μείς ξεφλημένοι γέροι.

Τους άμοιρους τούς άφησε πάλι ήνος γενναιόητος
κι' έν τούτοις στο τσερβέλο τους ίδέες άλλες τρέφουν.
Νομίζουν ότι βρίσκονται στο... άνθος τής νε ό τ η-
(τος

και δλη τους την προσοχή στα... μ π ο υ μ π ο υ κ ά κ ι α
(στρέφουν!

Κι' αν είναι τετραπέρατες οι Τούλες και οι Ρίτες
κι' οι Μπέμπες που πηγαίνουν μαζί τους στα περδόλια,
στό: «Μ' αγαπάς, δε μ' αγαπάς, άντί γιά...» παραρίτες
μαδούν τούς γέρους κι' ως εικός τινάζουν... π ο ρ τ ο -
(φόλια!

Έμπρός, λοιπόν, στην έξοχή, στα δέντρα, στα χωράφια,
προτού τα χρόνια φύγουνε και μείνωμε στα ράφια.
Ας πάμε για ξεφάντωμα, λουλούδια να διαλέξωμε.
και για τού χρόνου τό καλό τα στέφανα να πλέξωμε.

Κι' αν δούμε την έπιμονήν της διπλανής μας νέας,
που μένει φαίνεται πιστή στην παλαιά τη μόδα
και μάς γυρεύη... στέφανον με... ένθη λεμονέας,
άμέσως επιβάλλεται να πούμε... «Κ ό β ε ρ ό δ α»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΒΑΒΟΥΛΩΝΙΑ

Κουβέντες της Σμυρνιάς

ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

τσια μου άπάνω στο αυτοκίνητο με τα
πούλουδα!

—Νά σου πώ, Ζαμφώ μου, σ' αυτά δεν
άνεκατεύομαι. Αμα έρχει ο Γληγόρης, έ-
λα να τού τό πής μοναχή σου. Γιατί δεν εί-
νε και μόνος που τό αποφασίζει. Είναι κι'
άλλοι. Οι έμφόροι τση έκκλησίας, οι έπι-
τρόποι τση κοινότητας.

—Καλέ, σά βες εσύ! Γιατί μαθές; Α-
σχημες είναι οι κόρες μου; Μικρές και δρο-
σερές! Έπέρου που τσοι νύσανε Άνα-
τολίτικα, ήχασε ο κόσμος τό νού του. Ά-
ρωτούσανε ούλοι ποιανού είναι αυτά τα κο-
ριτσάκια.

—Μά σουπα εγώ τίποτα; Θα τό πώ
κι' ό,τι μπορεί να κάνη ο Γληγόρης θα τό
κάνη για χατήρι σου Μονάχα εσύ νύσ'
τσοι, νάναί έτοιμες τό βράδυ τση παρα-
μονής.

—Θά τσοι δής, έννοια σου!
Και πήγε μέσα να έτοιμάσει τα ρούχα
που θα τούς φόραγε.

Κάθε χρόνο, στον Ποδονίφτη και στη
Νέα Σμύρνη, χαλούσε ο κόσμος με τις
γιορτές της Πρωτομαγιάς. Όλη η Αθή-
να έτρεχε να παρακολουθήσει τις παρελά-
σεις, τη λαμπαδηφορία, ν' άκούση μουσι-
κές, τραγούδια, και να σπάσει κέφι.

Έφέτος όμως θάταν ακόμη ωραιότερα.
Θα γινόταν ένα άρμα από λουλούδια, έ-
πάνω στο όποιο θ' άνεδάσανε τη βασιλίσ-
σα τού Μαΐου, μια όμορφη κοπέλλα, την
ωραιότερη τού συνοικισμό.

Οι μονάδες τό έμαθαν και έτοιμάζε κά-
θε μια τό παιδί της. Η έπιτροπή τού έ-
οοτασμού έβρισκε τό μυαλό της.

Η Ζαμφώ, λοιπόν, δρήςκε τη μάνα τού
έπιτρόπου τού Γρηγόρη και την παρακά-
λεσε κι' αυτή για τα κορίτσια της.

Ποιά μητέρα δεν νοιάζει άγάπη και δεν
είνε περήφανη για τα παιδιά της;
Αφού τις έντυσε στην έντέλεια και τις
πήρε μαζί της, πήγε να παρουσιάσει.

—Δε θα μου πείτε όχι. Α! δήτε τσοί!
Είπε καλλονές κι' οι δυό. Ποιά άλλη θα
τρεμοκοπήσει να βγή μπροστά πως σήμε-
ρα; Φτού! να μην άδασκαθήτε, μάτια μου!

Μια γειτόνισσα, η Καρδούμπαϊνα πε-
τάχτηκε έξαγριωμένη:

—Μά τώρα, Ζαμφώ, με τα σώστά σου
είσαι, που θα δάλουμε βασιλίσσα τση πρω-
τομαγιάς μια από τσοι κόρες σου; Αυτές
είνε μικρές ακόμα. Οι άνθρωποι θένε μια
φανούσημη, άψηλη, που να τη δούνε και να
τη θαμάζουνε. Μιά νταρντάνα!

Αφρίσε η Ζαμφώ.

—Δε σου πέφτει λόγος, κερά μου. Κα-
θένας τη μύδα του για δούτυρο την έχει.
Θες να μάς στήσης τη μαρμαροκόλωνα την
άνηψιά σου την Άριστέα;

—Μάλιστα! Γιατί είναι κοπέλλα, δεν εί-
νε μισή πορτσιόνα!

—Γιά να σου πώ! Μάτζεψε τα λόγια
σου, κόνα Ζαφειρώ μου, και σαν τσοι κό-
ρες μου δεν έχει άλλες, τ' άκούς;

—Η μαίμου τα μαίμουδάκια τση θα
ύπερασπισή! Χά! Χά! Χά!

—Ποιά είναι, μωρή, η μαίμου!;

Η Ζαμφώ χύμηξε άπάνω της με άγριες
διαθέσεις. Εύτυχως, επενέδυσαν μερικές
γυναίκες και έπρόλαβαν τό γυναικοκαυγά.
Πήρε τις κόρες της και γύρισε πίσω σπίτι
της.

—Δε θα τσοι δάλουμε στην καρότσα;
ρώτησε με κακεντρέχεια μια γειτόνισσα.

—Α μπά, καλέ! Έμεις ήπιαμε για
να δούμε τσοι φέστες. Δε θέμε να γίνωμε
πούμπλικο!, είπε η Ζαμφώ καταπίνοντας
τό θυμό της.

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τα βάσανα του Καραμπέτ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΤΗΣ ΣΟΥΡΠΟΥΪΤΣΑΣ

Σουρπούιτσα σήμερα
καρούμενες πολύ έχει:

—Αμάν, Καραμπέτ,
βράντυ στη πρωτομαγιάς
τά πάμε, Πατήσα πολύ
πατιρντή τα ένεται.

—Νά πάμε, Σουρπου-
ίτσα!

—Κορώνα να πάρωμε,
μπουγκέτο άγκορασμένος
τά κάνωμε.

—Ό,τι τέλεις, Σουρ-
πούιτσα, τό ένεται, για
χατήρι σου!

—Αμα βράντιασε, στην
Όμόνοια τράμι μέσα ά-
νεθήκαμε, μπαλκόνος στατήκαμε για Πα-
τήσα ήτραδίζαμε.

Κόσμο πολύ, μέαλο πατιρντή ένεται.
Σουρπούιτσα ζουλημένος μέσα τράμι φω-
νάζει:

—Καραμπέτ, ίσκασμένος τα ένωμαι!

—Πιμονή, Σουρπούιτσα, ίφασμένος
είμαστε.

Πατήσα ήφτάσαμε, ντρόμος ήπήραμε,
άμα νε ταδατούρ ένεται!

Τσιτσέκια, λουλούτσια, φιστίκια, άρ-
γκς κίκας, άνθρωπος, ννάικες, παιντιά,
κολόρια, ούλο ένα πατσάλι ένεται.

Κουνημένος έντω, ήτραδηνμένος εκεί, ή-
χασα Σουρπούιτσα! Αμάν, άμάν, τώρα
τί να κάνω, τζάνεμ;

Μέσα κόσμος ήτρεχα, μέσα καφεέντες
ήμπαϊνα, Σουρπούιτσα ήφανάσα, άμα
Σουρπούιτσα χαμένος ήτανε.

Μεσάνυχτα πιά, κουρασμένος, ήσκατω-
μένος, ίσιπτι μας ήγύρισα.

Έκει Σουρπούιτσα ήτανε με Άρτινι
Μπασαργατζήνι μαζί, μπαρα πίνανε!

—Αμάν, τί ένηκε, είπα.

—Άρτινι ήνρε έμένα, ίκλαμένη ήμου-
νε μαζί πήρε, μπύρες ήκέρασε, ίσπεφάνι
άόρασε, μπουγκέτος ήνωσε έμένα, με αύ-
τοκίνητος πίσω ήφερε.

Άρτινι φχαριστημένος ήτανε, ήγελουσε
πολύ.

—Μπράβο, Άρτινι, καλός φίλος, άφε-
ριμ. Αν ντέν ήσουν Πατήσα, Σουρπούι-
τσα χαμένος τα ένεται. Άσκολούν, Άρ-
τιν! Πρωτομαγιάς έσύ ίσιπτι μου έφέτος
ήφερες! Αφρίμ, Άρτινι.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τό λακριντί του Θρασ ύδου λ α

ΥΠΟΨΙΕΣ

Έχω τη γνώμη, ρε
(Καιτί,
πως σκάρτεψες όλίγον
(τί
και μου τη σκάς έν
(μέρει.
Μου τώπαν, άλλωστε,
(που λές
τ' Άντιγονάκι δυό βο-
(λές
και τρείς βολές ή
(Μαίρη.

Μούπαν κι' οι δυό
(τους, δηλαδή,
πολλές βολές πως σ'
(έχουν δη

να μου πηγαίνεις τσάρκα
με κάποιον λιμοκοντό—
παχύ λιγάκι και κοινό
και... τρακαδόρο μάρκα.

Κι' άλλοι πολλοί μου τώχουν πη,
που, δίχως τσίπα και ντροπή
σας πιάσαν έπί τόπου,
κι' έπί τρείς βόλες συνεχώς
μου φέρναν μέλο δλοταχώς
τά νέα τού... με τώπω ο!

Τό πράμα με στενοχωρεί
κι' άμφιβολία δεν χωρεί
πως αν πηγαίνεις έτσι,
θα σάς τα κάνω ρημαδιό
και τα τζιέρια και τών δυό
θα γίνουν... κοκορέτσι!

Θάναι τό τέλος σας οίκτρον,
γιατί τού Θράσου δεν τού τρών
τό σπλάγχνο του άμάκα.
Κι' άμα θα κάνω σματά,
ας με τραδίζουτε μετά
οι μπάτσοι στη... φυλάκα.

Θά μ' έχουν, ξέρω, στού Τσυγγρού
χωμένον μέσα στο μπουντρού—
σε κάγκελλα κλεισμένον.
Άλλά θα μάθη πάσα εις
πως σής γυνές είμαι νταής
και... κ ά γ κ ε λ ο δεν μένω.

Αυτά κι' αυτά είχα να είπω
και σοδρά πάρα ύπ' ό—
προτού κι' εγώ σκαρτέψω.
Και μη ή' άόχη— τά μου και μά
καθ' ό βρομάδα τού... Ό ω μ ά
και δε θα σε πιστεύω!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ
Και δια την παρότητα
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΥΓΕΝΙΚΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Στό ρεστοράν:
Ο ΠΕΛΑΤΗΣ: Γκαρσον, έλα έδω, μέ-
σα στη σουπα βρήκα αυτό τό κουμπί
Ο ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ: Α! Σας εύχαρι-
στό πάρα πολύ, κύριε. Είναι από τό σκα-
κάκι μου και τό ζητούσα τόσο ώρα. Σας
εύχαριστώ.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο ΜΙΚΡΟΣ: Μταμπά, τί είναι χιού-
μορ;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Χιούμορ, παιδί μου, εί-
σαι, κάτι που σε κάνει να γελάς, για ένα
πράγμα που συνέβηκε σ' άλλον, και που
θα σ' έκανε να θυμάσης αν συνέβαινε σ'
έσένα.

ΤΙ ΕΦΤΑΙΓΕ

Η ΚΥΡΙΑ: Καύμένη Μαρία, δεν καθά-
ρισες καθόλου αυτό τό τραπέζι. Δυό μη-
νών σκόνη έχει επάνω.

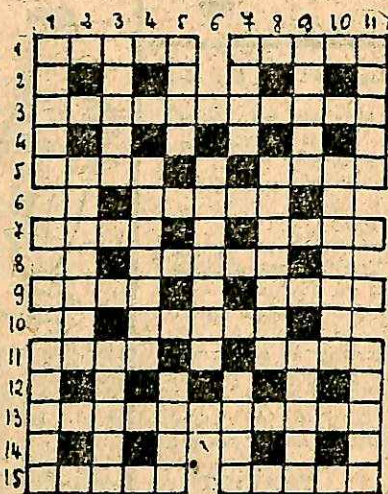
Η ΜΑΡΙΑ: Και τί φταίω εγώ, κυρία;
Μην ξεχνάτε πως μια δδομάδα έχω στην
ύπνωση...

Ο.Π. ΔΙΑΔΟΜΕΑ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 94

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Γενική ονομασία των μεγάλων υδροβίων θηλαστικών. — Στίλβω, άκτινοβόλο.
 - 3) Η καταγραφή των κλωστικών πρώτων ύλων προς κατασκευή νημάτων.
 - 5) Ο πρό όλιγου χρόνου λαβών ύπαρξιν. — Μία των πέντε ηπείρων.
 - 7) Δίοδος κεκαλυμμένη ή ακάλυπτος διά μέσου οικοδομήματος.
 - 9) Ον κατέχον υπερφυσικές δυνάμεις ή καθ' υπερβολήν ώριος, του οποίου τὰ κάλλη ή τὰ βέλγητρα υπερβαίνουν τὴ σύνηθε μέτρον.
 - 8) Κέντρον συναθροίσεως πολλών προσώπων τῆς αὐτῆς κοινωνικῆς τάξεως.
 - 9) Όλοι, άπαντες. — Έτέρα όνομασία μεγάλου Εὐρωπαϊκοῦ κράτους.
 - 10) Ο πλήρης ζωτικότητα, δραστήριος, ένεργητικός (τό οὐδέτερον στην δημοτική).
 - 11) Γυμνάσιω, εκπαιδεύω, έξασκώ. — Χερσόνησος εἰς τὸν Β. μυχόν τῆς Εὐρώπης θαλάσσης, μεταξύ Αἰγύπτου καὶ Αραβίας ὡς καὶ τὸ ἐπ' αὐτῆς ὄρος.
 - 13) Κατασκευή κτιρίου.
 - 15) Άρρεν πρόβατον καὶ ἰδίως τὸ νεογνὸν ἢ ἀρτίως ἀπογαλακτισθέν. — Τὰ πρό τῆς τελείας ὠρίμανσὸς τῶν θηριζόμενα φυτά, ἅτινα χρησιμοποιοῦνται ὡς τροφή τῶν κτηνῶν.
- ### ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1) Πάν ὅτι χρησιμεύει ὡς πρότυπον εἰς ἐκτέλεσιν ἄλλου ἔργου, ὡς κριτήριον ἢ μέτρον ἄλλων πραγμάτων. — Ἐάν δὲν ὑπῆρχαν, δὲν θὰ ὑπῆρχε καὶ ὁ Ἱππόδρομος Φαλλήρου.
 - 2) Οἱ διαστάσεις τῆς ὁποῖας καταλαμβάνει ἐπιφάνεια τῆς.
 - 3) Ἡ ρυθμικὴ ἀγωγή ἐν τῇ μουσικῇ (λέξις ἰταλική). — Δυστυχῆμα, συμφορά, ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ γίνεταί.
 - 4) Ἀνασκάπτω ἐλαφρώς τὸ ἔδαφος.
 - 5) Ὁνομασία τῆς κεντρικῆς περι-

φερίας τοῦ Λονδίνου. — Ὁ τόπος ὅπου μεταβαίνουν αἱ ψυχαὶ μετὰ θάνατον καὶ ἰδίᾳ ἡ Κόλασις.

6) Τὸν ἀναζητεῖ κάθε νέα μεταφορικῶς: ὁ ἐπεμβαλμὴν νὰ ἀποκτήσῃ τὴν.

7) Πλῆρω δι' ὕδατος τὸ σῶμα, τὰ μέλη καὶ ἰδίᾳ τὴν κεφαλὴν τούς. — Καὶ τοὺς δύο συγχρόνως τοὺς κινούμε συνήθως εἰς ἐνδείξιν ἀδιαφορίας (ἐνικός).

8) Δροσερός, νεαρός, ἀκυσίος.

9) Ὁ γεννηθεὶς ἐκ γονέων μὴ ἀνηκόντων εἰς τὴν ἰδίαν φυλὴν. — Μυθικός Ἀρχηγὸς τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας, ὁ ἀπαγαγὼν τὸ χρυσοῦ μαλλὸν Διόρα.

10) Ὁ διαρκὲς καθ' ὅλον τὸν βίον, ἐπ' ὅρου ζωῆς, (τὸ οὐδέτερον).

11) Ἡ βελγούσα τῆς αἰσθητικῆς καὶ τῆς ψυχῆς, εὐάρεστος τὴν θῆαν. — Μικρὸν δάσος, κυρίως τεχνητόν. Ἀποστολεὺς.

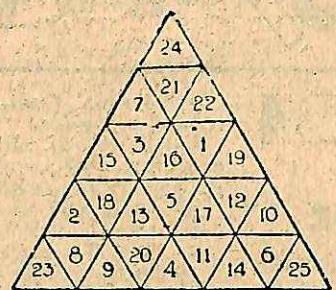
ROBERTOIS ΜΑΜΟΣ

Ἀθήναι.

ΑΡΙΘΜΟΙ

Τὸ κατωτέρω δημοσιεύμενον σχέδιο ἀποτελεῖται ἀπὸ 25 μικρὰ τρίγωνα, τὰ ὁποῖα φέρουν τοὺς ἀριθμοὺς 1 μέχρι 25.

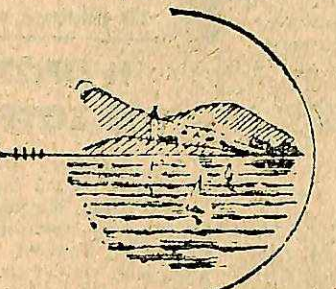
Πρέπει τώρα νὰ χαράξετε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ τριγώνου αὐτοῦ ἐξή κύ-

κλους, κατὰ τρόπον ὥστε, τὰ ἐξῆ τριγώνω πού θὰ συμπεριλαμβανῇ κάθε κύκλος νὰ δίδουν ὡς σύνολον 70.

Ἀφοῦ δὲ κατορθώσετε αὐτὸ, χαράξτε εἰς τὸ ἐσωτερικὸν παντοῦ τοῦ σχεδίου μας μίαν εὐθεῖα γραμμὴν πού θὰ διασχίξῃ τὸ σχέδιον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον καὶ τῆς ὁποίας τὰ διασχισθέντα ὑπ' αὐτῆς τριγώνωδια θὰ δίδουν ὡς σύνολον πάλιν 70.

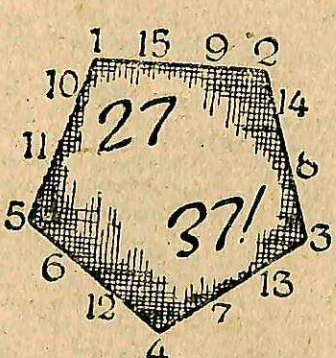
ΟΠΤΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τὰ μάτια μας μακραινουν εὐκόλως εἰς τίς εὐθείας γραμμῆς, δὲν συμβαίνει ὅμως καθόλου τὸ ἴδιον, προκειμένου περὶ ἠμικύκλων.

Προσπαθήσετε χωρὶς νὰ χρησιμοποῖσετε διαβήτην ἢ ἄλλο ὄργανο νὰ ὀρθῇ σὲ ποῖο ἀπὸ τὰ τέσσαρα σημεία τῆς ὀριζοντίου γραμμῆς θὰ σταματοῦσε ἡ ἄλλη ἀκρὴ τοῦ κύκλου εἰάν τὸ ἓνα τοῦ ἄκρον ἐποποθεῖτο στὸ δεξιὸν ἄκρον αὐτῆς.

ΑΛΛΑΓΗ

Τὸ σύνολον τῶν ἀριθμῶν ἐκαστῆς πλευρᾶς τοῦ ἀνωτέρω δημοσιευμένου πενταγώνου εἶναι 27. Ἡμπορεῖτε νὰ τοποθετήσετε διαφορετικὰ τοὺς ἀριθμοὺς οὗτως ὥστε τὸ σύνολον τῶν τεσσάρων ἀριθμῶν ἐκαστῆς πλευρᾶς

νὰ δίδῃ 37;

Τὰ ποιήματα καὶ πεζογραφήματα καθὼς καὶ οἱ λύσεις τῶν διαφορῶν παιγνιδίων, νὰ ἀποστέλλονται ὡς ἑξῆς:

Περιοδικὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
(Τμήμα Διαγωνισμῶν)
Σανταρόφα 5.—Ἀθήναι.

10 ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1) Ποῖα εἶνε ἡ διεύθυνσις τῆς Μισέλ Μοργάν;
- 2) Ποῖα εἶνε ἡ διεύθυνσις τοῦ Σαρλ Μπουαγιέ;
- 3) Ποῖα εἶνε ἡ ἡλικία τῶν ἡθοποιῶν: Κλωντὲ Κολμπέρ, Τζίν Ἀρβουρ, Τζίν Πάρκερ καὶ Τζῶαν Μπλόντλ 34;
- 4) Ποῖα εἶνε ἡ θρησκεία τῶν Πιερ Μπλανσάρ, Ρόναντ Κόλμαν καὶ Ζαννὲ Μακντόναλντ;
- 5) Ποῖοι εἶνε οἱ πιὸ γνωστοὶ Ἀγγλοὶ ἡθοῖποι;
- 6) Ποῖα εἶνε ἡ ἡλικία τῶν: Πιερ Μπλανσάρ, Μωρίς Σεβαλιέ, Ρόμπερτ Ντόνατ, Ζεράρ Λαντρώ, Ζᾶν Μερκαντὸν καὶ Ρέντα Καίρ;
- 7) Ποῖο εἶνε τὸ ὕψος τῶν ἡθοποιῶν: Νέλσον Ἐντν, Κάτε ντὲ Νάγκυ, Ζᾶν Σερβαί, Μαρί Μπέλλ, Βιρτζίνια Μπρούς, Ἀννὺ Ντυκό καὶ Ἀλλαν Τζῶν;
- 8) Ποῖα εἶνε ἡ ἡλικία τῶν Γκρέτα Γκάρμπο, Τζίντρερ Ρότσερς, Ἀνρὺ Γκαρά, Σαρλ Μπουαγιέ, Ἀρλεν Οὐίλλαν καὶ Πιερ Φρεναί;
- 9) Πού εὐρίσκειται σήμερον ὁ Ἐρρολ Φλύν;
- 10) Ποῖα εἶνε ἡ ἡλικία τῶν: Φερνάν Γκραβέ, Λουί Ζουβέ, Πιερ Ρονοῦρ, Σεσού Χαγιακάβα καὶ Τζόννυ Βαϊρμούλλερ;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΔΕΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1) Ἡ διεύθυνσις τῆς Μοργάν: MICHELE MORGAN
Rue Pergolèse 9
Paris XVI
- 2) Ἡ διεύθυνσις τοῦ Μπουαγιέ: CHARLES BOYER
La Brea Terosse
Hollywood California
AMERICA
- 3) Ἡ Κλωντὲ Κολμπέρ εἶνε 36 ἐτῶν, ἡ Τζίν Ἀρβουρ 29, ἡ Τζίν Πάρκερ 24 καὶ ἡ Τζῶαν Μπλόντλ 34.
- 4) Ὁ Πιερ Μπλανσάρ εἶνε καθολικός, ὅσο γιὰ τὸν Ρόναντ Κόλμαν καὶ τὴν Ζαννὲ Μακντόναλντ αὐτοὶ οἱ δύο εἶνε ἀσφαλὲς διαμαρτυρούμενοι.
- 5) Οἱ πιὸ γνωστοὶ Ἀγγλοὶ ἡθοῖποι τοῦ κινηματογράφου εἶνε οἱ ἐξῆς: Τσάρλυ Τσάπλιν (Σπλάτ), Ρόναντ Κόλμαν, Σαρλ Λότον, Φρέντν Μπρότλομν, Ἐρρολ Φλύν, Κλάβ Μπρούς, Ραίϋ Μίλλαντ, Ρόμπερτ Ντόνατ, Μπράντν Ἀχέρν καὶ οἱ κυρίες καὶ δεσποινίδες Μέρλ Ὀμπερν Ἀννα Νήγκλ, Ἐλίζαμπετ Ἀλλαν καὶ Μαντλέν Κορρόλ.
- 6) Ὁ Πιερ Μπλανσάρ εἶνε: 44 ἐτῶν, ὁ Μωρίς Σεβαλιέ: 52, ὁ Ρόμπερτ Ντόνατ: 34, ὁ Ζεράρ Λαντρώ 27, ὁ Ζᾶν Μερκαντὸν 20 καὶ ὁ Ρέντα Καίρ 32.
- 7) Ἰδού τὸ ὕψος τῶν διαφορῶν ἡθοποιῶν: Νέλσον Ἐντν: 1.80, Κάτε ντὲ Νάγκυ: 1.58, Ζᾶν Σερβαί: 1.77, Μαρί Μπέλλ: 1.68, Βιρτζίνια Μπρούς: 1.66, Ἀννὺ Ντυκό: 1.66, καὶ Ἀλλαν Τζῶν: 1.76. Αὐτὸ φυσικὰ σὲ μέτρα καὶ ἐκατοστά.
- 8) Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο εἶνε σήμερον: 35 ἐτῶν, ἡ Τζίντρερ Ρότσερς 29, ὁ Ἀνρὺ Γκαρά: 35, ὁ Σαρλ Μπουαγιέ: 40, ἡ Ἀρλεν Οὐίλλαν: 19 ἐτῶν καὶ ὁ Πιερ Φρεναί 42.
- 9) Ἀφοῦ ἐγύρισε μερικὰ ἀκόμη φιλμ στὸ Χόλλυγουντ, ὁ Ἐρρολ Φλύν Ἀγγλος καθὼς ἀναφέρεται καὶ ἀνωτέρω, κατετάχθη στὸν Ἀγγλικὸ Στρατό.
- 10) Ὁ Φερνάν Γκραβέ εἶνε: 33 ἐτῶν, ὁ Λουί Ζουβέ: 48, ὁ Πιερ Ρονοῦρ: 48, ὁ Σεσού Χαγιακάβα: 59

καὶ ὁ Τζόννυ Βαϊρμούλλερ 34 ἐτῶν.
Ο ΑΣΤΗΡ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

- Ἐγχρώμα φιλμ προτιμοῦν οἱ κάτοχοι ἀναγνώσται μας:
- 1) Δημήτρ. Βιτοακτῆς
 - 2) Ἰ. Ἀναγνωστῆς
 - 3) Ροβέρτος Μάμος
 - 4) Ἀντιγόνη Φυλακτοῦ
 - 5) Σ. Α. Κ. Β. Β. Β. Β.
 - 6) Τασία Κλαυδίου
 - 7) Θεόδ. Μαγικουρτῆς
 - 8) Μίνα Βλαμοπούλου
 - 9) Ἰ. Κ. Στεργιόπουλος
 - 10) Στυλ. Κασαπαλόγλου
 - 11) Ἐντὶν Μάμος
 - 12) Κωνστ. Δημητριάδης
 - 13) Ἐλένη Χρυσή
 - 14) Μαρία Στεφανοῦ
 - 15) Εὐάγγελος Παπαδόπουλος
 - 16) Ἰωάν. Σπύρης
 - 17) Παναγ. Χαράλαμπίδης
 - 18) Κούλα Συρίγου
 - 19) Ἰωάννα Βλαχοπούλου
 - 20) Χρήστος Παπαδόπουλος
 - 21) Ἰωάννης Σολάρις
- (Στὸ προσεχές: ἡ συνέχεια)
- ΜΑΥΡΑ ΦΙΛΜ, προτιμοῦν οἱ κάτοχοι ἀναγνώσται μας:
- 1) Τρεῖς τηλεφωνοῦνται τοῦ ΧΙ Συνοριακοῦ τομέως, Κιλκίς
 - 2) Ζαννὲ Μακντόναλτ Νο 2
 - 3) Εὐάγγελος Παπαδόπουλος
 - 4) Τροσεδοῦρος
 - 5) Ἀναγνωστῆς Χ. (Φαντάζεται ὅτι θὰ πρόκειται καὶ πάλιν περὶ «Πικροδίναν»)
 - 6) Κωνστ. Νουρλόγλου
 - 7) Βιρτζίνια Χαρίλα
 - 8) Κριστ. Καρλαμπέ
 - 9) Ἰ. Μοάτσος
 - 10) Γεώργ. Τριανταφυλλοπούλου
 - 11) Γεώργ. Χαρίλας
 - 12) Παυλίνα
 - 13) Ξένια
 - 14) Τριανταφυλλος Χαρίλας
 - 15) Ντανιέλ (Νταριέ, ἰσως)
 - 16) Ξανθή Βαράνη
 - 17) Ἰωάν. Πανταλῆς
 - 18) Ἀλέκος Ἰωαννίδης
 - 19) Μάριος Εὐαγγελίδης
 - 20) Ντόροβ Λαμούρ Β.
 - 21) Νίνα Πετροπούλου
 - 22) Παναγ. Μιχαλακοπούλου
 - 23) Εὐάγγ. Παπαπέτρος
 - 24) Γαλλικὰ ΦΙΛΜ, προτιμοῦν οἱ κάτοχοι ἀναγνώσται μας:
 - 1) Τριανταφυλλος Χαρίλας
 - 2) Ξένια
 - 3) Κωνστ. Νουρλόγλου
 - 4) Ἀναγνωστῆς Χ.
 - 5) Τροσεδοῦρος
 - 6) Εὐφροσύνη Νουρλόγλου
 - 7) Οἱ τρεῖς τηλεφωνοῦνται τοῦ ΧΙ συνοριακοῦ τομέως
 - 8) Γεώργ. Χαρίλας
 - 9) Παυλίνα
 - 10) Ροβέρτος Μάμος
 - 11) Στυλ. Κασαπαλόγλου
 - 12) Ἰ. Κ. Στεργιόπουλος
 - 13) Ἀντιγόνη Φυλακτοῦ
 - 14) Ἰ. Ἀναγνωστῆς
 - 15) Ἰωάν. Σολάρις
 - 16) Μαρία Στεφανοῦ
 - 17) Ἐλένη Χρυσή
 - 18) Παν. Χαράλαμπίδης
 - 19) Κούλα Συρίγου
 - 20) Τροσεδοῦρος
 - 21) Ἰωάν. Σολάρις
 - 22) Τροσεδοῦρος
 - 23) Ἰωάν. Σολάρις
 - 24) Μαρία Στεφανοῦ
 - 25) Εὐφροσύνη Νουρλόγλου
 - 26) Κριστ. Καρλαμπέ
 - 27) Ἰ. Μοάτσος
 - 28) Γεώργ. Τριανταφυλλοπούλου
 - 29) Δημήτρ. Βιτοακτῆς
 - 30) Ντανιέλ
 - 31) Ἀλέκος Ἰωαννίδης
 - 32) Εὐάγγ. Παπαπέτρος
 - 33) Νίνα Πετροπούλου
 - 34) Ντόροβ Λαμούρ Β.
 - 35) Παναγ. Μιχαλακοπούλου
 - 36) Μάριος Εὐαγγελίδης
 - 37) Ἰωάννα Βλαχοπούλου
 - 38) Χρήστος Παπαδόπουλος
 - 39) Ἰω. Πανταλῆς
 - 40) Ξανθή Βαράνη
 - 41) Ἐντὶν Μάμος
 - 42) Κωνστ. Δημητριάδης
 - 43) Ἰω. Σπύρης
 - 44) Πέτρος Ἡλιοπούλου
 - 45) Παναγ. Παπαγεωργίου
 - 46) Μιρέι Μπαλνέ
 - 47) Χαράλαμπος Πατράκης
 - 48) Βασίλ. Ροβόρος
- (Στὸ προσεχές: ἡ συνέχεια)

Η ΣΗΜΑΔΕΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 15)

τὴν κυτταίει σὺν τὴν ἄλλῃ μέρα, μετὰ παράξενον ἐπιμονήν. Δὲν τῆς περνᾷ καθόλου ἀπὸ τὸ νοῦ, ὅτι αὐτὸς ὁ νέος, πού φαίνεται τόσο πολὺ θλιμμένος, θέλει νὰ γελᾷ μαζί της. Γιὰ παιὼν λόγο; Αὐτὴ εἶνε μὴ δυστυχισμένη σκατῆσσα, πού δὲν θὰ μπόρῃ ποτε νὰ πάρῃ στὰ σοβαρὰ τῇ σκληρῇ αὐτῇ κοροϊδίᾳ, δὲν θὰ δοκιμάσῃ ποτε μὴ τέτοιαν αὐταπάτην. Ὄστε λοιπόν;

Νά, πού τῆς ξανακάνει τὸ ἴδιο νεῦμα, τὸ χθεσινόν... Καὶ κουνᾷ τὸ κεφάλι, σὺν τῇ τῆς λή: «Ναί, ἐσένα, ἐσένα τὸ λέω!», καὶ κρύβει τὸ πρόσωπον στὰ χέρια, σὺν νὰ πονᾷ δαθεία.

Ἡ Κλημεντίνη δὲν μπορεῖ πιά νὰ μείνῃ κοντὰ στὸ παράθυρον. Κατεβαίνει ἀπὸ τὴν καρέκλα, ἀναστατωμένη, καὶ πάει νὰ κυττάξῃ ἀπὸ τὸ διπλὸν παράθυρον, κρυμμένη πίσω ἀπ' τὶς κουρτίνες. Ὁ νέος ἔχει τραβηχτῇ ἀπ' τὸ παράθυρον, στέκεται σὲ μὴ στάσι ἀνθρώπου πού ὑποφέρει πολὺ. Καὶ κάθε τόσο στρέφεται καὶ κυττάει πρὸς τὸ παράθυρό της, σὺν νὰ τὴν προσμένῃ.

Τί πρέπει νὰ σκεφθῇ ἡ Κλημεντίνη; Τῆς ἔρχεται στὸ νοῦ μὴ ἄλλη σκέψις:

—Φαίνεται πὼς δὲν ξέρει πὼς εἶμαι.

Καὶ γιὰ νὰ τὴν ἀφήσουν ἐπὶ τέλους ἡσυχῇ, ἡ καυμένη ἡ καρδιά, κάνει τὸ ἐξῆς: βάζει τὸ τραπέζι κοντὰ στὸ παράθυρον, παίρνει μὴ πατασδοῦρα, σκαρφαλώνει ἐπάνω μετὰ κόπο καὶ στέκεται ὀρθή, κἀνοντας ὅτι σκουπίζει τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου. Ἐτσι θὰ τὴν ἰδῇ καλὰ, θὰ ἰδῇ τὰ χάλια

της καὶ θὰ τὴν ἀφήσῃ ἡσυχῇ! Παρ' ὀλίγο ὅμως ἡ Κλημεντίνη νὰ γκρεμιστῇ κάτω στὸ δρόμο, βλέποντας πὼς ὁ νέος σηκώθηκε τώρα καὶ τῆς κάνει ἀπελπιστικὰ χειρονομίες, σὺν τρομαγμένος, καὶ τῆς λέει νὰ κατέβῃ ἀπ' ἐκεῖ, πρὸς Θεοῦ, μήπως πέσῃ, καὶ σταυρᾷ τὰ χέρια στὸ στήθος, μετὰ τραβάει τὰ μαλλιά του καὶ φωνάζει, φωνάζει!...

Ἡ Κλημεντίνη κατεβαίνει ἀπ' τὸ τραπέζι, ὅσο μπορεῖ γρηγορώτερα, σχεδὸν τρομαγμένη, τρέμοντας, μετὰ μάτια γοητωμένα, ἐνῶ αὐτὸς, ἀπ' ἀντίκρου, ἀρχίζει νὰ τῆς στέλνῃ φιλιὰ.

—Μὰ θὰ εἶνε τρελλός! σκέπτεται ἡ Κλημεντίνη. Θάνα θεὸ τρελλος...

Πραγματιὰ, τὸ δράδυ ἡ Λαουρέττα τῆς τὸ ἐπιβεβαιώνει.

Ζορισμένη ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις τῆς Κλημεντίνης, ἐξήγησε πληροφόρησις γι' αὐτὸν τὸν νεὸ καὶ τῆς εἶπαν ὅτι τρελλόθηκε ἐδῶ κι' ἓνα χρόνον γιὰ τὸν θάνατον τῆς ἀρραβωνιαστικῆς του, πού ἔμενε ἐκεῖ ὅπου μένουν τώρα αὐτές. Καὶ προτοῦ πεθῇ, τῆς μνηστῆς του τῆς εἶχαν κῶσι τὰ πόδια, πρῶτα τὸ ἓνα καὶ μετὰ τὸ ἄλλο, ἀπὸ ἓνα σάρκωμα πού παρουσιάστηκε.

Νά, λοιπὸν γιὰ τὴν Κλημεντίνη ἀκούοντας τὴν ἀφήγησιν τῆς ἀδελφῆς της, δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα... Γιὰ τὸν νεὸ ἡ γιὰ τὸν ἑαυτὸ της; Ἐπειτα χαμογελαῖ δειλὰ καὶ λέει τῇ Λαουρέττᾳ μετὰ τρεμουλιαστικῇ φωνῇ:

—Ξέρεις, τῶχα φανταστή....

Ἐμένα κυτοῦσε!

ΛΟΥΙ-ΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

Νεανίσκιν
Ορφανίσκιν

με δρομὸ λεπτὸ καὶ
διαρκὲς χαρίζει στὸ
μαλλίῳ ἡ

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝ

ΕΝΤΕΛΕΙΣ

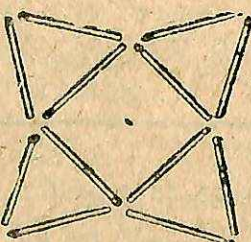
BRILLANTINE
EDELWEISS

Πωλεῖται εἰς τὸ Φαρμακείον
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Φαρμακευτικὴ Ἑταιρία «ΜΙΝΕΡΒΑ»
Ὁδὸς Ἀχιλλέως 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΙΚΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΣΠΙΡΤΑ

Τὸ ἀνωτέρω δημοσιεύμενον σχέδιο ἀποτελεῖται ἀπὸ τέσσαρα τρίγωνα καὶ ἓνα τετράγωνον, τὰ ὁποῖα ἐκχρηματίζονται μὲ 12 σπέρτα.

Ἡμπορεῖτε τώρα, χωρὶς νὰ προσβάτετε ἢ νὰ ἀφαιρέσετε κανένα σπέρτα, καὶ μεταποιοῦντες μόνον ἐξῆς ἀπ' αὐτὰ νὰ κάνετε ἓνα σχῆμα πού θὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία τετράγωνα καὶ ἓνα μόνο τρίγωνον;

ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΘΙΟΥ.

Ἰδού καὶ πάλιν ἓνας διαγωνισμὸς γιὰ τοὺς ἀναγνώστας μας πού ἀγαποῦν νὰ... σκαρώνουν ποιήματα.

Πρόκειται περὶ νέας περιπετείας τοῦ Μπαρμπα Μαθίου, καὶ μετὰ αὐτὰς ὅρους μετὰ τὸν προηγουμένον διαγωνισμὸς τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Τὸ ποίημα δηλαδὴ πού θὰ μᾶς ἀποστείλετε νὰ εἶνε ἐξυπνόν, μικρὸ, εὐθύμιο καὶ φυσικὰ πρωτότυπον.

Ἐκεῖνοι τώρα πού δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ κάνουν καὶ πολὺ καλὸ ποίημα, ἂς μᾶς σκεῖνουν ἓνα σύντομον πεζογράφημα, ἀλλὰ φυσικὰ ἐξαιρετικῆς ποιότητος. Τὰ δεύτερα αὐτὰ θὰ κριθοῦν χωριστά.

Σὺς παρακαλοῦμε νὰ γράψετε ἐπὶ τῆς μίας μόνο πλευρᾶς τοῦ χαρτοῦ καὶ ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ καθαρά, ἐπίσης, μὴ λησμονήτε νὰ βάξετε καὶ τὸ ὄνομα σας μέσα στὸ φακέλλο καὶ νὰ μὴ ἀρκεσθεῖτε στὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀποστολέως.

ΕΓΩ ΚΙ' Ο ΦΛΙΚ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 38)

ὅλη τὴ φρίκη τοῦ... Λίγο ἀργότερα, ἀκούστηκε ὁ κρότος ἐνὸς κλειδιοῦ στὴν ἐξώπορτα καὶ μὴτῃ ἡ Λόλα...

—Ω! ἔκανε μετὰ τρομαγμένη ἐκπληξί. Δὲν εἶχες φύγει; —Ὅχι, δέκομε ὁ νέος.

Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τοῦ μεγαλώσε τὸν τρομό της. —Μάριε... ψιθύρισε.

Ἐξάφνης, ἡ Λόλα εἶδε τὸ ρεβόλβερ ἐπάνω στὸ ντιβάνι κι' ἔγινε πελιδνὴ.

—Ἦταν γιὰ σένα, τῆς εἶπε ληκωνικὰ ὁ νέος. Ἦθελα νὰ σε σκοτώσω.

—Μάριε! ἐφώνασε ἐκείνη τρομαγμένη. Ναί, ἔρχομαι ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ντίνου. Δὲν ἔμεινα ὅμως ἐκεῖ παρὰ λίγα λεπτά. Ὅχι, Μάριε, σοῦ τ' ὀρκίζομαι, δὲν ὑπάρχει τίποτε μετὰς μας...

—Χθὲς τὸ δράδυ, ἀγαπητῇ μου, σὰς εἶδα..., ἐπρόφερε ἄρ' γὰ ὁ Μάριος.

Ἡ νέα γυναίκα χαμήλωσε τὰ μάτια.

—Θὰ μπορούσα νὰ σε σκοτώσω καὶ τώρα.

Ἐπὶ τῇ ρεβόλβερ... Ἡ Λόλα ἐμοίσε σὺν ἀγάλμα.

—Εὐχαρίστησε τὸν Φλίκ. Αὐτὸς δὲ μ' ἀφῆσε νὰ γίνω φωνιάς!... Καὶ τώρα, φύγε!... Θέλωμε νὰ μείνουμε μόνοι, ἐμεῖς οἱ δύο, ἐγὼ κι' ὁ Φλίκ...

ΛΟΥΙΣΙΑΝΑ ΠΕΒΕΡΕΛΛΙ

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κουβεντούλες

Μιά άναγνωστριά μου μου γράφει για να απαντήσω τι να κάμω σε μίαν άρρωστη περιπτώσι: Νά άμολογήσω μίαν άλθθεια σε κάποια φίλη της μίαν κίνδυνον να την ψυχράνη ή να της πη ψέματα και να της προσένηση εύχρηστην;

Δέν υπάρχει άμφιβολία, άγαπητή μου φίλη, πώς ή ειλικρίνεια είνε άπό τά ώραιότερα προτερήματα άπό τά άρριότερα. Υπάρχουν έν τούτοις περιπτώσεις που όχι μόνον δέν πρέπει να είμεθα ειλικρίνεις, άλλα έπιβάλλεται να μην είμεθα. Καί ή δική σας περίπτωση είνε ακριβώς αυτή. "Αφήστε τή φίλη σας στην άγνοια. Μέ τό να μάθω τά συμβαίνοντα δέν έχει να κερδίση τίποτε. Μάλλον θα χάσθ, ένώ ποιάς ξέρει, πιθανόν ό άνδρας της να συνέλθ και να έγκαταλείψη την περιπέτεια αυτή εξαγορεύοντας στή γυναίκα του. Άν μπορούτε να βοηθήσετε, άλλως κάμετέ το, μεταχειρισθήτε πάν μέσον, άλλα δέν σας συνιστώ να προβήτε εις άποκαλύψεις, που είνε ένδεχόμενον να φέρουν καταστροφήν και άν δέν την φέρουν, πάντως είνε δέδαιον πώς θα πικράνουν την φίλη σας.

Πιστέψτε με, κανείς ποτέ δέν μετανοεί όταν κρατήσει κάποιο μυστικό και μην δειχάτε πώς ένά γαλλικό ρητό λέει: «Η σιγή είνε χρυσός».

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΑΠΟΤΗΣ

Η νέα μόδα είνε απλή. Εύνοεί την ίαία γραμμή, την κάπως μακρύτερη τάλια, την κοντήτερη φούστα και άποφύγει κάθε τι έξζητημένον.

Έν πρώτοις τά επανωφορία άπό τούτη ή λαϊνάς λεπτό και μαλακό γίνονται πλατεία, ίαία και άνετα. Οι τσάπες που τά γυρνούν είνε μεγάλες, πλατείες και έχουν ένιστε σουλέ.

Τά άπογευματινά επανωφορία είνε κάπως πιο έφηρμοσμένο για να λεπταίνουν την σιλουέτα και άφίνουν μεγαλύτερο τό άνοιγμα για να δείχνουν τό φόρεμα.

Τά επανωφορία αυτά έχουν χρώματα σκούρα ή γκρι και γυρνούνται ένιστε με δελινίες.

Τά ταγιέρ έχουν μεγάλα ρεβέρ και τσάπες ή γίνονται με ζοκέτες πολύ εφαρμοστές με μιά σειρά κουμπιά και άπό τή μέση και κάτω έχουν τοποθετημένη μιά μικρή μπάσκα.

Άς μην ξεχνάμε όμως και τις έντελώς ριχτές ζακέτες, που κουμπώνουν με τρία κουμπιά, γίνονται μάλλον κοντές και δέν έχουν ρεβέρ, άλλα μόνον μιά φάσα στή θεί το γυακά, που έχει διαφορετικό χρώμα και άποτελεί χαριτωμένο γαρνιρίσμα.

Άλλος νεωτερισμός είνε τά πέτα, που γίνονται πολύ μικρά και πλατεία, άφίνοντας μικρό άνοιγμα στή ζακέτα.

Οι φούστες άκολουθούν δύο σχέδια: Γίνονται ίαίες και κοντές και κομμένες λοξές για να πλαταιίνουν κάτω και να άφίνουν έλευθερό τό διάστημα.

Τά μανίκια είνε μάλλον στενά, ΕΜΠΡΙΜΕ

Τά έμπριμε είνε πολύ της μόδας, παρουσιάζουν δέ τόσο μεγάλη ποικιλία, ώστε θα ήταν άδύνατον να επιχρίσωμε να τά περιγράψωμε. Τά σχέδιά τους είνε μάλλον μικρά και

τόσο κοντά τοποθετημένα τό ένά με τό άλλο, που σχεδόν δέν ξεχωρίζουν. Τό φόντο είνε σχεδόν πάντοτε σκούρο: μπλε ή μαύρο για να βοηθή τά λουλουδάκια, τά ζαρράκια ή τά άλλα σχέδια να διακρίνονται καλότερα. Μή σας φανή παράξενο άν έδωτε σχεδιασμένα έπάνω στα ύποσχηματα, άεροπλάνα, κανόνια ή καρδιά. Ήταν δυνατόν να μην έπιδράση και σ' αυτά τό πνεύμα της εποχής;

Τά χρώματα των σχεδίων κλίνουν προς τό γκρενά, τό μπλε, τό κίτρινο, τό κόκκινο, τό διολε ή τό λευκό.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τά καλοκαιρινά καπέλλα είνε δύο ειδών: μικρά και μεγάλα, δηλαδή κανονικά και τόκες. Για πιδό πολύ λούσο φορούν μικρά σήματα σε χρώματα άπαλά ή κανονικά όπό φώδες ρόζ, περδόνς ή νατιέ. Αυτά τά χρώματα φοριούνται ίδιως με μαύρα φορέματα, με φορέματα όμως άπογευματινά άνοιχτόχρωμα θα φορεθούν πολύ οι καπλί άπό παγιάνον ή φάβα της Ιταλίας.

Άς μην ξεχνάμε όμως και τις μπλε μαρέν φάδες που γαρνιρούνται με ένά κομμάτι άπό τό έμπριμ του φορέματος.

Τό ξεκαπέλλωμα δέν θα είνε πολύ της μόδας έφέτος έπί πλέον δέ τά περισσότερα καπέλλα θα συνοδεύονται με τό άπαραίτητο δελάντο.

Ο καλλωπισμός

ΟΛΑ ΕΝ ΜΕΤΡΩ

Ο καλλωπισμός είνε άπαραίτητος σε κάθε γυναίκα άνεξαρτήτως τά-

ξεως, ηλικίας και οικονομικής κατωστάσεως, αυτό όμως δέν σημαίνει πώς δέν υπάρχουν όρια για τό κάθε πράγμα.

Τό φτωχό κορίτσι που λογάζεται για να ζή δέν πρέπει να σπαταλά χρήματα για τό ντύσιμό του, ούτε είνε ώραίο να εμφανίζεται με θαμμένα μάτια, δερνικωμένα νύχια και άλλα παρόμοια. Τό ίδιο έχομε νού ποίμε και για τή γυναίκα που έχει περάσει την πρώτη νεότητα. Δέν πρέπει να φορή παρδαλά χρώματα, δέν πρέπει να χτενίζεται ιδιόρρυθμα, δέν πρέπει να μακιγιάρεται τόσο, ώστε να προκαλή την προσοχή του κόσμου, δέν πρέπει να παιδιάριζ, δέν πρέπει να θέλη με ήλους τούς τρόπους να πείση αυτούς που την περιτριγυρίζουν ότι είνε μικρούλα.

Μερικές γυναίκες έχουν την μανία να μιλούν διαρκώς για την ηλικία των άλλων και τις ακούτε να λένε υπερεόυσια: «Ού! αυτή είνε πολύ μεγαλύτερη μου», αυτό όμως δέν τις χαρακτηρίζει διόλου καλά και άποδεικνύει τό αντίθετον άπ' αυτό που θέλουν να ύποστηρίζουν.

Γελούν είνε επίσης να έρωτεύονται νεωτέρους των και αυτό προκαλεί τά σχολία αυτών που τις συνοπαστρέφονται.

Κάθε ηλικία έχει τά θέλητρά της, φθάνει να ξέρωμε να φερώμεθα άνάλογα με τά χρόνια μας και να έπιβάλλωμε σε όλους να μάς σέβονται.

Της εποχής

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Ο πόλεμος που έκαμε πολλές οικογένειες να μετακινήθουν άπό τις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες έβασεν εις

πράξιν και τό σύστημα της συγκατοίκιας δηλαδή δύο ή και τρείς οικογένειες στεγάζονται στο ίδιο σπίτι λόγω οικονομίας, αυτό δέ άπέδειξεν ότι έχει παρουσιάσει πολλά πλεονεκτήματα στους συμβαλλομένους. Άς τό εξετάσωμε λοιπόν έν τή εφαρμογή του, διότι δέν είνε διόλου άσκοπον να γνωρίζωμε έκ των προτέρων μερικά πράγματα. Έν πρώτοις, δέν είνε μόνον στα έμπόλεμα κράτη χρησιμον αυτό τό σύστημα. Υποθέσαστε ότι και έδώ στον τόπο μας ή ζωή ακριβαίνει περισσότερο και άντιμετωπίζομεν οικονομικην άδιέξοδο.

Έρείς οι άνήκοντες στην άστική τάξη, είνε άσχημο να δάλωμε σε έφαρμογή τό σύστημα της συγκατοίκιας; Σκεφθήτε ότι τά έξοδα του έννοικιου, του φατισμού, του νερού, της θερμάνσεως και της ύπηρεσίας μοιράζονται, και άκόμη και τό φαγητόν στοιχίζει λιγώτερο, διότι όσο περισσότερες μερίδες γίνονται, τόσο λιγώτερο στοιχίζουν.

Έπειτα, σκεφθήτε ένά σωρό άλλα ευχάριστα. Την συντροφιά, την διασκεδασ, την άνατροφή των παιδιών, που είνε πιο εύκολη όταν γίνεταί άπό κοινού.

Χρειάζονται όμως μερικά πράγματα για να είνε ευχάριστη ή συγκατοίκια δύο οικογενειών. Ιού) Θα φέρωνται όλοι προς όλους με εξαίρετική ή λεπτότητα. 2ον) Θα σέβεται ό καθένας την έλευθερία του άλλου. 3ον) Θα γίνεται κατάλληλη διδασκαλία στα παιδιά ούτως ώστε να μην ένοχλούν τούς μεγάλους. 4ον) Θα ύπάρχη ένά πρόγραμμα ήμερησιον, που θα τηρητά άπ' όλους. 5ον) Θα είνε όλοι παρόντες τις ώρες του φαγητού. 6ον) Την διεύθυνση του σπιτιού θα αναλαμβάνουν έναλλάξ οι κυρίες των δύο οικογενειών και θα τηρούνται λεπτομερή κατάστιχα έξόδων.

Υπ' αυτούς τούς όρους ή συγκατοίκια δύο ή και περισσότερων οικογενειών δέν θα προσκοπέρ σε τίποτε και θα έπέλθη σημαντική οικονομία σε άμφότερα τά ταμεία.

Αλληλογραφία

Geraldine. Ένταύθα. — Δέν σας συνιστώ κανένα καλλυντικό, άλλα σας συμβούλευω να αλλάξετε τρόπον ζωής: Νά κάμνετε γυμναστική, να άποφύγετε τον κλειστόν χώρον και την καθιστική ζωή, να διατάσθε καλά, άποφύγοντας κάθε τι έρεθιστικό (μουστάρδα, πιπέρι, κανέλλα, ώμυρα, καφέδες, παστά), και να ένεργήσθε τακτικά. Συγχρόνως να καθαρίζετε κάθε έράδου τό προσωπόν σας με ένά θαμβάκι διουτημένο σε σπέρτο της κάμφορας, και τό πρωί μετά τό πλύσιμό σας να χρησιμοποιήτε βαζελίνη Ντορέν. Όσο για την πλατή σας πρέπει ν' άποταθήτε εις όρθοπεδικόν ιατρόν.

Μ α ί ρ η ν Π.— Δυστυχώς δέν χρησιμοποιώ την κρέμα που άναφέρετε, έπομένως άδυνατώ να σας δώσω τις πληροφορίες που μου ζητάτε. Για τά φρύδια σας επαναλαμδώνω ότι μόνον την Άζουρέν γνωρίζω. Ζητήστε την εις τά καλά μωρπαζεία και θα την βρήτε. Για κρέμα θα σας συνιστώ να δοκιμάσετε 2—3 για να καταλάβετε μόνη σας τί σας τηγαίνει. Έγώ δέν μπορώ να σας συμβούλευσω άφού δέν ξέρω τό είδος της επιδερμίδος σας.

Φ. Κ ά τ ι α Ν.— Φαντάζομαι πώς ύπερβάλλετε, γιατί όλα αυτά που μου λέτε δέν με πείθουν ότι ή μύτη σας είνε τόσο άσχημη. Έπειτα ξέρετε τί λέγει ένά γαλλικό ρητό; "Ότι ακαί ή άσχημότερη μύτη δέν μπορεί ν' άσχημίση ένά πρόσωπο άν τά μάτια είνε έκφραστικά και τά χρώματα ώραία. Μή σκέπτεσθε λοιπόν διαρκώς τό ίδιο πράγμα, διότι γίνεσθε δυστυχής χωρίς λόγον και πρό πάντων μη κάμνετε άπολύτως τίποτε για την μύτη σας. Νά κτενίζεσθε όμορφα, να χαμογελάτε, να έχετε ζωηρό βλέμμα και να μη σκέπτεσθε τίποτε δυσάρεστα. Λίγο ποδήλατο και γυμναστική θα σας διορθώσουν τις γάμπες και τά πόδια. Τίποτε άλλο

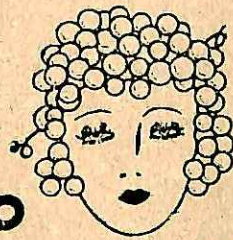
ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η έκλεκτή λογοτέχνης που κρύπτεται ύπό τό ψευδώνυμον ΡΕΑ Ρ. άπαντά εις όσες έκ των άναγνωστριών μας της έμπιστεύονται έναν ψυχικό τουσ πόνο, ζητώντας τή συμβούλη της για να έγουν άπό ένά άδιέξοδο.

ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΟΝ Π. Σ.

Άν πιστεύης ότι σ' άγαπάς τρελλά, εξακολουθήσεις τις σχέσεις μαζί της, υιά και την άγαπάς κι' έσύ. Πρό παντός όμως, μην της δείχνης την άδυναμία σου και φροντίζε να της έπιβάλλεσαι χωρίς να τό καταλαβαίνει. Όχι με γκρι-

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ...

Μ'αυτή τή φράση χαρακτηρίζουν τό 'Ινστιτούτο της Μ^η ΚΕΤΤΥ όλοι όσοι έρχονται σ'έπαφή μ'αυτό. Καί δέν έχουν άδικο! Γιατί, πραγματικά, τό 'Ινστιτούτο της Μ^η ΚΕΤΤΥ (Έρμού 42. Τηλ. 22-0-88) δέν έννοεί να ήσυχάση, ούτε να επαναπαυθή στις έπιτυχίες του. Διαρκώς μελετά, διαρκώς παρακολουθεί τις προόδους του έξωτερικού και διαρκώς βελτιώνει τά προϊόντα και τάς μεθόδους του.

Καί τώρα πάλι έχει να μάς παρουσιάση νέες έκπληξεις. Νέα προϊόντα το 1940. Νέες λοσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Όλα σε νέες βιταμινοχες συνθέσεις, που άποτελούν την τελευταία λέξη της έπιστήμης.

νίες και σκηνές, αλλά με σοδάρτητα και πειθώ.

Άλλ' άν αυτή έπιμείνη στή διακοπή των σχεσών σας, άφείλεις να συμμορφωθείς, χωρίς ν' άνησυχής για τό άν θα της στοιχίση ή όχι. Για να θελήσθ να διακοψή, θα πη ότι θα έχη άναμετρήσει και τις δυνάμεις της.

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Γιατί τόσο άπελπισία, μικρούλα μου; Ένα κοριτσάκι στην ηλικία σου με δροσιά κι' όμορφιά, όπως καταλάβω άπό τό γράμμα σου, δέν έπιτρέπεται ν' άπογοητευτεί τόσο γρήγορα. Η ζωή σου χαίνομε λάει! Σε περιμένουν συγκινησεις κι' έκπληξεις, που πολύ γρήγορα θα σε κάμουν να θυμάσαι όλην αυτή την ιστορία σαν ένά θαμπό όνειρο. Έπειτα, σε διαβεδαίω, πώς δέν άξίζουν οι άνδρες τόσο δ ά κ ρ υ α !...

Α. Γ. Μ.

Έχεις δικο, μικρούλα μου, να σκέπτεσαι ότι ή όσθετέρα λύσις, είνε να διακοψή τις σχέσεις του με την κοπέλλα αυτήν. Γιατί εάν την παντρευτή δέν θα κάμη μόνον τον εαυτό του δυστυχισμένο, άλλα κι' έκεινήν, έφ' όσον δέν την άγαπά. Άλλοίμονον, όταν ένας γάμος στηριχτεί στον όίκο

ΟΛΙΒΙΑΝ Β. Κ.

Μά έπιμένω, άγαπητή μου στή συμβούλη που σου έδωσα και άλλοτε. Δέν σου επιτρέπεται να παντρευτής έναν άνρωπο που δέν άγαπάς, άφού 'πι πλέον άγαπάς άλλον. Προσπάθησε να πείσης τούς δικούς σου και να τούς δώσης να καταλάβουν ότι δέν είνε τίμιο να κάμης αυτόν τον γάμο. Άλλά πρό παντός, φρόντισε να ένηγήσης και σ' έκείνο την πραγματικότητα. Άν είνε τίμιος και λογικός θα θελήση ό ίδιος να σου άποδώση την έλευθερία σου.

ΑΡΑΠΑΚΙ Ι. Α. Β. Κων)πολιν

Μά να μη διασθής διόλου, άγαπητή μου. Άφησε πρώτα να ίδωη τί άνθρωπος είνε, να σου έξωτερικευθ ή κάπως καλύτερα και τότε του έκδηλώσεις τις σκέψεις σου. Άφού, άλλως τε, όμολογείς ότι δέν αισθάνεσαι τίποτε θαυότερο γι' αυτόν! Ίσως μάλιστα ή καλύτερη περίοδος της άγάπης να είνε αυτή που ζής έσύ τώρα.

ΞΑΝΘΟΥΛΑΝ Α. Σ. Β.

Μά, μικρή μου, έσύ άκόμη δέν έχεις καταλάβει ποιόν προτιμάς άπό τούς δύο. Προσπάθησε ν' αναλύσης τον εαυτό σου και σ' έκείνο που δής ότι κλείνει ή καρδιά σου, σ' έκείνο και να την δώσης, άν φυσικά νοιώσης ότι αισθάνεται κι' αυτός κάτι σοβαρότερο. Έχε, πάντως, ύπ' όψιν σου ότι πρέπει να χαλινώγουμε κάπως τά αισθήματά μας.

ΡΕΑ Ρ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΘΗΣΑΥΡΟΥ"

Ι. Κ ω σ τ ι ν ι έ ρ η ν. Άδεν. Έτησία συνδρομή σας άνευώθη άπό '9ου μέχρι 150ου τεύχους.

Α. Παπαλεοντίου. Κη.σιάν. — Δυστυχώς ό τελευταίος περί Τύπου Νόμος δέν έπιτρέπει την δημοσίευση συνεργασιών μη επανγελματιών δημοσιογράφων.

Γ. Φ ρ α γ κ ι δ ά κ η ν. Κ. όριτσίδην Σ.τ. και Ν. Πανάγου. — Διαβάσατε την παραπάνω άπάντη

Μ ο υ σ τ α φ ά Ν α ν τ ό. Γενικών Προξένιον Αιγύπτου. Κων)πολιν. — Θα φροντίσωμε για τό μυστήριον που μάς γράφετε και θα σας άπαντήσωμε ταχιδρομικάς.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Γραφολόγου και Κάμα

Η Γραφολόγος Χ. Έλαβε και θα άπαντήση, κατά σειράν καταχωρήσεως, στα ύπο τά κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι μεσημέριος Πέμπτης 25 'Απριλίου:

Λευκό Κρινάκι, Άργ. Κεφ., Άκρίτης, Σουρπούτσα, Κορίτσι της ζούγκλας, Καρμενίτα, Μισαούκο, Παριζιάνα, Παράδωκα μάτια δύσπιστα, Ντανιέλ Νταριέ, Μαριγκόλης, Σεμίραμις, Δέκα κόπτα, Κασσιανή, Χάμκο, Φρουλαίν Ντοκτωρ. Έδω—Γκράντ—Ότέλ, Κρυφός Έρως, Σπέσει Τραύση Γ., Ματωμένη Καρδιά 159 Α, Πονεμένος Άτυχος 159 Α, Έσμεράλδα Βόλος, Κάμμεν Βόλος, Χριστόφορος Σκανδάλης, Έμμα Μαρελαίτ, «ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΣ», Άραπία Νο 11, Μαρία Βετσέρα, Άγνωστος με τή μαυρή Κουκούλα, Παραπονομένο Άγριούλα, Λίνα, Όλιδ.

Ο δόκτωρ Κάμα έλαβε και θα άπαντήση, κατά σειράν καταχωρήσεως, στα ύπο τά κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι Πέμπτης

μεσημέριος 25 'Απριλίου: Βέρα Μ., Νίτσα—Λαρίσα, Άττικός, Κ. Άρχαγγελίδης, Στόν Γολγοθά, Μαρτίτα Κ. Άχ—δς—Ο, Άγριούλας Δ., Πασχαλία Α., Άνεμόνα, Γισαμί, Άπελπισμένος Τρελλός, Μαλλία κουβάρια, Τελοφίτονον νομικής—Παγγαίον, Ροδόδακτυλος, Ήω, Μ. Π. Κολέτ 444, Πονεμένη Καρδιά Ν. Ο., Λουλούδι της άνοίσεως, Καβαλλάρης, Σ. Κ. Άλ. 83, Άλέκς, Άπονεμένη καρδιά Σουζ, Ίδαν Λιβάν, Άποσπερίτης Ζ. Σ., Άνεμόνη, Ρός—Μαρί, Χιονάτη, Χειμώνανθος Μ. Κ., Έξανθούλα, Ψυχή βασανισμένη.

Η ΠΛΕΟΝ ΘΕΤΙΚΗ

PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΟΥ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

Ο Ιατρός ROBERTOS KANTIONHS ειδικός δερματολόγος. Δέχεται εις την κλινικήν του, Βερνάνερου 33, Τηλ. 54-807, 10½—1 τ.μ. και 5½—8 μ.μ.

Νέα ΠΟΥΔΡΑ ΡΥΖΙΟΥ ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ.

1. Δίκα άποφύσεις κολακευτικής ή τελευταία λέξη της μόδας στο Παρίσι. Μπορείτε να τις εξετάσετε όπό την θυρίδα στον πυθμένα του κυτίου.
2. Είναι πειο φίλη και πειό έσφαρά άπό ότι μπορούσατε να εοπιστεύεσθ πριν, κι' αυτό γιατί είνε περιμένη.
3. Νέο έξοικετο και λεπτό άσπρα. Έχει κανείς πραγματικά την εντύπωση πως μπορείτε να μωρώμετε λουλούδια της μεσημβρινής Γαλλίας.
4. Κρατά όλη την ήμέρα γιατί είνε ανακατεμένη με poudre de creme μεθόδους τελετωριαμένη.
5. Όμοιο ματ που δέν γαλά καθόλου. Δέν ύπάρχει πια έκείνο τό γυαλιστερό χαώμα. Άκόμη και με τον ήλιο και τον άνεμο και με την έπίδραση μανι πύνα το ίδιο ώρωτο ματ χαώμας.
6. Καινούργια έλκυστική εμφάνιση· μεγάλο μοντέλο· όσίας που ποτέ δέν θα την άφίσαν κανένα άλλο παρόμοιο προϊόν.

Μπορείτε ΝΑ ΙΔΗΤΕ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΧΡΩΜΑ πριν την άγοράσετε

ΑΥΤΑΞΕΤΕ ΤΗΝ ΘΥΡΙΔΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΥΘΜΕΝΑ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ

ΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ ΑΠΟΚΤΑΤΕ

Ένα χρώμα διδάσκει εύμορφιάς

Engano